LA ÎNCEPUTUL LUI 1993

—— Ion HALMAGHI ——

Noi cei dela "Cuvântul Românesc" intrăm în anul 1993 cu sacul încărcat de speranțe, certitudini și bucurii anticipate. Căci trăim pe dimensiunea spirituală și credem în valorile și virtuțile creștine. Adică, ne integrăm șuvoiului de tradiții în cuprinsul cărora s'a desfășurat existența istorică a poporului român. Avem speranțe mari, că se vor împlini, la sorocul lor, marile idealuri ale neamului românesc. Am trăit din tăria speranțelor, în vâltorile de viață ale diasporei și nu ne-am înșelat, pentrucă speranța este o grație cerească, și ea nu poate fi amăgitoare.

Certitudinile noastre și ele vin din îndepărtarea veacurilor, din faptul originar al existenței noastre, căci nu ne-am rupt din rânduiala lui, niciodată; nu ne-am lăsat smulși din rădăcinile spirituale ale firii noastre; am verificat de-a lungul anilor legitimitatea morală, juridică și națională a orientărilor noastre. Si nu am fost niciodată dezişi de împrejurări și de realități. In viziunea noastră, în formulările noastre, în visurile și idealurile noastre am fost întotdeauna parte din pornirile spre bine și dreptate; cugetul ne-a fost totdeauna curat și împăcat cu dorințele de bine, cu lupta pentru adevăr și dreptate și cu măreția idealurilor frumoase în care am crezut și credem.

Certitudinile noastre sunt certitudini de generație, adică de înlănțuite credințe, pe parcursul multor ani și veacuri, în care elementul fundamental l-a constituit conștiința de comunitate morală, strădania spre bine și disponibilitatea de jertfă, fără teama de moarte sau de nevolniciile vremii și ale oamenilor fără credință și legământ.

Astăzi, când poporul român este încercat de noua iobăgie a rămășițelor putrede ale dictaturii comuniste și când amărăciunea cuprinde sufletele și mințile tuturora, cu o tonalitate de profund scepticism, noi, venim cu încrederea noastră, că se va ieși din scandaloasa condiție de viață pe care o trăiește poporul român, că soarele va lumina și peste pământul țării și că întregul popor va ieși din letargie, din starea de amorțeală în care este ținut astăzi. Aceasta, în realitate, este o certitudine pentru noi, nu o simplă convingere logică sau o presupunere. Certitudine care descinde din rânduiala lui Dumnezeu, prin care popoarele nu pier și nu se descompun după vrerea oamenilor. Popoarele trăiesc în ordinea pe care a stabilit-o Dumnezeu, și după perioade de declin și amărăciuni, se ridică din nou pe treptele de lumină și înfăptuiri majore, pe linia destinului lor, ca să-și îndeplinească misiunea care le-a fost încredințată de Dumnezeu. Poporul român se va ridica iarăși pe culmile de realizări istorice, în conformitate cu cugetul său moral și cu idealurile sale.

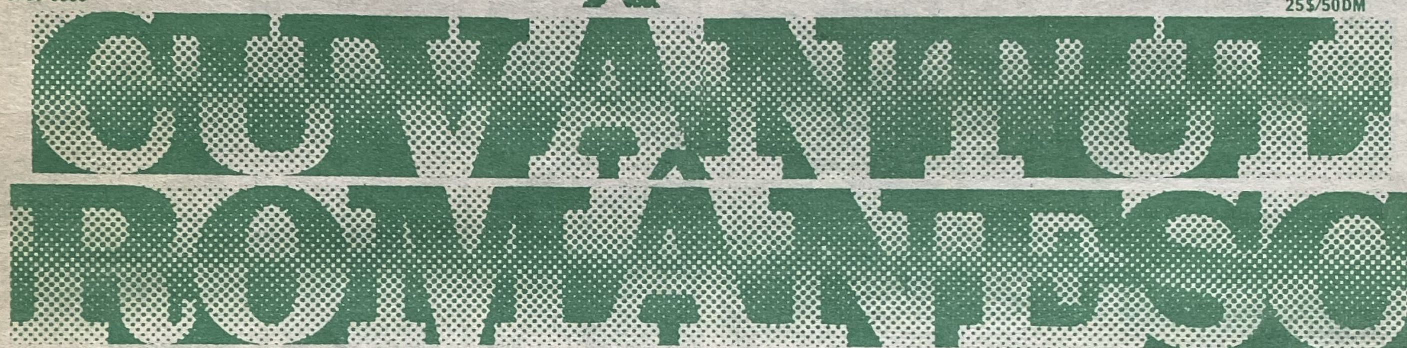
Așa putem spune că avem dreptul să avem bucurii anticipate. Să ne bucurăm de cele ce vor fi și vor veni în viitor. Căci pe dimensiunea noastră spirituală, de credință creștină, nu putem întrevedea decât o biruință a dreptății, a moralei, a binelui. Nu există altfel de biruințe în lume. De aceea avem bucuriile noastre anticipate, pentrucă noi credem nelimitat în puterea spiritului care ne ajută și ne călăuzește, în zi și în noapte, în tot ceasul și pretutindenea.

Dacă facem o retrospectivă și ne uităm să citim bine în cartea istoriei românești, vom vedea ce prăpăstioase au fost unele momente, care anunțau finalul vieții naționale, sub strânsoarea invaziilor străine și a pângăririlor de tot felul care s'au abătut peste neamul românesc. Si, Dumnezeul strămoșilor i-a ajutat să-și regăsească identitatea și puterea de înfăptuire, prin care să mărturisească credințele și vrerile lor de bine, dreptate și adevăr. Biruințele românești au fost biruințe ale credințelor creștine și ale cugetului românesc care poartă în el tăriile invulnerabile ale firii care s'a călit în decursul veacurilor de obidă și învolburare, prin speranță și , apoi, prin certitudinile care au ajuns până la noi, cei de azi, de aici din cetatea noastră spirituală a "Cuvântului Românesc". Si, pe acestea toate, speranțe, certitudini și bucurii anticipate, vi le trimitem și vouă celor îndrăgostiți de tot ce este românesc și curat în cugetul acestui neam, ca semn de bună prietenie și ca legământ de bune înfăptuiri, în viitor.

La Mulți Ani, tuturor, de peste tot pământul, la începutul lui 1993!

ISSN
0705-8365

Prețul unui abonament anual
25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 19 Nr. 201 -IANUARIE 1993- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI AFRICA. ARGENTINA. ANGLIA. AUSTRALIA. BRAZILIA. BELGIA. CHILE. DANEMARCA. ELVETIA. GERMANIA. GRECIA. FRANTA. ISRAEL. ITALIA. IUGOSLAVIA. OLANDA. ROMANIA. SPANIA. S.U.A. SUEDIA. TURCIA. NOUA ZEELANDA

GUVERNUL VĂCĂROIU

Eugen BÂRSAN

1993. Un an nou cu un guvern nou. Ce înseamnă acest guvern pentru țară? Iată o întrebare care depinde de alte întrebări și de lucruri legate de ele, pe care până una alta trebue să le luăm cum se văd.

Cine este Nicolae Văcăroiu? Poate că n'ar mai fi cazul să se pună o asemenea întrebare cu privire la identitatea politică a unei persoane care a lucrat timp de 18 ani în Comitetul de Stat al Planificării comuniste, care, ca un înverșunat dogmatic comunist a bătut cu pumnul în masă pentru înfăptuirea politicii partidului; căruia drept apreciere i s'a încredințat misiunea de Secretar de partid pe tot CSP-ul și care n'a renegat niciodată devotamentul pentru partid și dedicarea pentru comunism.

Cum s'a ajuns la Văcăroiu? Simplu. S'a votat Iliescu și s'a căpătat Văcăroiu. De ce dânsul a fost opțiunea ideală a D-lui Iliescu? Pentrucă a fost găsit ca omul cel mai potrivit pentru funcția de gestionar al intereselor fiefului puterii nomenclaturiste. Interese care, fără îndoială, au undeva o legătură cu perdaful tras în Parlament, de poetul, senator de Dolj, Adrian Păunescu, Domnilor Roman și Stolojan că ei ar fi risipit "moștenirea epocii socialiste" dejoceaușiste.

Nici nu s'au răcit vorbele poetului și dela aceeași tribună parlamentară au urmat declarații indirect concordante. In vederea validării guvernului, Dl. Văcăroiu a avut obligația să supună Parlamentului un program de guvernare pe următorii patru ani. Dar, reducându-și obligația, a venit doar cu o schiță de program pe o perioadă imediată de trei luni, promițând că pe cel mai lung îl va anunța după aceea. Este de remarcat și chiar de subliniat că în "orientările strategice" expuse, cu această ocazie, de Dl.Văcăroiu, ideea principală este o întoarcere pe linie de "ajustări", "restructurări" și de "redimensionări" la sistemul de control de dinainte de 1989. Astfel, în loc de o politică de înlăturare a monopolurilor de stat și de statuare a proprietății private, se cotește spre o economie de tip socialist

Continuare în pag.3

UITE CINE VORBEȘTE!

—— Valeriu C. NEȘTIAN ——

Să plecăm dela analogia făcută undeva de un cărturar redutabil: măgarul este un animal blând, simpatic, fidel, câtă vreme îi dai tainul care să-i delecteze cerul gurii. Dar cum i-ai tăiat din porție sau l-ai scos din eterna-i letargie, începe a-ți purta pică. Si, la prima ocazie, te cadorisește cu o lovitură de copită, ca să-și arate nemulțumirea și marea lui forță de caracter... In lumea necuvântătoarelor, gestul trece drept ceva natural; el dă satisfacție asinului cu pricina, eventual și altora, de aceeași speță, privitori dela distanță. Transpus în univers uman însă, tabloul de mai sus devine act de necuviință, de insinuare perfidă, de grosolănie ordinară și de voință a facerii de rău cu orice preț. Așa se întâmplă, bunăoară, în conflictele politice și ideologice de aici din țară.

Iată, în perioada post-electorală - dar și înainte - anumiți intelectuali rasați tind, pe calea scrisului ori a retoricii, să evolueze în negativ, până la proporții grotești, transformându-se în veritabile broaște ale lacului proverbial ajunse la o dilatare bovină.

Nu, nu e cazul binecunoscuților inși mercenari dela publicații rău famate, ca "Dimineața", "Adevărul", "Azi", "Europa", "România Mare", "Săptămâna", "Totuși iubirea" (sic!), "Spionaj și contraspionaj", "Politica", "Vremea", "Opinia" ieșeană (Doamne, că multe otrăvite ciuperci roșii au mai apărut!), dela radioteleviziunea oficială, din parlamentul stângist, edituri, instituții "de cultură" gen "România" (!) etc. Ei se află în "misia" lor specifică; și nici nu i-am putea vedea altfel decât împroșcând cu noroi - aidoma urecheatului patruped ce judecă cu coada și se afirmă cu copita - în cei ce-și continuă lupta pentru libertate și adevăr.

Ne referim, în schimb, la o seamă de intelectuali - anexă care se lansează acum în atacuri viclene, zeflemele și insulte ce depășesc adeseori impudoarea celor mai neînduplecați bolșevici. Cine sunt unii ca aceștia? Foști colaboraționiști ce-au îmbrățișat, într'un anume fel, ideologia secerei și ciocanului, nu doar în sens doctrinar, ci și bugetivar! Astăzi, când "victoria" le e asigurată (!?!) își închipuie că la umbra trandafirilor totul le este îngăduit, totul trecut cu vederea, totul necesarmente util relansării proprii.

In concret, acești combatanți ai dezonoarei formează a V-a coloană a marxist - ateismului post-revoluționar, care (vai!) domină în continuare, dezbină, demolează oameni și valori. Sunt indivizi

Continuare în pag.4

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

Prof.Valeriu NEȘTIAN	pagina 1
Dr. Petru DAVID	pagina 4
Andrei CIURUNGA	pagina 5
Gh. IONESCU OLBOJAN	pagina 6
Adrian GRIGOROPOL	pagina 7
Mihai GRIAD	pagina 8
Dan Emilian ROȘCA	pagina 8
Petre PASCU	pagina 13
Prof. Dr. N. CHIACHIR	pagina 19
Anca VORONEȚ	pagina 19
Prof. Dr. Anton MOISIN	pagina 23
Mircea DODI	pagina 23
Cristina STĂNESCU	pagian 24
Nicoleta BUZNER	pagina 25

EDITORIAL

FRENEZIA LUI ILIESCU PENTRU CLAUZĂ

Alegerile din toamnă au trecut, speranța s'a transformat în dezamăgire și clica lui Iliescu se menține la putere prin fraudă politică.

Iliescu menține, fără rușine principiile marxiste, aburite, doar, de un iz de falsă democrație, și mentalitatea formată de-a lungul unei jumătăți de secol de dictatură comunistă - mentalitate ce nu se poate schimba peste noapte. Este nevoie de timp, iar "Iliescu și ai lui" prelungesc această perioadă, în mod conștient, înfăptuind o crimă națională. In acest fel, el frânează dezvoltarea societății, întârziind intrarea României în rândul țărilor europene, dovedindu-se în esență un anti-Român, chiar un diabolic, am putea spune.

Mai nou, ultima preocupare a conducerii dela București este obținerea Clauzei Națiunii celei mai Favorizate. Nu contează cum și în ce fel. Se fac promisiuni peste promisiuni, care n'au nici o bază reală, minciuni binecunoscute ale propagandei comuniste dintotdeauna. Adică variațiuni pe aceeași temă...

In efortul lor de a obține Clauza, conducerea politică a lui Iliescu și a lui Văcăroiu, comuniști pursânge, a fost cuprinsă de o adevărată frenezie. Au fost mobilizate, în acest scop, toate forțele și energiile pentru a putea intra în posesia avantajelor ce le oferă această Clauză.

Atât guvernul actual, cât și altele care-i vor urma, nu pot supraviețui fără beneficiile Clauzei, motivul fiind dezastrul economic.

Soluția ar fi simplă: accelerarea reformelor adevărat economice în România ar înlesni și acordarea Clauzei, care ar permite și promovarea economică a țării.

De ce se pretind numai beneficiile Clauzei și se întârzie cu introducerea adevăratei democrații politice în România?

Răspunsul este simplu. Pentrucă ideologia marxistă nu prevede acest lucru.

Campania comunistă se desfășoară în toate direcțiile, pe toate planurile cu o intensitate violentă.

De unde vine această dorință acerbă de a obține Clauza dela Americani? Este ușor de înțeles că datorită haosului economic, a lipsei de materii prime, combustibil, hrană, evoluția societății și ridicarea nivelului de trai este aproape imposibilă. In aceste condiții, este limpede că Iliescu și guvernul actual dela București nu se pot menține la putere fără Clauza Națiunii celei mai Favorizate.

Administrația lui Bush a propus, în toamna anului trecut, acordarea Clauzei României, dar opoziția Congresului American a respins această propunere, motivând că reformele democratice nu sunt reale. Intre timp, administrația Bush va fi înlocuită, luna aceasta, cu cea a lui Clinton, a cărei atitudine față de România este încă necunoscută.

Așadar, au fost pregătiți "trimiși" speciali pentru a stabili legături în toate sectoarele care ar putea ajuta la diminuarea opoziției din Congresul American, față de Clauză. Există o armată întreagă de emisari ai noii conduceri din România, care fac propagandă și luptă pe toate fronturile. Una din misiunile lor este și câștigarea exilului românesc, al cărui cuvânt atârnă greu și poate influența opinia liderilor americani.

Exilul românesc s'a luptat întotdeauna pentru a prezenta realitatea din România, și a demascat fățărnicia guvernanților. Exilul trebue să fie conștient că războiul împotriva hidrei comuniste nu s'a încheiat, deși am fi dorit-o cu toții și nu trebue să cadă în capcana întinsă de "lupii îmbrăcați în blană de oaie" ce ne curtează și ne ademenesc cu promisiuni deșarte.

Atitudinea exilului românesc, conștient, este fără echivoc.

Numai când poporul va spune "NU" comunismului și guvernului ce-l slujește, atunci Exilul va spune "DA" Clauzei de care să beneficieze numai și numai poporul român.

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOȘTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că **Redacția acestui ziar** nu împărtășește întotdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

TOT DESPRE TRANZIȚIE

—Camilian DEMETRESCU—

Dezvoltării multilaterale de ieri i-a urmat, drept consecință inevitabilă, dezagregarea multilaterală a societății românești. Pentru a o situa istoric i s'a dat acestei noi perioade un nume tehnic: tranziție. Un nume destinat să liniștească opinia publică internațională dar nu și poporul român, aflat în cauză. Ce se înțelege în mod obișnuit prin tranziție? Trecerea dela economia planificată la o economie liberă. Adică o schimbare radicală a sistemului de producție a bunurilor și de punere a lor în circulație, prin voința guvernului și capacitatea operatorilor săi. Natural, cu dificultățile inerente. Tranziția este considerată, așadar, o operație de ordin tehnic, iar reușita ei ar depinde de competența și ingeniozitatea specialiștilor. Aceasta pare să fie logica actualilor conducători politici dela București.

Pentru a complica simplitatea acestei logici, cei care nu gândesc doar cu calculatorul consideră că schimbarea sistemului economic nu înseamnă tranziție ci doar una din consecințele ei. Ce este atunci tranziția? Care este obiectul ei? Cu un cuvânt deloc tehnic, dar foarte cuprinzător, tranziția înseamnă DESCAZARMARE. Descazarmarea societății românești din cazarma colectivismului, în nesfârșitele ei aspecte politice, economice, culturale și sociale.

Trecerea dela partidul unic la mai multe partide liber constituite reprezintă prima garanție a tranziției pe plan politic dela dictatură spre democrație. La rândul său, pentru ca un partid să fie cu adevărat democratic el trebue să reprezinte comunitatea socială, corporativă, culturală care i-a dat naștere, dar care nu poate fi întreaga națiune (riscând întoarcerea la partidul unic).

Acest caracter reprezentativ al partidelor e ilustrat de sistemul britanic: Partidul Conservator a reprezentat dela început aristocrația marilor proprietari de pământ care, prin sistemul fiscal proporțional asigurau o bună parte a venitului național. Partidul Liberal era susținut de burghezia medie favorizată de industrializare, în timp ce Partidul Laburist apăra interesele muncitorimii asociate în sindicate (Trade Unions). Statul democratic era garantat de aceste structuri organice diferențiate, prezente în parlament, în timp ce statul totalitar, pulverizând orice formă de organizare parțială, transformă poporul în masă. Poporul organizat, cu conștiința identității sale sociale, a devenit masă amorfă, nediferențiată. O imensă "clasă muncitoare" unică asigură prosperitatea statului centralizat în detrimentul categoriilor sociale reduse la tăcere. In România, trecerea societății dela condiția de popor-masă la aceea de popor organizat constituie primul pas al tranziției.

Existența mai multor partide nu înseamnă neapărat organizare democrată. Pentru a se înscrie în această ordine un partid trebue să reprezinte mai mult decât un curent de opinie sau interesele unui grup restrâns. Fosta nomenclatură nu poate fi considerată o structură socială organică cu drept de a constitui un partid, și chiar dacă-l are, acesta este nedemocratic, fiind doar o reminiscență a partidului unic. E drept, structurile organice ale națiunii abia au început să se înfiripeze ieșind din letargia monolitismului.

Țărănimea, prima victimă a masificării, dă încă slabe semne de trezire la o identitate. Nu este încă în măsură a susține un partid propriu riscând a fi supusă în parlament intereselor altor categorii sociale mai bine reprezentate. Nefiind o entitate socială organizată, țărănimea a votat împotriva intereselor ei susținând un partid și un președinte care promovează democrația de masă, și pentru care tranziția a însemnat trecerea dela un grup de putere la altul: dela Ceaușescu la Iliescu.

Puzderia de partide existente în România demonstrează lipsa de legătură între politică și societate, ele fiind doar expresia veleităților carieriste ale constituenților, mijloace de diversiune și de pulverizare a electoratului necontrolabil etc. Coloratura mesianică a unor partide ca România Mare se înscrie în aceeași categorie a ideologiilor de masă care au dat lovituri mortale democrației. Ele se adresează omului - masă, poporului amorf în care sunt trezite și exaltate orgoliul colectiv, instinctele de barbară vecinătate tribală, naționalismul intolerant. Mașina electorală moștenită dela Partidul unic produce majoritatea numerică. Dar cantitatea sufragiului, numărul în sine, nu conferă automat caracterul democrat al alegerilor. O demonstrează covârșitoarea majoritate a sufragiului popular care l-a adus pe Hitler la putere. Așadar nu cantitatea determină sensul democrat sau antidemocrat al voinței populare, ci altceva.

Emil Brunner observa recent: "Esența masei nu constă în marele ei număr (de indivizi), în ceva care ține de cantitate, ci (care ține) de calitate, adică de lipsa de structură". Masificarea s'a operat prin distrugerea structurilor sociale în România, ca și în celelalte țări comuniste. In analiza lui Brunner două sunt cauzele acestui fenomen: "dezrădăcinarea religioasă și dogma egalitarismului - fruct al apolidiei spirituale ... Dogma egalitarismului smulge omul din structura socială căreia îi aparține". Iliescu a fost ales președinte cu marea majoritate a voturilor rurale, preferat de pătura cea mai destructuralizată a țării. Se poate spune, în lumina precedentei analize, că el a fost ales în mod democratic? Iliescu a invocat peremptoriu "voința națiunii exprimată prin alegeri".

Intrebarea este: dacă această categorie socială nu ar fi fost anihilată în identitatea sa de comunism, dacă și-ar fi conservat conștiința ponderei sale în societatea românească, într' un cuvânt dacă s'ar fi putut organiza politic l-ar mai fi votat, de frică, pe Iliescu? Evident, nu. Rezultă că tranziția în România trebue să se opereze în primul rând în pătura majoritară a țării, țărănimea. Dar cum? Pârghiile informației sunt în mâinile celor ce nu doresc în nici un fel constituirea țărănimii ca forță politică. O preferă așa cum este acum, subalternă docilă a statului conservator de tip comunist. In condițiile actuale țărănimea va rămâne mult timp majoritară numeric și atâta timp cât va putea fi utilizată ca masă de manevră electorală, opoziția democrată concentrată îndeosebi la orașe, inferioară numeric, nu va putea avea un acces determinant la putere pentru a pune în mișcare adevărata tranziție.

In logica populistă votul este o categorie cantitativă. Cine poate vorbi de calitatea votului fără a fi imediat taxat de elitism politic, antidemocrat? Votul exprimat din teamă, fără o reală opțiune politică, votul vândut sau votul analfabet (în sensul conștiinței politice), votul determinat prin dezinformare și propagandă mincinoasă etc., pot fi acestea considerate expresie a voinței populare, sunt ele un act cu adevărat democratic ? In cazul alegerilor recente din România, se poate vorbi, așadar, de o consultare pseudodemocratică, întrucât, repet, cantitatea nu este atributul fundamental al democrației. Democrația este expresia structurilor sociale și acolo unde ele lipsesc decide numărul, cantitatea fără acoperire.

Când și cum va putea demara adevărata tranziție? Pentru ca structurile sociale să renască în autonomie economică față de puterea centrală, pentru ca deetatizarea să înceapă cu adevărat și viața politică a țării să intre pe făgașul firesc al democrației, e necesar ca puterea actuală să fie absolut convinsă de necesitatea acestor schimbări profunde. Mai este oare cazul să ne întrebăm ce gândește puterea recent constituită în România?

Second Class Mail Registration Number 4133

PRECIZĂRI REDACȚIONALE

- Nu garantăm apariția articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacția nu dorește să intervină cenzurând prin forța împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
-

AM ALES PENTRU LINIŞTEA NOASTRĂ

Mihaela MOISIN

Am ales pentru liniştea noastră!

Dl. Iliescu şi clica lui şi-a ţin promisiunea: au grijă să fie cât mai multă linişte posibilă în ţară, fiind atenţi la orice eveniment care ar putea da naştere la perturbări.

Astfel, guvernul neocomunist dela Bucureşti a luat toate măsurile de rigoare pentru a asigura cea mai mare linişte în luna Decembrie, luna comemorării Revoluţiei din 1989.

In primul rând i-a liniştit pe studenţi.

In urma discuţiilor purtate între reprezentanţii Ligii Studenţilor şi ai Poliţiei - ce au avut loc la sediul Primăriei Capitalei, s'a hotărât că finalizarea marşului de comemorare a Eroilor Revoluţiei din Decembrie 1989, în zona Palatului Cotroceni, este interzisă, conform legii 60/1991, aceasta fiind declarată "zonă rezidenţială".

Organizatorii au anulat marşul comemorativ, considerând că "interzicerea accesului în zona Palatului Cotroceni constituie o impietate adusă memoriei tinerilor ucişi în acele zile, când aceştia au fost chemaţi să-i apere cu mâinile goale pe actualii deţinători ai puterii, printre care Preşedintele Iliescu, ei neavând nevoie de aprobări speciale pentru a muri" (din comunicatul semnat de Liga Studenţilor din IPB, Sindicatul studenţilor Facultăţii TCM).

In ziua de 16 Decembrie, ora 6.00 a.m., a început greva tipografilor din Bucureşti, pentru o săptămână (ce coincidenţă!), punând în imposibilitate apariţia presei, în majoritate, exact în perioada comemorării Revoluţiei. Astfel, în aceste zile au apărut doar "Cotidianul", "Meridian" - ziare cu tipografii proprii. "România liberă", luptător pe baricade chiar şi în timpul Revoluţiei, a fost scos Joi, 17 Decembrie, la tipografia Tiporex, în număr de numai 4 pagini şi în tiraj redus; iar "Evenimentul zilei" îşi suspendă activitatea, în semn de protest pentru declanşarea grevei generale a tipografilor exact în perioada de comemorare a Revoluţiei.

Deci, s'a închis gura presei, pentru "liniştea mult dorită.".

In Senat, Dl. C.V. Tudor cere suspendarea Societăţii Timişoara. Se încearcă, deci şi liniştirea Timişoarei.

Regelui Mihai nu i se dă viză de intrare în România în luna Decembrie, sau i se impun condiţii greu de acceptat pentru orice om cu bun simţ, dar mai ales pentru un Rege.

Totul, sau aproape totul, este conform planului pentru liniştea noastră. Nu sunt, oare, studenţii, presa liberă, timişorenii şi Regele, cauzele neliniştilor din România?

Prin ceea ce ar fi spus, şi arătat, ar fi putut incita populaţia la o nelinişte generală. Aşa, doar cu Televiziunea, sub papucul Puterii, liniştea ne este asigurată.

Doar la Timişoara, nestingherită, "Săptămâna Durerii" marchează comemorarea Revoluţiei din Decembrie 1989.

Există însă o speranţă, pe care ne-o trimit, tuturor, aceşti minunaţi timişoreni, prin mitingul din Piaţa Victoriei, sub genericul: "Comunismul s'a născut pe Neva şi va muri pe Bega".

GUVERNUL VĂCĂROIU

Urmare din pag.1

dirijată de stat. Cu alte cuvinte, dela planificarea lui Ceauşescu se trece la planificarea lui Iliescu, prin cel uns de unsurosul lui zâmbet.

Deci, mesajul "strategiei", confirmat de Dl. Văcăroiu şi în declaraţiile făcute cu ocazia depunerii jurământului, este cu iz socialist. Nu trebue să ne mirăm de acest lucru atâta timp cât nici unul dintre cei care au construit comunismul nu reneagă opera nefastă. Cine s'o facă? Iliescu? Văcăroiu? Ei se feresc de aşa ceva, ca dracul de tămâie. De aici faptul că, noul guvern vrea să stea solid în centralismul comunist. Printre altele, luându-şi misiunea de a corecta societatea românească în îndrăzneala ei de a gândi democrat-occidental. Bineînţeles dacă nu se va întâmpla ce zic unele guri: că ar fi posibil ca programul cel scurt să-l elimine pe cel lung.

Ce-i cu miniştrii şi cine sunt ei? Cu puţine excepţii, ei sunt persoane cu autobiografii obscure. Persoane alese dintre cei mai aleşi ai lui Ceauşescu, pe care l-au servit fie ca miniştri, fie ca directori, ori membri de seamă în importante comitete de stat. Cel mai bătător la ochi dintre ei pare a fi Doctorul Iulian Mincu, care, ca medic de familie, l-a injectat pe Ceauşescu şi a rămas de neuitat cu programul lui de "alimentaţie raţională" şi cu propunerea ca Profesorul Paulescu, omul recunoscut universal ca savant, să fie reconsiderat ca autor al descoperirii insulinei pe motivul că ar fi fost legionar. Noii miniştri sunt oameni care au contribuit, pe lângă falimentul economic al ţării, mai cu seamă la falimentul ei moral, care este cel mai grav pentru societatea românească.

Deşi Revoluţia s'a ridicat pentru "Jos comunismul", Guvernul Văcăroiu este al treilea guvern de nomenclaturişti, alcătuit din 22 de miniştri. Cu jumătate mai mult, ca de pildă în "ţărişoara" Statele Unite ale Americii. Desigur că mai puţin din necesitatea ţării cât de cea de a împăca veleităţile din fieful puterii.

Incă dela constituirea lui, Guvernul Văcăroiu a luat-o cu un pas înapoi prin revenirea la funcţia de viceprim-ministru din timpul ceauşist. Si pentrucă un singur viceprim-ministru ar arăta cam a sărăcie, au fost numiţi patru. Ei sunt: Mişu Negriţoiu, Dan Mircea Popescu, Florin Georgescu şi Theodor Viorel Meleşcanu. Că se merge înapoi, mai este probat şi de faptul că nici nu s'a construit bine guvernul şi s'a auzit de eliberarea lui Nicu Ceauşescu.

Altceva de remarcat: pentru a muta gândurile poporului dela tragicul vieţii lui, regimul Ceauşescu o ţinea tot în sărbători. Si cu cât ţara se scufunda tot mai mult, tot mai mari erau şi festivităţile. Regimul Iliescu-Văcăroiu arată că e pus să facă şi el la fel. Căci cum s'ar putea vedea altcumva festivitatea de sărbătorire a 1890 de ani dela primul război dacoroman, ţinută la 22 Noembrie, la Adamclisi. O manifestare de o amploare deosebită în frunte cu Iliescu, Văcăroiu, mulţi miniştri, deputaţi, senatori, ataşaţi militari şi salve de tunuri.

Pe de altă parte, se mai pare că această manifestare ar fi fost făcută şi în contra Zilei Naţionale Româneşti, 1 Decembrie, sărbătorită la Alba Iulia, la care nici Iliescu, nici Văcăroiu şi nici mulţi miniştri, deputaţi şi senatori n'au luat parte.

De ce nu? Pentrucă Preşedintele Iliescu şi guvernul nomenclaturisto-prezidenţial numit Văcăroiu - la fel ca şi Ceauşescu-, se împacă mult mai bine cu istoria daco-romană decât cu cea românească simbolizată de Alba Iulia. Acolo la Alba Iulia s'ar fi putut întâlni cu spiritele înfăptuitorilor marii uniri româneşti pe care ei, nomenclaturiştii, i-au sfârşit în închisori. Faptul că Românii-Români se duc la Alba Iulia, iar cei nomenclaturişti la Adamclisi, ilustrează aspectul diviziunii naţionale.

Dar să revenim la Guvernul Văcăroiu. Este pur şi simplu stupid să se creadă că el va construi o democraţie capitalistă. Să nu se piardă din vedere că nu se construieşte capitalismul. El creşte organic. Cât privesc reformele, de care se vorbeşte atâta, şi Iliescu şi Văcăroiu o spun destul de clar că ele vor fi o chestiune de lungă durată. De batere a pasului pe loc.

Existând îngrijorarea că acest guvern va pava drumul spre iad, poporul român e pe vârf de derută şi disperare. Si nimeni nu se mai revoltă. Totul a intrat în banal.

Eugen BÂRSAN

Trei cărţi de vizită:

CEAUŞESCU E MORT TRĂIASCĂ CEAUŞESCU!

Tovii cameleonizaţi în democraţi nu şi-au tăiat buricul şi-au rămas legaţi de teoriile lui Karl Marx.

N'am întâlnit printre cei care au cules roadele revoluţiei un nou Panait Istrati, povestitorul care după ideile socialiste din tinereţe a devenit un comunist internaţional temut; dar acelaşi Panait Istrati, după o vizită în raiul proletarilor, văzând la faţa locului realităţile atroce din Rusia Sovietică, s'a întors în ţară lecuit de socialism, lecuit de comunism şi având curajul omului de caracter, a mărturisit: am crezut într'o himeră!

Liderii de ieri, care-s şi cei de azi, au avut un avantaj: ei n'au trebuit să meargă în Rusia ca să vadă atrocităţile, ci le-au văzut la ei acasă; dar n'au ridicat un deget de acuzare. Procesul comunismului n'a început, iar urmaşii "Epocii de Aur" sunt "adrenalizaţi" sub masca democraţiei originale.

După succesul electoral, Dl. Preşedinte a însărcinat pe amicul-tov. Nicolae Văcăroiu să formeze guvernul; iar amicul-tov. Văcăroiu a format guvernul cu amicii-tovi ai D-lui Iliescu şi ai "odiosului".

Prezentăm cărţile de vizită a trei specimene ministeriale:

PETRE NINOSU
Ministru de Justiţie
(Fost deputat FSN, ales în 1990)

D.P.N. este ginerele lui Corneliu Mănescu - cel care obişnuia să-i pupe mâna lui Ceauşescu - şi avocatul particular al D-lui Iliescu. (A pledat la "Curtea Supremă de Justiţie", dreptul Preşedintelui de a fi candidat în două luntri: preşedinte şi senator). Dl. Ninosu ne garantează o justiţie cel puţin tot atât de originală, ca şi democraţia D-lui Iliescu. Celor care se tem că va începe Procesul comunismului le spunem să doarmă sforăind.

A doua carte de vizită:

GEORGE IOAN DĂNESCU
Ministru de Interne
(Fost de toate)

D.I.D. este prietenul de familie al lui Tudor Postelnicu, fosta mână dreaptă a răposatului supraiubit. Dosarul său personal poate face subiectul unui film: "Mistere politice nerezolvate".

Un om imoral, a lucrat la miliţia din Prahova, a fost mutat disciplinar la Constanţa, dar datorită intervenţiilor (Via Postelnicu) s'a întors la Ploieşti; în timpul revoluţei a tulit-o etc. Alte calităţi care-l îndreptăţesc la postul de ministru sunt aprecierile celor care-l cunosc: "semidoct şi chefliu". Pentru menţinerea ordinei Dl. ministru va organiza măsuri şi mai originale decât bagatela cu minerii. Noul ministru şi-a asigurat prietenia "patriotului de toate extremele" - Corneliu Vadim Tudor.

A treia carte de vizită:

DOCTORUL IULIAN MINCU
Ministrul Sănătăţii

A avut ca "pacient" onorabilul diabet al "Celui mai Dulce Fiu", Nicolae Ceauşescu. Dr. I.M. se bucură de o frumoasă reputaţie; el e autorul "Programului naţional de alimentaţie raţională" şi l-a ajutat pe Ceauşescu la întocmirea alimentării ştiinţifice, precizând câte boabe de fasole să înghită un miner, un ţăran sau o fată cu picior cambrat.

Alte cărţi de vizită cu altă ocazie.

Stroe MOLDOVANU

SPLENDORILE ŞI MIZERIILE PARTIDELOR POLITICE

—Dr. Petru DAVID—

"Atât F.D.S.N., cât şi guvernul actual, se găsesc într'o poziţie şubredă şi contează pe susţinerea extremiştilor". CORNELIU COPOSU

Primăvara anului 1990, prima primăvară după carnagiul inutil din Decembrie 1989, se anunţa, încă, plină de speranţă pentru neamul românesc şi aceasta pentrucă tineretul din cele două mari centre ale Revoluţiei Române, Bucureşti şi Timişoara, nu abandonase lupta. La Bucureşti se năştea fenomenul "Piaţa Universităţii", acea splendidă "GOLANIA - ZONA LIBERA DE NEOCOMUNISM", iar la Timişoara lua fiinţă "Alianţa Naţională pentru PROCLAMAŢIA DELA TIMIŞOARA". Unde sunt acei minunaţi tineri care, cu miile, strigau atunci într'un glas: "Libertate te iubim/ Ori învingem ori murim!"? Cine i-a urmat, cine i-a susţinut, cine i-a încurajat? Căci, cine i-a terminat, cunoaştem!

Partidele politice de atunci, deşi se multiplicau cu rapiditate, încă nu ajunseseră atât de "diversificate" ca astăzi. Opinia publică se confunda cu opinia politică şi se împărţea în două: pro - FSN şi anti - FSN. Feseniştii, mai ales în capitală şi în Moldova erau mulţi şi îţi permiteau să organizeze mari mitinguri la care "I.M.G.M. făcea ordine", iar ILIESCU era îndemnat "să fie tare, cum a fost Stefan cel Mare"! etc. Opoziţia, încă timidă, abia pătrunsese în C.P.U.N. (atunci când D-lui Iliescu "i se pusese sula'n coastă"!) şi spera ca pe cale parlamentară să învingă. Singurul partid politic de sorginte istorică şi care se bucura de o audienţă mai largă la populaţie, pentrucă tineretul studios se îndrepta spre el, era Partidul Naţional Liberal. De altfel, ciudat, acest partid nu era contracarat de alte partide satelite FSN-ului şi care să pretindă că înlocuiesc o formaţiune politică "istoriceşte depăşită". Pentrucă, vis-à-vis de P.N.T.-c.d. se crease, din foştii activişti ai satelor, Partidul Democrat Agrar al lui Victor Surdu, iar faţă de Partidul Social Democrat al D-lui Sergiu Cunescu, apăruse, parcă din senin, partiduleţul Socialist Democratic Român, al lui Ion Cârciumaru, cel care slujeşte, azi, în partidul lui Vadim Tudor, ce-şi zice, cu neruşinare, "România Mare"! De altfel, "migraţiile" strategice ale unor aşa zişi politicieni, cu trecut dubios, dela un partid la altul, reprezintă un fenomen caracteristic "democraţiei originale".

La 20 Mai 1990, în trista "Duminică a Orbului", Frontul Salvării Naţionale, cu Iliescu şi Roman la timonă, obţine 66,45% din voturile unui electorat, total imatur sub raport politic. Disperarea tinerilor bucureşteni erupe în acel strigăt sfâşietor: "PACAT, PACAT, DE SANGELE VARSAT!" şi în protestul suprem, al grevei foamei. Proaspăt legitimat de aceste catastrofale alegeri, eşalonul II al nomenclaturii comuniste, pregătea deja evacuarea Pieţii Universităţii. In puterea nopţii de 12/13 Iunie 1990, noaptea Puterii calcă în picioare trupurile sleite de vlagă ale celor care se martirizau în piaţă şi îi îmbarcă în dube, cu destinaţia Măgurele. Ce a urmat, se cunoaşte. Bucureştenii, revoltaţi, au reocupat în ziua de 13 Iunie 1990 această piaţă, iar trupele lui Chiţac şi Diamandescu s'au "retras strategic". Strategic, pentrucă Puterea perfecta o nouă "strategie", aceea a bandelor securisto-mineresti care în dimineaţa zilei următoare au inundat străzile Capitalei, lovind, zdrobind, măcelărind tot ce purta vreun însemn universitar ori de partid istoric. Cine le-a mulţumit public acestor bande de criminali, se cunoaşte. Nu se cunoaşte încă, pe deplin, apartenenţa crucilor fără nume, apărute după aceea în cimitirul Străuleşti.

Să nu-l uităm pe premierul de atunci, Petre Roman, cel care abia după demiterea sa, în Septembrie 1991, dela conducerea guvernului fesenist, a început să facă opoziţie D-lui Ion Iliescu, să se "delimiteze" de acesta. De ce n'a făcut-o atunci, în Iunie 1990? Care a fost "contribuţia" de atunci a dânsului? Ministerul de Interne şi cel al Transporturilor, de cine ascultau? Oare, episodul "mineriadei" din 14-15 Iunie 1990 este tratat de Dl. Petre Roman, în recenta sa carte, publicată în străinătate, atât de frumos intitulată: "Le devoir de la liberté? Care libertate, stimabile?

Oricum, după tragicele evenimente din Iunie 1990, tineretul începe să se retragă din viaţa politică, iar aceasta îşi pierde din suflul înnoitor.

Si totuşi, evenimentele din Iunie 1990, n'au rămas fără urmări. Protestul prelungit al intelectualilor şi studenţilor, mai ales până la eliberarea din detenţie a lui Marian Munteanu, au condus la constituirea "Solidarităţii Universitare" şi apoi, în Noembrie 1990, apelul la reconstrucţia morală a societăţii româneşti se concretizează prin apariţia Alianţei Civice. De acum înainte, viaţa politică din România va cuprinde un sector parlamentar, dominat de ipocrizie şi declaraţii demagogice (vezi şedinţa din 22 Decembrie 1990, când a fost defăimată Timişoara) şi un sector civic-popular, dominat de proteste, greve şi mitinguri pro-monarhiste.

Eşecul electoral al Opoziţiei democratice din 20 Mai 1990 va determina căutarea unor noi modalităţi de educare şi atragere a electoratului. In Iulie 1991, Alianţa Civică se decide ca o parte a ei să intre efectiv în politică şi astfel ia fiinţă PARTIDUL ALIANTEI CIVICE DIN ROMANIA, condus de Nicolae Manolescu, Alexandru Popovici, Stelian Tănase, Ioan Păun Otiman, în vreme ce Ana Blandiana, Octavian Paler, Dumitru Iuga, George Serban, Gabriel Andreescu şi alte personalităţi ale vieţii intelectuale rămâneau pe mai departe susţinătorii direcţi al Alianţei.

Conştientă de necesitatea unirii tuturor forţelor sale, Opoziţia democratică, inclusiv Partidul Naţional Liberal, se decide să meargă pe liste comune în alegerile ce se prefigurau, pentru administraţia locală. Astfel, în Noembrie 1991 se constituie Convenţia Democratică, cea mai eficientă manieră de colaborare a formaţiunilor politice care doreau cu adevărat schimbarea socio-politică în România. Sub semnul electoral al "Cheii", în Februarie 1992, Convenţia Democratică câştigă în majoritatea oraşelor mari ale ţării (Bucureşti, Constanţa, Ploieşti, Braşov, Sibiu, Arad şi -bine'nţeles- Timişoara) funcţiile de primari şi, în bună măsură pe cele de consilieri.

Se părea că societatea românească păşea cu hotărâre spre înfăptuirea idealurilor revoluţionare din Decembrie 1989, mai ales că deasupra FSN-ului, scindat şi învrăjbit, plutea deruta.

Dacă în Septembrie 1991, Ion Iliescu reuşise (din nou cu ajutorul minerilor) să-l îndepărteze pe Petre Roman din fruntea guvernului fesenist, în Martie 1992 acesta din urmă îşi ia revanşa şi-l îndepărtează pe preşedinte, ca şi pe apropiaţii lui, dela conducerea frontului. Feseniştii cei mai retrograzi (aşa numiţii "conservatori") îl urmează însă pe Ion Iliescu şi decid (Petre Ninosu, Gh. Angelescu, Ion Solcanu, Gh. Dumitraşcu, Petre Turlea şi alţii) înfiinţarea Partidului F.S.N. - 22 Decembrie ce va deveni, în scurt timp, Frontul Democrat al Salvării Naţionale.

In loc să profite de degringolada fesenistă, Convenţia Democratică se culcă pe fragilii lauri dobândiţi în alegerile locale, iar partidele politice componente încep să-şi dispute meritele şi pretenţiile.

Cea mai catastrofală politică o promovează liberalii D-lui Câmpeanu. Veleitarismul acestuia şi demagogia de factură naţionalistă îi determină pe liberali să părăsească Convenţia şi chiar să încerce sabotarea ei. Surogatul politic oferit Convenţiei de aşa-zişii "tineri liberali" (care îşi încercaseră norocul şi cu FSN-ul lui Roman!) nu a putut umple golul lăsat de retragerea "bătrânilor". Eforturile destul de solitare ale D-lui Corneliu COPOSU, un mare caracter şi politician clarvăzător, reuşesc totuşi să consacre Convenţia Democratică, după alegerile parlamentare din 27 Septembrie 1992, ca a doua forţă politică din România. In schimb, vechiul şi prestigiosul Partid Naţional Liberal, rămas singur şi dezavuat de electorat (vezi manevra lamentabilă prin care Câmpeanu a încercat să o determine pe Majestatea Sa Mihai I să "candideze" la funcţia de preşedinte al României!?) nu a reuşit să obţină nici măcar baremul de 3% din voturile electoratului, pentru a fi admis în Parlament.

Iliescu şi partidul său câştigă din nou, dar victoria acestuia este à la Pyrrhos!

Desen de Nicolae LENGHER

AM FOST INSTRUCTOR SUB CEAUŞESCU, ACUM M'AM PRIVATIZAT !

UITE CINE VORBEŞTE!

Urmare din pag. 1

"cuminţi" şi "disciplinaţi" - "legalişti" 100% - ai îndoctrinării materiale din ultimele decenii sau ai anilor din urmă: activişti ai naţionalizărilor şi colectivizării, foşti cenzori şi inchizitori, securişti mascaţi şi "ideologi" hârşâiţi, femei azi "cuvioase" şi "înţelepte", preoţi cu carnet de partid sub sutană, ofiţeri cu voci piţigăiate, universitari impostori cu doctorate luate pentru "merite de partid", profesori de "socialism ştiinţific", fitiligii profesionişti, judecători corupţi, economişti "de piaţă", ingineri (citadini ori rurali) "societari", odrasle ale nomenclaturii vechi şi noi, plus o droaie de scârţa-scârţa pe hârtie de pe la independente fiţuici pregauchiste, ca "Literatorul" sau "Curierul românesc".

Ce voiesc asemenea fantome vii ieşite de sub mantaua peceristo-fedesenistă? Să inducă în profitabilă eroare publicul larg şi să submineze misiunea mişcării anticomuniste din România. Agenţi direcţi ai regimului criptocomunist dela Bucureşti nu mai prididesc a stabili puncte de impact între stângiştii de pe Dâmboviţa şi cei dela Paris, Roma şi Madrid; falsifică adevăruri ingrozitoare (ori le atenuează) despre trecut şi prezent, ca şi cum suferinţa şi calvarul Neamului n'ar fi decât nişte consecinţe banale şi efemere; ascund cu grijă ori neagă crime şi erori, punând în evidenţă "realizările materiale" ale socialismului; caută să dezamorseze acţiunile exilului combatant, încercând racolarea unor nume cu rezonanţă, care, deoarece li se publică ceva opere în Tară sau primesc niscaiva recunoaşteri oficiale, sunt gata să coopereze cu stăpânitorii cu blana doar decolorată, pe motiv că - "democraţi" cum vor să pară - "vremurile s'au schimbat"...

Zvârcolirile disperate ale pecereului revigorat în alegeri îi anunţă o moarte anevoioasă. Greoaie e şi stingerea Cominternului şi a altor "internaţionale". Legile mafiotice se ţin tare... Apun cu mare dificultate neobositele forţe oculte. Iar stafiile istoriei, cu nedemne apucături chinezo- cubano - vietnameze, se topesc cu şi mai apăsătoare greutate. Dramă. Tragedie. Farsă. Sau o comedie burlescă cu actori ridaţi de ură oarbă şi duşmănie viscerală şi cu o recuzită ruginită şi scârţâietoare.

Cu oricâte necazuri, primejdii şi sacrificii, lupta anticomunistă activă este în prezent o necesitate vitală pentru salvarea morală şi viitorul Naţiunii române. Altcumva, dreptul de renaştere şi ridicare în istorie a poporului nostru rămâne o himeră. Neamurile se perpetuează prin mulţimile anonime, dar se impun prin oamenii de elită. Fără prezenţa vie a acestora, deznădejdea şi descompunerea se aştern peste fiinţe şi comunităţi. Cum scria cineva, "naţiunile care nu-şi împrospătează eroii sunt supuse pieirii".

Dar, actualmente, este încă trebuinţă de acest eroism moral de durată (aproape singurul cu adevărat roditor)? Ori, să ne întrebăm mai abrupt: mai pot exista azi eroi - în sensul sublim al termenului - în Tara aceasta minată de egoisme, materialisme şi iresponsabilitate? Să riscăm un răspuns: aurul este o valoare ce merită toate preocupările omeneşti, putând scuza chiar şi exagerările, pe când tinicheaua vopsită, oricât de sclipitoare ar fi, nu poate egala metalul cel nobil. Cu nevoinţa - dar şi răsplata - căutătorului de nepreţuite comori, cuvine-se a disocia cu mare luare aminte tinicheaua de aur sau sticla de diamant. Nici lucirea unuia, nici strălucirea diafană a celuilalt nu pot să ne facă a pune semnul egalităţii cu reflexul tinichelei ori cu sclipirile înşelătoare ale sticlei cioplite. Eroi au fost, eroi se nasc mereu! Dar trebue puşi în valoare şi mereu cultivaţi pe linia destinului naţional. Altfel ne paşte primejdia sinuciderii laşe.

Minunata treabă - pe cât de dificilă şi de rară astăzi - este să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi. Dar mai este (minunată) nevoie să poţi şi deveni un altul!

Valeriu NEŞTIAN

LA 24 IANUARIE 1993 SE ÎMPLINESC ŞASE ANI DE CÂND ARHIEPISCOPUL VALERIAN D. TRIFA NE-A PĂRĂSIT. DUMNEZEU SĂ-L ODIHNEASCĂ'N PACE!

ARHIEPISCOPUL VALERIAN D. TRIFA, SCRIITOR DE LIMBĂ ROMÂNĂ

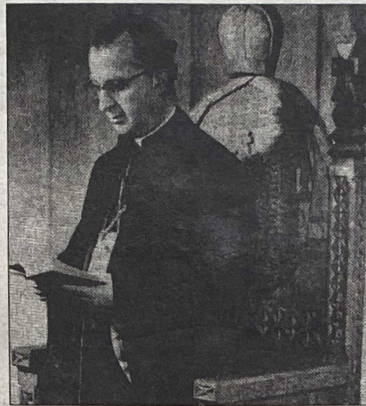
—Alex. NEMOIANU—

Realizările Arhiepiscopului Valerian D. Trifa, pe parcursul unei păstoriri de peste trei decenii, au fost multe şi semnificative: ca Vlădică al dreptcredincioşilor români din America, ctitor de biserici şi de aşezăminte, editor de carte etc. Totuşi, una din laturile activităţii sale, aceea de scriitor, a fost până acum, destul de puţin analizată.

In acest domeniu, al scrisului, la fel ca şi în celelalte sfere ale activităţii ce a dus-o, Arhiepiscopul a fost mai puţin preocupat de scoaterea în evidenţă a stărilor rele sau a cauzelor ce le-au generat, ci mai mult s'a străduit să afle modalităţile de îndreptare ale acestora. Ca scriitor, Arhiepiscopul Valerian a fost consecvent cu sine şi cu activitatea lui, în totalitate, fiind un îndrumător şi un exemplu de urmat.

In marea lor majoritate scrierile Arhiepiscopului Valerian D. Trifa au fost publicate în oficialul Episcopiei Române Ortodoxe din America, (având sediul la "Vatra Românească", din Michigan) "Solia". Talentul şi pasiunea cu care a scris Arhiepiscopul Valerian au fost egalate, poate, doar de modestia lui. Puţini sunt cei care ştiu că timp îndelungat Arhiepiscopul Valerian a fost autorul articolelor şi studiilor scrise în limba română şi publicate în "Solia" sau în Calendarul "Solia".

După subiectul abordat, scrierile Arhiepiscopului Valerian pot fi împărţite în trei mari categorii: învăţătură de credinţă ortodoxă, pastorale şi scrieri educaţionale. In scrierile de învăţătură ortodoxă, Arhiepiscopul Valerian a fost un înfocat şi competent apărător al dogmelor şi tradiţiilor Bisericii Răsăritului şi, deasemenea, un neobosit promotor al acestor valori. Pentru a promova credinţa şi învăţăturile ortodoxe, a utilizat cu măiestrie şi dar, scrierile Sfinţilor Părinţi şi ale teologilor moderni. A promovat şi apărat Ortodoxia cu o exemplară modestie, într'o manieră directă, fără complicaţii inutile şi întotdeauna convingător. Scopul principal a fost mereu promovarea intereselor Bisericii şi

† Arhiepiscopul VALERIAN

luminarea turmei dreptcredincioase şi niciodată etalarea propriei erudiţii.

Articolele pastorale au adresat şi lămurit probleme concrete de practică şi administraţie bisericească. In aceste articole, Arhiepiscopul a fost întotdeauna deschis şi pregătit să întărească demonstraţia teoretică prin exemple luate din viaţă.

Dar măsura deplină a talentului de scriitor a vădit-o în scrierile cu caracter educaţional.

Aceste articole s'au adresat, rând pe rând, bătrânilor, celor maturi şi celor tineri.

Pe cei mai vârstnici i-a îndrumat spre observarea bunurilor duhovniceşti; pe cei maturi spre râvna unei vieţi trăită cu rost şi folos, iar pe cei tineri i-a îndrumat numai spre bine şi cu osebire spre dragostea de Biserică şi tradiţie, cu o iubire ce nu a avut egal.

De fapt dragostea şi grija pentru cei tineri, în care vedea viitorul şi promisiunea vieţii, la Arhiepiscopul Valerian a luat forma unei pasiuni sfinte. Arhiepiscopul Valerian i-a iubit pe tineri atât de mult încât întotdeauna i-a înţeles şi i-a acceptat, chiar şi cu lipsurile caracteristice ale vârstei mai crude.

Conţinutul şi mesajul scrierilor Arhiepiscopului Valerian au fost mereu precise, la obiect, pe înţelesul tuturor, niciodată sentenţioase ori plictisitoare. Adesea în cuprinsul articolelor erau prezente şi dojeni, dar spuse cu blândeţe, părinteşte, de multe ori cu haz şi întotdeauna cu dorinţa de a îndrepta.

Limba românească folosită de Arhiepiscopul Valerian a fost limba scriitorilor ardeleni aşa cum s'a cristalizat ea la finele veacului al XIX-lea şi în primele decenii ale veacului al douăzecelea. O limbă românească autentică, nespus de frumoasă şi egal accesibilă celor învăţaţi şi celor mai puţin cărturari.

O limbă literară ce are în Transilvania tradiţii ce se coboară în timp la "Cazania" lui Varlaam care, pentru românimea ardeleană a fost "cartea" despre care Nicolae Iorga zicea... "Nu odată, când vine... un preot teolog şi vrea să introducă în mintea sătenilor lui elemente de cărturărie, aşa cum de multe ori nu le înţelege nici el singur... se ridică din mulţime un glas care zice: "Părinte, zici bine, dar mai bine este după cartea cea veche". Cartea cea veche... este această carte a părintelui Varlaam."

Arhiepiscopul Valerian a folosit această limbă românească pentru frumuseţea ei, dar şi pentrucă ea era a Neamului său. Scoborâtorul din Moţi ştia bine că "domnia" nu este o cinste, ci o datorie ce trebue întoarsă!

Ca scriitor de limbă română, Arhiepiscopul Valerian şi-a făcut din plin datoria faţă de Neamul său şi faţă de turma ce a avut-o în grijă. A împlinit datoria ce a avut-o cu simplitatea care este a marilor minuni. Căci "simplu" cresc prunci, "simplu" se petrec anotimpurile şi tot "simplu" aleşii lui Dumnezeu trec printre noi. Ca scriitor, Arhiepiscopul Valerian a procedat ca în toate celelalte domenii în care a activat, a privit către cer, a ridicat crucea ce i-a fost dată şi a mers înainte.

Drumul ce l-a străbătut nu a fost uşor, dar pe el trebue să meargă, în duh, toţi aceia care vor să apropie, o zi mai devreme, "raiul în care ne-a vrut Dumnezeu".

Din anii comunismului

MADONA SFĂRÂMATĂ

Dramatica existenţă a unei mânăstiri din inima Bucureştilor

—Andrei CIURUNGA—

Intr'una din ultimele sale scrisori, Domnul Gheorghe Stănescu, valorosul sculptor român rezident de mai mulţi ani în America, îmi scria următoarele: "în vecinătatea dumneavoastră se află o statuie a Maicii Domnului, pe care am făcut-o în fugă şi'n mare taină acum 35 de ani, pentru nişte călugăriţe de mare pietate din categoria sfinţilor. Vă rog din inimă faceţi-le o vizită. Dânsele poate vă vor spune mai multe."

Am răspuns cu bucurie acestui îndemn al prietenului meu de peste ocean şi la numai câteva sute de metri de locuinţa mea am pătruns într'o lume cu totul nebănuită. In inima Capitalei, pe strada Zablovschi, la câtiva paşi de zgomotosul Bulevard 1 Mai, se află o mânăstire de maici de care nu ştiau decât credincioşii din cartier şi, desigur, Securitatea. Un labirint de curţi şi de curticele, de camere cât nişte chilii monahale, o împletitură de scări şi scăriţe te poartă prin acest lăcaş de mare pietate şi puritate morală, condus de maica stareţă Maria Ionela, asistată de părintele episcop Pavel Justin, cuviosul prelat născut şi crescut în acelaşi cartier şi întors la "oile sale" cum se spune în Sfintele Evanghelii.

Intr'o cămăruţă dela etaj, după ce urci vreo 20 de trepte abrupte, descoperi pioasa lucrare a sculptorului Gheorghe Stănescu. Dar despre aceasta, ca şi despre existenţa lăcaşului în care mă aflu, s'o lăsăm pe maica Maria Ionela să ne vorbească:

- Am fost arestată în anul 1950, după la Ministerul de Interne şi interogată asupra unor fapte pe care înşişi anchetatorii ştiau că nu leam comis. In cele din urmă, neavând la dosar nici o probă cu care să mă trimită în faţa unei instanţe judecătoreşti, m'au condamnat la o pedeapsă administrativă de cinci ani închisoare, aşa cum se obişnuia atunci când unei persoane non-grata nu i se putea nici măcar înscena un proces.

Din chiar primele zile ale arestării mele, în timpul anchetei, într'o celulă dela subsolul Internelor, am pus bazele Congregaţiei Inimii Neprihănite, împreună cu alte câteva colege de suferinţă.

Peste patru ani de peregrinări prin mai multe închisori ale ţării, în 1954, a venit un decret de graţiere pentru condamnaţii administrativ şi au trebuit să-mi dea drumul afară. Atunci, întoarsă acasă, am pus bazele acestui lăcaş de rit greco-catolic. Dar Securitatea, căreia nu-i putea scăpa o asemenea îndrăzneală, nu mi-a dat pace nici un moment. Ne pomeneam cu dese descinderi inopinate. Până să le descuiem uşile, credincioşii ieşeau printr'o curticică din spate, care dădea în strada Abrud. Securiştii năvăleau prin toate încăperile, scotoceau, batjocoreau, devastau. Cu prilejul unei asemenea percheziţii a fost agresată şi statuia Maicii Domnului a sculptorului Stănescu. I-au sfărâmat mâinile şi picioarele (turnate în ipsos) în căutarea... aurului pe care bănuiau că l-ar fi ascuns nişte măicuţe sărace, care abia îşi duceau existenţa din contribuţia modestă a membrelor Congregaţiei. Cred că bănuielile cu aurul erau un pretext, îndârjirea lor fiind provocată de însuşi simbolul creştinesc al Madonei. I-au deteriorat chipul, i-au desprins capul, au sfâşiat frumoasele veşminte împodobite cu fir ale Sfintei. Acum, priviţi cum arată, ne spune cu adâncă amărăciune maica Maria Ionela.

Firul povestirii urmează:

- Domnul Gheorghe Stănescu a lucrat-o în atelierul Domniei-Sale prin anul 1957, a adus-o piesă cu piesă şi a montat-o în această încăpere, cu mare fereală şi teamă, înfruntând riscul de-a fi surprins în orice clipă de securişti...

In anul 1959 maica Maria Ionela a fost din nou arestată. Si nu numai ea. Au mai luat drumul temniţei şi alte membre ale Congregaţiei Inimii Neprihănite, precum şi părintele Pavel Justin. De data aceasta maica Ionela a primit şapte ani închisoare, i s'a găsit în sfârşit o culpă: faptul de-a fi săvârşit câteva liturghii ale unui rit interzis. Sentinţa a fost pronunţată cu confiscarea averii, executorii au luat totul din mânăstire, în afara unui pat vechi de fier şi-a Madonei, care a rămas să aştepte în încăperile goale întoarcerea celor duşi în închisorile comuniste. Si iar a venit un decret de graţiere şi maica Maria Ionela a ieşit din închisoare în anul 1964, rămânându-i datoare Securităţii cu doi ani de temniţă nefăcuţi.

Dar tracasările şi percheziţiile n'au contenit, ultima percheziţie având loc în noaptea de 21 spre 22 Noembrie 1989, cu o lună înainte de Revoluţie.

Acum, prin contribuţia benevolă a credincioşilor, maica Maria Ionela va repara stricăciunile, îi va reda Sfintei Fecioare veşmintele bogate, ţesute cu fir, cum au fost la început - şi va păstra acest lăcaş, lăsându-l urmaşilor întru credinţă ca pe-un loc de reculegere şi de aducere aminte a vremurilor stăpânite de Anticrist.

RUGĂCIUNE PENTRU RĂNILE ŢĂRII

Nu da, Doamne, nici unui duşman
Suferinţa noastră dintr'un an
Şi ne iartă nouă dacă plânge
Inima din noi de-atâta sânge.

Pâinea noastră, coaptă'n bunătate,
Dă-ne-o nouă ca şi pân'acum,
Fă-ne, Doamne, prin durere drum
Ca unei corăbii pe'nnoptate.

Lasă'ncet din cerul Tău să cadă
Pacea peste noi ca o zăpadă
Si pe-o rază de luceafăr mare
Dă-ne semn de milă şi'ndurare.

Dintr'un cap în celălalt al zării,
Abătut cândva la o răscruce,
Umilit ca Fiul Tău pe cruce,
Zace'n lacrimi trupul rupt al Tării.

Pică-i Doamne din uleiul sfânt
Peste rănile cioplite în pământ
Si înaltă din puterea gliei
Chipul cel rotund al României.

Vintilă HORIA

PUŞCĂRIA DIN JILAVA IMPORTĂ DEŢINUŢI

INTERVIU ACORDAT DE DL. COLONEL IOAN CHIŞ -ŞEFUL DIRECŢIEI GENERALE A PENITENCIARELOR DIN ROMÂNIA-, D-LUI GH. IONESCU OLBOJAN.

INTREBARE - Din surse apropiate penitenciarului Jilava aflăm că aici urmează a fi internaţi circa 2.800 - 3.000 deţinuţi de drept comun din Germania, originari din România. Ei vor fi cazaţi în faimosul FORT din cadrul închisorii, executându-şi restul pedepsei privative de libertate începute pe pământ german şi primite pentru infracţiuni comise acolo. Care este realitatea în această privinţă, domnule colonel?

RASPUNS - Informaţia este absolut falsă. Noi nu avem nici o intenţie în acest sens. Si, dacă vreodată s'a întâmplat aşa ceva, nu se va mai repeta situaţia în care vreo persoană să fie internată fără documente legale emise de organele precis stabilite de codul de procedură penală. Deci, nici nu se pune în discuţie acest lucru. Aşa că, în penitenciar, nu intră decât oameni care au mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei. In Jilava, în locul în care se spune că vor fi internaţi cei despre care se vorbeşte în informaţia Dvs., nu se mai pot introduce deţinuţi, Fortul fiind unitate dezafectată printr'o hotărâre a guvernului din 1990.

(Nota reporterului: cu toate că a insistat să viziteze penitenciarul Jilava pentru a se convinge de spusele Colonelului Chiş, reporterului nu i s'a permis acest lucru, fiind invitat să viziteze puşcăria Mărgineni de pe raza comunei I.L.Caragiale, judeţul Dâmboviţa, cu a ei faimoasă fabrică de mobilă pentru export).

INTREBARE - Aveţi deţinuţi politici? Dacă da, care este regimul aplicat acestora pe perioada internării în penitenciare?

RASPUNS - Intrebarea este foarte concretă. La această oră, în România, conform codului penal existent şi în vigoare, nu există "infracţiuni politice" prevăzute de lege. Neexistând infracţiuni politice în codul penal, nici noi nu avem în detenţie "deţinuţi politici". E clar!? Deci acest punct de vedere este ştiinţific stabilit prin codul penal. Toţi cei care se consideră "politici" o fac din proprie considerare. De exemplu, cei care au fost prinşi în activităţile contrarevoluţiei sau în activităţile din timpul lui Decembrie '89 se consideră ca fiind deţinuţi politici. Dar prin lege, nu există aşa ceva stipulat în reglementările româneşti.

Regimul penitenciar în România este unul singur. Diferenţierea regimului penitenciar dela o categorie la alta, sau dela o persoană la alta este dat de drepturile pe care le au aceştia la vizită, pachet, legătură cu familia, corespondenţă. In rest, drepturile la hrană, la cazare, la echipare, la vizită medicală, la presă, la abonament, la televiziune, la mijloacele mass-media, la a se adresa procurorului, judecătorului, avocatului ori ziarelor sunt pentru toată lumea la fel. Diferenţierea se face numai în acest mod. Dacă discutăm de hrănire, aceasta este diferenţiată în funcţie de categoria de deţinuţi. Hrănirea minorilor se face ţinând cont că aceştia trebue să crească sănătoşi, dată fiind vârsta lor. Pentru bolnavi se aplică regimul alimentar pentru boală, iar pentru cei care muncesc greu se diferenţiază hrana de cei care muncesc uşor sau nu muncesc. Deci, acestea sunt diferenţierile de regim alimentar.

INTREBARE - Tinând cont de spusele Dvs., care sunt argumentele pentru care Nicu Ceauşescu a fost liberat condiţionat; unele voci spun că Dl. Ianis Caramihai, preşedintele Judecătoriei Sectorului 5 şi cel care a pronunţat sentinţa în această cauză este căsătorit cu o nepoată a Elenei Ceauşescu. Era în drept Dl. Caramihai să emită sentinţa criticată?

RASPUNS - Nicu Ceauşescu s'a liberat condiţionat dintr'o pedeapsă aplicată. El şi-a executat fracţiunea obligatorie din pedeapsa care i-a fost aplicată. A fost discutat în comisia de liberare condiţionată, propus pentru liberare condiţionată la judecătorie, judecătorie care a hotărât liberarea condiţionată. De competenţa comisiei de liberare din cadrul Judecătoriei Sectorului 5 depind liberările condiţionate din Jilava. Comisia este formată dintr'un procuror, din comandantul penitenciarului, educatorul, medicul penitenciarului şi şeful biroului de evidenţă. Dumnealor fac o propunere pentru fiecare dintre deţinuţi atunci când le vine termenul, propunere ce se înaintează judecătoriei. Judecătoria, în principal, şi nu este un caz singular cel al lui Nicu Ceauşescu, discută cam 80, 90 şi peste 90% din propunerile formulate de comisii, confirmând sau infirmând propunerile de liberare condiţionată. Hotărârea dată în cazul lui Nicu Ceauşescu, din acest punct de vedere, este legală.

INTREBARE - In privinţa cazării deţinuţilor, care este situaţia?

RASPUNS - In primul rând să discutăm, dacă vreţi, despre condiţiile de cazare şi, în al doilea rând, despre numărul locurilor de cazare. Condiţiile de cazare ale deţinuţilor din România se integrează în standardele minime stabilite de Consiliul Europei şi O.N.U. Ce înseamnă aceste standarde minime? Asta înseamnă: apă curentă în cameră, lumină naturală în cameră, aer - adică o ventilaţie corespunzătoare - şi grup sanitar la dispoziţie. Acestea sunt condiţiile minime stabilite de regulile europene. Toată lumea discută despre ele. Pornind de aici, v'aş spune că, într'adevăr, minimul este de multe ori minim, este precar, în sensul că deţinuţii sunt foarte aglomeraţi în camerele de deţinere în care locuiesc. Au acces la instalaţiile sanitare, dar sunt mulţi. Au acces la lumină naturală, la aer, dar într'o cameră unde cazăm de obicei 20-30-40-50 de oameni ar trebui să cazăm mai puţini, în raport de mărimea spaţiului respectiv. Din această cauză, aceste reguli se respectă cu multă greutate.

Vine apoi cealaltă problemă - aglomeraţia locurilor de deţinere. In acest moment penitenciarele se confruntă cu o gravă criză de locuri în vederea cazării deţinuţilor. Această gravă criză înseamnă că avem 12.000 persoane deţinute în plus, peste norma legală de cazare a penitenciarelor. Pentru eradicarea acestei situaţii s'a demarat un program guvernamental de urgenţă, la începutul anului 1991, privind modernizarea sistemului penitenciar, în ansamblu, care este prevăzut a se derula în câtiva ani. S'a început cu construirea Penitenciarului Bucureşti şi cu modernizarea a câteva penitenciare. Am înfiinţat un penitenciar de minori (Tichileşti), un penitenciar de adulţi (Bistriţa), o şcoală de minori la Craiova şi permanent este în atenţia conducerii Ministerului Justiţiei mărirea numărului de locuri în penitenciare.

Mărirea numărului de locuri în penitenciare prin modernizarea locurilor existente se face paralel cu construirea unor noi penitenciare. Ideea este de a construi penitenciare de o capacitate medie, 400-500 de locuri, astfel ca fiecare judeţ să dispună de propriul penitenciar.

Discutând despre creşterea criminalităţii, care se menţine an de an într'o dinamică crescătoare, numai câteva constatări. Nivelul criminalităţii stabilit de noi, conform datelor exacte stocate de-a lungul timpului, se situează în jurul cifrei de 60-70.000 de deţinuţi, după care nivelul rămâne constant.

Vechiul sistem rezolva suprapopularea penitenciarelor prin repetate decrete de graţiere şi amnistie, care defluiau populaţia penitenciară spre exterior o scurtă perioadă de timp, după care ea se afluia spre penitenciare şi din nou se umbla la această supapă prin care rulajul nu se simţea atât de sufocant ca astăzi. In acest moment când graţierea şi amnistia sunt în mâna parlamentului se pune problema mai greu de a rezolva prin asemenea metode defluierea vremelnică. Există în atenţia parlamentului o propunere de instituire a unor măsuri legale penale necarcerabile. Adică să se dea pedepse penale nu neapărat cu închisoarea, în multe cazuri în care nu intrăm acum, aici. Pot fi şi pedepse alternative, amendă penală sau închisoare, şi măsuri de limitare a şederii deţinuţilor în închisori, condiţionate de îndeplinirea unor parametri cunoscuţi, de altfel în practica penitenciară din alte state europene. La noi încă nu s'a dezvoltat un astfel de sistem datorită reformei dreptului penal şi a sistemului execuţional penal, care urmează a fi făcută.

INTREBARE - Cazarea deţinuţilor ridică probleme?

RASPUNS - Deţinutele-femei aş zice că stau mai bine. In ce sens? Avem circa 600 de femei-deţinute în toată ţara şi avem pentru ele o unitate penitenciară care are capacitatea de 1.200 de locuri. Deci iată că la Târguşor, unde se află această unitate pentru deţinute, este spaţiu suficient. Spre deosebire de bărbaţi, femeile nu intră în penitenciare în aceeaşi proporţie ca înainte. Acum avem o rată scăzută de intrare. Inainte multe femei intrau în penitenciare pentru infracţiunile legate de avorturi, de trecerile ilegale de frontiere. Astăzi aceste infracţiuni au fost scoase din codul penal şi, deci, ele nu mai există.

INTREBARE - Ce ne puteţi spune despre asistenţa medicală în penitenciare?

RASPUNS - La Jilava noi avem un complex penitenciar. Acolo există Spitalul penitenciar din cadrul sistemului penitenciar român. In cadrul spitalului este organizată o secţie de obstretică-ginecologie, care la rândul ei are organizată o mini-maternitate.

Condiţiile din acest spital sunt similare cu cele din oricare alt spital din ţară. In cazurile în care unele deţinute sunt gravide, acestea sunt sfătuite de noi să ceară întreruperea executării pedepsei începând cu luna a şaptea de sarcină, astfel încât să poată naşte în libertate. Noi credem că un copil nu trebue să se nască în penitenciar. Din punct de vedere moral şi din alţi factori.

INTREBARE - Trecând dela naşteri la decese, cum sunt tratate cazurile de moarte survenite în timpul detenţiei?

RASPUNS - Din mai multe motive, unii deţinuţi pot muri în penitenciar: ori din cauza unei boli, ori a vârstei înaintate, ori pe fond depresiv. Imediat ce s'a semnalat decesul, se caută în dosarul deţinutului adresa familiei sau a persoanei care îl vizita curent şi se ia legătura telefonică sau telegrafică în vederea ridicării mortului. Dar de cele mai multe ori, decesele acestea sunt cazuri foarte grave, iar decesul survine în spitalul penitenciar sau în spitale civile, unde noi i-am internat. Pentrucă moartea în penitenciar este considerată un eveniment suspect, automat se informează procuratura şi medicul legist pentru autopsiere, pentru a se stabili foarte exact cauzele morţii şi a se elibera documente foarte bine puse la punct, fiindcă oricând poate să vină cineva să întrebe cum s'a întâmplat. Când decedaţii nu sunt revendicaţi de nimeni, pe cheltuiala administraţiei, sunt înhumaţi, stabilindu-se precis în dosarul decedatului locul în care a fost îngropat.

INTREBARE - Care este regimul penitenciar aplicat deţinuţilor cetăţeni străini?

RASPUNS - Inainte de revoluţie aveam foarte puţini deţinuţi străini. Vreo 50 de inşi. La ora actuală au început să se înmulţească. Avem astăzi 208. Marea majoritate a lor provin din ţările asiatice şi africane. Ideea lor este de a părăsi România pe căi oculte spre Germania, Franţa şi, în acest sens, trec frontiera în mod ilegal. Noi le-am da drumul, dar nu-i primesc ceilalţi, care îi arestează şi îi returnează. Noi avem şoferi străini care comit accidente de circulaţie precum şi terorişti, câţiva. De asemenea, nişte cetăţeni străini care au săvârşit omoruri sau infracţiuni deosebit de grave. Ei se află cazaţi în mai multe penitenciare, acolo unde se desfăşoară procesul penal, sistemul nostru penitenciar neavând o unitate anume în care să-i izoleze pe aceştia. După legea penală română străinii au acelaşi regim penitenciar cu al Românilor. In acelaşi fel procedează şi celelalte state europene. O excepţie pentru străini este liberarea pe bază de cauţiune. Atâta tot. Cât priveşte cuantumul cauţiunii, el este stabilit de alţi factori, nu de noi.

DREPTURILE DETINUTILOR ROMANI

Categoria de deţinuţi	Drepturi			
	Pachet	Vizită	Tigări	Corespondenţă
Contravenţionali	20 kg/lună	4/lună	la nevoie	4/lună
Recidivişti	5 kg/lună	1 la 2 luni	600	1/lună
Nerecidivişti	5 kg/lună	1/lună	600	1/lună
Gravide	20 kg/lună	4/lună	-	4/lună
Minori	20 kg/lună	4/lună	-	4/lună
Deţinuţi care ajută la paza condamnaţilor	20 kg/lună	4/lună	la nevoie	4/lună
Deţinuţi care execută paza altor condamnaţi (PAC)	10 kg/lună	2/lună	600	2/lună
Arestaţi preventiv	10 kg/lună	1/lună	600	1/lună

★

După aplicarea decretelor de graţiere din Ianuarie 1990 au mai rămas în penitenciare 10.796 deţinuţi, iar în şcolile speciale 592 de minori şi tineri.

- In cursul anului 1990 au fost depuse în penitenciare 25.582 de persoane, din care 3.602 erau eliberate în Ianuarie 1990, prin graţiere.
- In 1991 media creşterii efectivelor de deţinuţi a fost de circa 1.200 de persoane/lună.
- Alinierea la standardele internaţionale privind detenţia face necesară construirea a cel puţin 12-14 închisori, astfel încât să se asigure câte o închisoare pentru fiecare judeţ şi respectiv Municipiul Bucureşti.
- Norma de spaţiu pentru un deţinut este de 6 metri cubi în standardele europene.
- Costul social al unui deţinut în România este de 400.000 de lei anual, cheltuieli implicând întreţinerea sa (pază, hrană, cazare, asistenţă medicală, culturalizare) la care se adaugă valoarea bunurilor pe care le-ar fi putut produce dacă ar fi lucrat în libertate!
- Structura populaţiei penitenciare: 12,8% minori; 11,4% tineri între 18-21 ani; 36,2% tineri între 21-30 ani; 24,6% între 31-40 ani; 13,7% între 41-60 ani şi 1,3% peste 60 ani.
- Principalele categorii de infracţiuni pentru care sunt deţinute unele persoane: condamnaţi pentru omor - 17,07%; tâlhărie - 14,6%; viol - 9,02%; furt - 47%.
- In raport cu cuantumul pedepsei: 10.775 de ţinuţi cu pedepse cuprinse între 2-5 ani; 6:870 cu pedepse între 5-10 ani; 899 cu pedepse peste 15 ani sau pe viaţă. Nu au fost luaţi în calcul contravenţionalii şi minorii.
- Din totalul celor aflaţi în detenţie, 37,8% sunt recidivişti ori au antecedente penale, fapt care relevă o tendinţă clară de specializare infracţională, concomitent cu creşterea gradului de periculozitate socială a acestor categorii de persoane care, în marea lor majoritate au beneficiat de clemenţa statului. De asemenea, atrage îngrijorarea faptul că numărul celor aflaţi la prima condamnare a crescut cu peste 45% faţă de anul precedent.

POVESTIRI PENTRU SEARA DE CRĂCIUN

LA ROTIREA ANILOR 1992/1993, COMEMORĂRI, SĂRBĂTORI, ŞI PERSPECTIVE TRISTE. VOM CONSEMNA CÂTEVA DIN ACESTEA

——Adrian GRIGOROPOL——

(A) COMEMORAREA ZILEI NATIONALE A INTREGIRII ROMANIEI MARI, 1 DECEMBRIE

Dictatura comunistă se împăunase că actul dela 23 August 1944 a fost isprava ei şi nu a Regelui Mihai I şi a fruntaşilor partidelor democrate, acum numite istorice. Era firesc, formal, să fie asociaţi ca partid şi cei o mână de comunişti existenţi în ţară şi pe care Armata Roşie i-a instalat la putere. Ajunşi acolo, pe lângă altele, au şters din calendarul istoriei noastre şi ziua naţională de 10 Mai, tradiţională din 1881, înlocuind-o cu aceea de 23 August, decretând că de atunci începe istoria.

După Revoluţia din 1989, Preşedintele, auto-ales, Ion Iliescu a schimbat-o la 1 Decembrie ca să nu reînvie sentimentele monarhiste şi să ne facă să credem că este pentru "Reîntregirea Romaniei Mari" cu provinciile răpite de Sovietici, Basarabia şi Bucovina de Nord. Dovadă a patriotismului şi sincerităţii sale, primul din conducătorii ţărilor foste comuniste din Estul Europei, a dat fuga la Moscova şi a încheiat, cu încă atunci Uniunea Sovietică, un pact de prietenie (veşnică) şi într'ajutorare.

Noua conducere de stat fragilă prin nelegitimitatea ei, trebuia să se consolideze, exploatând nobila iubire de ţară, şi prilejul putea fi oferit de o solemnă şi fastuoasă ctitorie la Alba Iulia a zilei de 1 Decembrie. Acolo s'au întrecut în cuvântări ultra naţionaliste de ocazie, pe rând, Ion Iliescu, Petre Roman, Alexandru Bârlădeanu patriot (şi totodată cetăţean sovietic) şi mulţi alţi patrioţi comunişti, şi inevitabil - dată fiind măreţia comemorării - chiar Patriarhul Teoctist, care din câinţă se retrăsese, dar a fost readus ca să nu rămână nepăstorită turma creştinilor români.

Aclamaţiile cohortelor "Vetrei Româneşti" orchestrate ca înaintea Revoluţiei, au subliniat ritmic şi zgomotos fiecare cuvânt, formând un zid de nepătruns, în vreme ce locuitorii oraşului erau consemnaţi la domiciliu ca sub stare de asediu. Puteai să crezi că nu în 1918 s'a înfăptuit Marea Unire, ci atunci avea loc. Evocarea de către ultimul vorbitor, Corneliu Coposu, actualul preşedinte al fostului PNT, a marilor personalităţi artizane ale actului Unirii, s'a pierdut în vacarmul asurzitor al vetriştilor. Unele din acele personalităţi se odihnesc fără cruci în cimitirul săracilor din Sighet, înconjurat încă de două rânduri de sârmă ghimpată de care nu sunt lipsiţi nici acolo şi sunt rememorate de unica troiţă ridicată lui Iuliu Maniu.

In acest an, 1992, Ziua Naţională a fost jertfită pe altarul austerităţii. Premierul Stolojan, la solicitarea Primarului din Alba Iulia pentru ajutor în vederea sărbătoririi, nu a găsit în buget cinci milioane de lei; în schimb s'au găsit zeci de milioane de lei pentru plimbările în lumea întreagă ale stolurilor de miniştri, de parlamentari, de experţi, ca să înveţe democraţia şi economia de piaţă liberă şi să repare imaginea regimului pe care au zdrenţuit-o mai rău.

Ca act retributiv, s'a înregistrat totuşi în acest an reinstalarea pe faţa Arcului de Triumf din Capitală, a celor două medalioane basorelief din bronz ale Regelui Ferdinand şi Reginei Maria. Din ordinul dictatorilor comunişti care n'au suportat aceste imagini ale unui trecut glorios, au fost detaşate şi duse (ce prevedere!) în interiorul construcţiei, însă curios lucru, au fost transportate de acolo după Revoluţie şi depozitate în curtea unui ICRAL. Pentru ca acum, prin grija Muzeului de Istorie şi Artă al Municipiului Bucureşti, să fie reaşezate la locul cuvenit, fiind o minune că au scăpat de vreun amator al celor 2-3 tone de bronz masiv.

(B) COMEMORAREA REVOLUTIEI DIN 16-22 DECEMBRIE 1989 SI A MARTIRILOR EI

Dilema dacă a fost revoluţie sau lovitură de palat, formează şi după trei ani, obiect de discuţii aprinse. Dacă totuşi nu se poate nega că a fost revoluţie spontană, acapararea puterii imediat de către FSN, a fost o mascată contra lovitură dată de comunişti revoluţiei.

Pe de altă parte, au "adevăraţii martiri" cinstirea şi monumentele meritate? Am găsit în privinţa celor de mai sus două deosebit de interesante reportaje din 15 şi respectiv 17 Decembrie, ale lui Henry Kamm în New York Times. Senzaţionalul evenimentelor din 16-22 Decembrie 1989 a ocupat vreme de 2-3 luni locul principal în presa şi audiovizualul occidental pentrucă era prima revoluţie sau insurecţie reuşită în lagărul sovietic.

Se ştie ce soartă au avut cele din Germania democrată în 1953, Ungaria 1956, Cehoslovacia 1968 şi Polonia 1982. Declararea independenţei şi reformismul din 1989 în ultimele trei ţări, au fost de catifea în sensul unor evoluţii pe o perioadă de timp. In schimb în România, populaţia antrenată de cuvântul de ordine "Veniţi cu noi" a fost o ridicare de mase spontană şi reprimată sângeros, care neînarmată, a reuşit în câteva zile să răstoarne cea mai drastică dictatură comunistă.

Constatarea că în condiţiuni rămase misterioase "puterea" a putut fi acaparată tot de comunişti, a scăzut interesul pentru România în Occident până la ignorare. Reportajele de mai sus apar izolate pentrucă se distanţează de linia cotidianului respectiv care de multă vreme ne-a implicat în Holocaust fără temei, în antisemitism actual fără obiect, generalizând cazuri izolate tolerate în mod suspect chiar de "putere", când în ţară nu mai sunt decât sub 20.000 de Evrei bătrâni şi bolnavi, susţinuţi financiar de Israel, iar suţele de mii de Evrei care au emigrat în ultimii ani în Israel, n'au fost constrânşi, ci au făcut-o de bună voie.

Intr'un interviu, Preşedintele Iliescu declară că este greu să împrăştii lumina peste atâta sânge şi evenimente violente fără pericolul unui haos şi a unei totale anarhii." Nici Statele Unite n'a stabilit până acum cine este autorul care l-a asasinat pe John F. Kennedy. "Cel mai înţelept pentru viaţa ţării este să proclami reconcilierea generală şi să fie consideraţi toţi victime!"

Deci folosind haosul şi anarhia ca sperietori, pentru raţiuni personale ale înţelepciunii sale, proclamă drept victime ale Revoluţiei pe martiri şi pe călăi laolaltă.

In cadrul suspiciunilor sub care se găseşte Iliescu ca şi regimul său, preşedintele nu s'a deplasat cum s'ar fi cuvenit la comemorarea Revoluţiei în oraşul martir şi primul liber, Timişoara. A trimis un mesaj ca şi când, ori dânsul ori oraşul, ar fi fost în altă ţară. Ne referim la cuvintele, de considerat esenţiale ale mesajului, care subliniind situaţia grea în care se găseşte ţara îi declara ca vinovaţi pe "nostalgicii de toate felurile". Dela ideologie la nostalgie. Despre care să fie vorba? De cei nostalgici după zeci de ani de temniţe şi munci forţate care au crezut în Revoluţie şi s'au ales cu minciunile şi încorsetarea unui despotism înţelept? De nostalgici după democraţie cărora li s'a oferit o iluzie, de nostalgici legionari ale căror legiuni au fost exterminate de comunism, iar rarii supravieţuitori sunt septuagenari, atât de primejdioşi că tremură întreaga nouă Securitate a lui Virgil Măgureanu?

(C) BALUL DE CRISTAL

Christine Valmy, o Madame Sans Gène newyorkeză, nu-şi mai poate sărbători onomastica din ziua de Crăciun decât la "Cercul Militar" - Sala de marmură - din Bucureşti. Anul acesta, pentru a doua oară. Nu în cadru intim, ci cu un bal, ca în piesa de teatru a lui Sardou, şi nu oricare bal, ci unul de "cristal", ca să sugereze transparenţa, sonoritatea, puritatea, fragilitatea şi risipa în numele filantropiei.

Intr'o publicaţie foarte serioasă de limbă română ilustrativă a mizeriei generale din ţară, am fost surprins de un interviu al D-nei Christine Valmy. Reclamă şi invitaţii la bal - prin interviu. Mi-am exprimat nedumerirea despre oportunitatea balului celui care luase interviul şi răspunsul m'a lăsat fără replică: "După zeci de ani de uniforme anti-jeg, e vremea ca bărbaţii să îmbrace smokinguri, să se coafeze doamnele şi să fie elegante ca în Occident!"

Amintindu-mi de cum a fost anul trecut, când presa şi audio-vizualul s'au întrecut în a oferi populaţiei înfometate şi triste, fastul, eleganţa şi abundenţa de care îţi lăsa gura apă, am început să-mi imaginez cum va fi de data aceasta. Ion Iliescu în costum de alpaca pentru a străluci, ca şi cum nu-l mai încape uniforma de aparatcik, ciocnind cu Ion Raţiu definit de papillionul pestriţ (om norocos fără o zi de închisoare, nu ca eroul cunoscutului roman şi nici ca zeci şi zeci de deţinuţi politici) cupele de cristal cu şampanie trimisă de Mitterrand, mai radioşi decât nişte ginerici, Petre Roman cu un zâmbet până la urechi de proporţii antologice, fraternizând prevăzător cupele spumegânde cu C. Vadim Tudor şi Adrian Păunescu, foarte atent să nu se spargă vreuna şi accidentul să fie rău interpretat. In sfârşit, toată floarea politică, academică, scriitoricească, ziaristică a temuţilor maeştri ai bârfei, sexul frumos ca o paradă a modei din Paris, într'o explozie de expoziţie fotogenică.

Pe masă nu va fi cozonac, nu sarmale; nu brad, hăinuţe şi jucării, o speranţă pentru la anul, căci copiii şi aşa cresc, colindele uitate de mult şi chiar dacă ar fi reînvăţate, cine să umble cu ele în beznă, cine ar deschide uşa când te poţi trezi că te colindă minerii.

Mi se va spune că balul va fi un business, Americanii (români) vor da buzna în avioanele Tarom, 75.000 de lei numai biletul de intrare, costă mai puţin decât un loc la un spectacol de gală la Opera Metropolitan când cântă Pavarotti. Se vor cheltui munţi de dolari şi nu se vor lăsa mai prejos parveniţii politici, bişniţarii şi vom fi scoşi din prăpastie cu funia, despre care profetiza Lenin. Să nu uit remarcabila incandescenţă a Christinei Valmy alături de Adrian Năstase, copilul drag şi răsfăţat al lui Iliescu, promovat cancelar al Camerei Lorzilor din Dealul Patriarhiei şi visând într'o poză neroniană fără cununa de lauri şi fără liră la alegerile prezidenţiale din 1996. Punct culminant, nu vor lipsi cu bastoanele şi costumele de căluşari şi colindătorii cu Virgil Măgureanu ? să se va încinge o horă în Cercul Militar, că nu-şi va mai aminti nimeni de aceea din jurul Hotelului Intercontinental din zilele Revoluţiei.

***

O, ce Veste minunată ca la slujba Naşterii Domnului Iisus, se vor ruga şi închina în Catedrala dela Timişoara Majestăţile Lor, Regele Mihai I, Regina Ana şi Principesele Margareta şi Sofia. Dar că se vor ruga şi închina şi la ieslea însângerată unde pe treptele Catedralei s'a născut în Timişoara LIBERTATEA, un prunc plăpând, care în curând va izbăvi ţara de Irozii Roşii. Dar de data aceasta Irozii Roşii şi-au îndesat la fruntarii stratioţii şi au pus stavili de netrecut Regilor Magi, să nu ajungă la ieslea însângerată a pruncului Libertăţii din Timişoara.

Aceasta este diferenţa între Catedrala din Timişoara şi Cercul Militar din Bucureşti.

Intre Marşurile Durerii şi Tăcerii şi sarabanda din Sala de marmură.

SCRISOARE CĂTRE POPORUL MEU

Crezi că am să-ţi reproşez, pentrucă nu mi-ai oferit posibilitatea să mă simt acasă în Tara mea, alături de tine, POPORUL MEU?

Nu, nu am să-ţi reproşez că nu ai ales schimbarea, că nu mi-ai oferit şi mie o şansă, că nu mi-ai dat ceea ce doream!

Iţi voi reproşa, însă, că mi-ai înşelat aşteptările mele, stricând imaginea pe care mi-am făcut-o despre TINE!

Iti mai aminteşti tu, oare, de zilele fierbinţi, dar minunate ale Revoluţiei când tu, obosit de chin şi suferinţă, ai ieşit în stradă încercând să înlocuieşti iadul comunist cu demnitatea?

Dar nu, tu nu îţi mai aduci aminte de zilele acelea luminate nu numai de zăpada albă, dar şi de LIBERTATE!

Nu, tu nu îţi mai aduci aminte de cei pe care i-ai pierdut!

NU, tu nu îţi mai aduci aminte de curajul tău, de dorinţa ta de a te ridica la adevărata ta valoare!

Să cred că totul a fost în zadar?

Să cred că ofranda adusă de tine se va pierde în necuprins?

Atunci de ce a trebuit să deschizi o rană atât de mare pentru ca până la urmă să o vindeci cu otravă?

Atunci, în Decembrie, tu ai ieşit pentrucă aveai un ideal, o SPERANTA - tu doreai o SCHIMBARE!

De ce acum, când ai avut posibilitatea să o obţii fără vărsare de sânge - tu o respingi?

Să cred că tu nu o mai doreşti?

Să cred că atunci ai jertfit pe fiii tăi în zadar?

Nu, nu poate fi adevărat!

POPORUL meu revino-ţi!

Fii ce-ai fost!

Te rog!

Aura SĂBĂDUŞ
elevă în clasa a X-a - Liceul "RADU NEGRU" - Făgăraş

SUGESTIE PENTRU UN MONUMENT AL MARTIRILOR REVOLUȚIEI

—Mihai GRIAD—

După ce o jumătate de veac am fost înjosiți, disprețuiți, batjocoriți, schingiuiți, adesea omorâți, să fim noi un popor de masochiști, de vreme ce am ales în continuare același despot de esență comunistă și un parlament în care combinații de foști comuniști și fripturiști reușesc să instaleze un guvern de paie cu care împreună să ne mâne încă patru ani spre capătul unui dezastru desăvârșit? Ori poate suntem chiar așa de orbi că n'am văzut sângele vărsat de rafalele cu care a fost secerată floarea tineretului în zilele Revoluției?

Am fost și suntem învinuiți că cinci decenii am suportat tirania, dar cum ne putem apăra dacă a fost greșeala noastră și nu o fraudă, că au putut fi aleși senatori Adrian Păunescu și C. Vadim Tudor, lucru devastator pentru demnitatea noastră și încă o pată compromițătoare pe imaginea noastră în afară?

Si post factum, acum ce ne rămâne decât să ne zgândărim rana până când va deveni insuportabilă și ne va determina să întreprindem ceva. Pe cei care i-au votat din greșeală și pe cei care au făcut-o cu intenția de a-și vătăma țara, trebue să-i ținem permanent pe ecranul radioscopic pentru ca să fie măcinați ca de pietre de moară până când se vor pulveriza.

O extraordinară afinitate poate fi găsită între cei doi senatori și caracterele satirizate în mod special de vestiți moraliști ai trecutului ca Theofrast și Lucian din Samosata, primul trăind cu două veacuri înainte și secundul cu două veacuri după Christos. Clișeele viciilor omenești de pe tăblițele de ceară posteritatea le-a transformat în inscripții pe marmură. Ulterior au fost imitați de moraliști ca Ch. Rabelais (Gargantua și Pantagruel, în sec al XVI-lea) și La Bruyere (Caracterele, la finele sec. al XVII-lea) ne mai vorbind de atâtea comedii plecate dela principiul că râzând să biciuiești moravurile.

Cei doi senatori cel mai bine sunt reflectați în scrierile lui Lucian din Samosata care folosea dialogul lui Platon impregnându-i însă funcțiunea satirică în locul celei filosofice. N'ar muri de râs cum se întâmplă în oglinzile strâmbe dacă l-ar citi și susnumiții, ci de plâns, pentrucă toate diformitățile nu sunt un efect al reflexiei, ci cu totul reale. Ilaritate tragică în “Dialogul cu Moartea”, stupiditatea din “Dialogul Zeilor”, o adevărată ședință de CEPEX ținută în Olimp, “Dialogul cu Charon” în drum spre Infern despre efemeritatea gloriei și vanității, sau “Istoria adevărată” în care avertizează pe cititor că evenimentele relatate de istorie nu sunt totdeauna adevărate.

Insă trase ca pe calapod sunt “Parazitul sau demonstrația că această meserie poate deveni o artă” precum și “Alexandru Paflagonul sau falsul profet”, să-i zicem mai la obiect - Impostorul. Paflagonul indica o localitate din Bitinia, pe țărmul Pontus Euxinus, cum ar fi Bârca din Oltenia, ca obârșie a lui Adrian Păunescu.

Ce este “Parazitul?” Un ins, nu se poate spune o persoană, care trăiește pe cheltuiala altuia plătind ca preț lingușiri și prea măriri. Perfecționată această meserie în a trăi din chiar substanța parazitatului, cum se întâmplă la unele plante, insecte și animale, devine o artă. Substanța parazitatului în cazul nostru a fost și este comunismul camuflat în ultra-naționalism.

“Impostor” cum de altfel îl definește cuvântul, este acela care se impune altora înșelând printr'o aparență cu totul falsă. Este abilă și chiar grosolană rentabilizarea unei false personalități. In politică profitul poate fi în același timp și material și de reputație nemeritată. Paraziții și impostorii pot fi găsiți fără greș în preajma mai marilor zilei, pripășiți dela împărați până la oameni cu stare și devin “Curteni”, adică slujitori bucurându-se de favoruri și trecere prin servilism, lingușiri (ne abținem dela un cuvânt mai plastic) și chiar zeificări.

Când la 22/23 Decembrie 1989, eșafodajul puterii pe care o slujeau cu devotamentul fals al paraziților se prăbușea, cei doi curteni au înțeles că prăbușirea acestuia le-ar putea fi fatală. Să luăm ca mai relevant comportamentul lui Adrian Păunescu. După o privire fulgerătoare la gratiile mansardei arătoasei clădiri domiciliare, despre care gurile rele spuneau că acolo își asigurase comorile și prețioasele-i inspirații spre a nu-i fi jefuite de “dușmanii poporului”, i-a fost clar că acestea nu-i puteau asigura ființa de “furia poporului” și a luat-o la goană spre un adăpost secret și sigur ca pentru “curtenii favoriți”, dar recunoscut și fugărit de mulțime, “s'a refugiat”, incredibil dar adevărat, dincolo de porțile ferecate și supra păzite ale Ambasadei Americane, deschise repede numai pentru el, nu și pentru muritorii de rând, se înțelege. Ce poate fi mai sigur decât extrateritorialitatea! Acolo, revenindu-i răsuflarea, s'a gândit pentru cuplul tiranilor că “Sic transit gloria mundi!” însă pentru un curtean ca el: “Le Roi este mort! Vive le Roi!” adică Ion Iliescu.

Imi permit o licență biografică trecând la o zi din primăvara 1992 ce poate fi denumită: Adrian Păunescu redivivus! Memorabilă telespectatorilor pentru senzația vomitivă oferită de Televiziunea Prezidențială prin dedicarea bardului dela Bârca, nu mai puțin decât două reprize, mai mult decât două meciuri cu prelungiri ale echipei naționale într'un Campionat Mondial de Fotbal și în orice caz decât la 20 de partide politice în campania electorală. In prima repriză care avea să se desfășoare după-amiaza, înainte de “Actualități”, erau invitați toți care aveau de spus mai ales PRO, dar și contra, la adresa geniului (perversității) poeticei ca talent, artă și...caracter.

Emisiunea se anunța palpitantă. Nu cumva vreun Ulisse al Opoziției a imaginat stratagema ca Televiziunea să deschidă larg porțile ca la Troia, să pătrundă în incintă și să dea lovitura de stat de care “puterea” avertiza neîncetat poporul? Da. In prima repriză a fost o încercare de lovitură. Nu de stat, ci la demnitatea poporului umilit și pălmuit de prea multe ori, pentrucă în arenă nu s'au prezentat decât doi susținători pro, unul chitaristul baladelor top Cântarea României și o admiratoare anonimă. Al treilea, un pensionar, să profite a-și expune ceva personal. Neîntrunirea quorum-ului s'a concretizat într'o largă, deceptivă deschidere a brațelor moderatorului Tatulici, după care, scurt, s'a trecut la un program improvizat de substituire. Poporul a forfăit-at, telespectatorii s'au delectat.

Credeam în falimentul total al programării. Nici vorbă! După accelerarea “Actualităților” a urmat repriza a doua. O suită de clipuri ante-Revoluție în care bardul ne mai încăpându-și în piele (normal) vărsa un fluviu de tămâie verbală spre regretul Televiziunii Prezidențiale care pentru autenticitate, culoare și continuitate, fiind trecuți pe lumea cealaltă, cuplul tiranic nu mai putea încă odată să-l savureze. Poezia oracolelor, ori oracolele poeziei destinate infatuării și supra - megalomaniei despoților nu le-a fost de bun augur. Pentru profet e altă poveste, mai ales cu încheierea emisiunii ca “Sunt și voi fi cel mai mare poet!” care a răsunat ca o trâmbiță a Judecății de Apoi.

Cum să nu te gândești că “o anumită presă” spre binele țării se află în pragul falimentului financiar dacă nu l-a și trecut și s'a mai adăugat și greva tipografilor. Ce noroc că presa Vadimo-Păunesciană dispune de fonduri din gros, nu din mansarda cu gratii ci din seifuri dinainte de Revoluție știute numai de oameni anume și nu-i de mirare că în bugetul țării a rămas numai o gaură imensă de care a fugit și ex-Prim-ministrul Stolojan, Marele Logofăt-contabil al Cotrocenilor și s'a ascuns într'un birou din Washington unde tot a fost găsit de un gazetar care i-a luat un interviu postum.

Aș putea fi acuzat că nu țin echilibru între Păunescu și C. Vadim Tudor, dar identitățile lor îi arată ca născuți în Zodia Gemenilor și ar fi inutilă repetarea trăsăturilor, deși recunosc, dată fiind, sensibilitatea lui C. Vadim, ca să se simtă lezat.

Si acum ajungem la partea cea mai obscură. Geniali poetic, dar și politic. De unde până unde? Eminescu a scris rubrica politică în Timpul, nu în Vremea, și nici nu i-a trecut prin minte să ajungă în Parlament. Considerându-se personificarea politicului, Ceaușescu nu permitea “curtenilor” să pângărească un domeniu atât de sacru, în schimb succesorul său, Iliescu, văzându-se lipsit de oameni politici deoarece îi stârpise predecesorul, a fost nevoit să recurgă la impostori și ce alegere mai bună decât cu Păunescu și Vadim Tudor. Așa că sus cu ei pe trambulina politică (noroc că de greutate nu s'a rupt) și iată doi senatori gemeni pe cinste, o artilerie grea a Partidei Naționale căreia i-a atașat și pe Ilie Verdeț ca să fie o adevărată troikă românească nu rusească și de aceea au și luat-o razna în Parlament, doi trăgând spre dreapta și unul spre stânga.

Intr'un fel de decenii trăim ca în Ferma Animalelor lui Orwell. Ceaușescu făcea din ciobani miniștri, generali, academicieni, secretari de partid, oameni de cultură. Le mai da și nume conspirative ca secret de stat, cu excepția rudei sale Lina Ciobanu care prea era bătătoare la ochi. Dela ciobani la văcari. Avem Prim-ministru Văcăroiu, senatori Văcaru și Boulescu și așa mai departe. Poate pentru muls bugetul statului, însă zadarnic, pentrucă l-au secat alții.

Cum să nu-l invidiezi pe C. Vadim Tudor care poartă acum imunitatea parlamentară, mai impenetrabilă decât o platoșă de zale sau un “bulett proof”. Campion al câștigării a peste o sută de procese ce i s'au făcut pentru calomnie, dintre care unul i l-a intentat chiar Procurorul General, a devenit acum invulnerabil. Ce ne-a fost dat cu Parlamentul Rușinii, dar ce va fi cu urechile noastre când Rambo-Vadim Tudor va dezlănțui în Senat și Camerele reunite, teribilele sale rafale verbale.

Nu condamn și nu mă condamn la pesimism, dar mă dezarmează gândul că a putut fi coborâtă de pe piedestal uriașa statuie a lui Lenin din Capitală și cum vor fi date jos cât mai curând cele trei caractere, care nu sunt nici de marmură, nici de aramă, ci de un material fragil și găunos dar sprijinite de o “putere despotă”.

Am început cu Theofrast și Lucian din Samosata și am să închei cu moralistul francez din sec. al XVI-lea, Montaigne: “Cei care dau prima lovitură unui sistem politic, sunt primii care pier sub ruinele acestuia!”

Este o sugestie că citatul poate fi demn de inscripție pe Monumentul Martirilor Revoluției din 16-22 Decembrie 1989.

MÂNJIREA ZILEI NAȚIONALE

Majoritatea observatorilor scenei politice românești consideră că anul trecut, pe 1 Decembrie, “Ziua Națională a României a fost transformată în Ziua Națională a Puterii”. Instituțiile de propagandă, în frunte cu obedienta televiziune națională, l-au urmat pe tovărășenia-sa Ion Iliescu pas cu pas, ignorând și minimalizând tot ceea ce s'a petrecut în afara instituțiilor de stat. Impresionanta manifestare dela Alba-Iulia, unde-și anunțaseră prezența liderii Opoziției, în frunte cu Dl. Emil Constantinescu, președintele Convenției Democratice, și Dl. Corneliu Coposu, președintele P.N.T.C.D., ca și numeroase delegații de Români din ținuturile răpite României, n'a încăput decât trunchiat în scenariul de omagiere a puterii neo-comuniste.

Modalitatea în care puterea filo-bolșevică a omagiat Ziua Marii Uniri nu s'a deosebit cu nimic prin prostul-gust de diversele parastase naționale pe care le punea la cale Ceaușescu. Singura originalitate a tovului Iliescu a fost aceea că a apărut la Arcul de Triumf alături de oligo-românul Corneliu Vadim Tudor. Generos de tot e actualul președinte! Ceaușescu n'ar fi împărțit gloria cu altcineva.

SLUGOI AI CELOR “ALEȘI”

“Dela București, a sosit o echipă, în frunte cu maiorul Valeriu Pricină, în scopul filmării și apoi al transmiterii pe postul național de televiziune a atitudinii “indignate” pe care cadrele militare din unitatea noastră trebuiau să o aibă față de “huliganii” din Timișoara. Au fost pregătiți să ia cuvântul inclusiv militari în termen. După revoluție, avansat locotenent-colonel, prezintă tot la televizuine, fără rușine, “eroismul” generalilor în revoluție, generali care, de fapt, în Decembrie i-au ordonat să realizeze reportajul în Timișoara...”

Citatul de mai sus face parte din cartea “Neliniștea generalilor” (Editura M.P.S., Timișoara, 1991) a D-lui maior Vasile Durac, membru al fostului Comitet de Acțiune pentru Democratizarea Armatei (C.A.D.A), comitet care a încercat în zadar să elimine elementele comuniste și compromise din Armata Română. Rândurile de mai sus se referă la dimineața zilei de 22 Decembrie 1989, la câteva ore înainte de căderea Marelui Papucar.

Valeriu Pricină, ajuns între timp colonel, răspunde azi de emisiunea TV dedicată armatei, emisiune fălos numită “PRO PATRIA”, dar care propagă mai ales ideile antisemite și maghiarofobe ale Uniunii (național-comuniste) “Vatra Românească”. Secondat de un perfect linge-blide, maiorul Benone Neagoe, nu pierde niciodată prilejul de a jigni memoria martirilor din Timișoara, încercând să acrediteze ideea că evenimentele din Decembrie ‘89, la Timișoara, s'au produs cu sprijinul unor “agenturi străine”.

Astfel de lucruri au ajuns să nu mai mire aproape pe nimeni. Te-ai fi așteptat ca zeloasele slugi ceaușiste din Armata Română, dacă tot au fost ocolite de “brațul secular”, măcar să fie pitite undeva, să-și mestece în tăcere ceea ce-au furat, asemeni hârciogilor. Că de conștiință, vax! Nu știu cu ce se mănâncă. Dar nu, aroganți, puși la patru ace, latră în primele rânduri -cu asentimentul Puterii- despre iubirea de Tară și Neam.

Unul din generalii care au ordonat “FOC!” în Decembrie 1989, gen, col. (r) Ion Hortopan, e azi membru al Partidului România Mare, acea cloacă de foști (?) securiști, de foști culturnici și alte oligo-elemente comuniste, după maslo-alegerile din Septembrie 1992, a ajuns și parlamentar. Trai, nineacă, pe banii “poporului suveran”.

“O anumită parte a presei” -așa numește Iliescu presa de Opoziție- este admonestată de altă parte a presei, cea național-comunistă, că “denigrează brava Armată Română”. Nu, trepăduchilor, nu “Brava Armată Română”, ci acele lepădături a căror singură “bravură” din 1946 și până acum- a fost că au deschis focul împotriva propriului popor pentru a încerca să salveze dictatura unor insensați.

Armata Română are nevoie de Hristos, nu de grohăielile patriotarde ale nostalgicilor după cinci-colțata stea roșie.

ÎNTOARCEREA ARMELOR

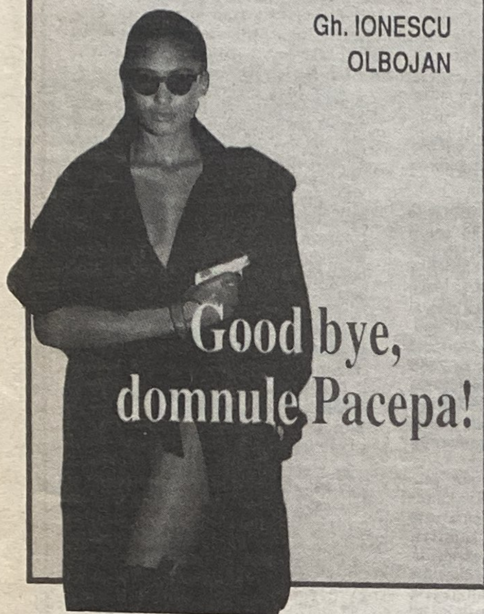
Trubadura Florica Mitroi cunoscută “soldată” a revistei sceleraților C.V.Tudor și Jenică Barbu - am numit “România Mare” - și frenetică adulatoare a lui Ion Iliescu, a întors armele. Aflată cu domicilul în comuna Goicea Mare - Dolj (lângă Bârca lui Adrian Păunescu, ea a intrat în conflict violent cu comuniștii din localitate. Așa cum ea însăși relatează, în ziua alegerilor și-a inscripționat casa pe care o avea moștenire dela bunici - cu lozinci de genul “Jos comuniștii!” și “Iliescu țigan bolșevic!” In consecință, Florica Mitroi s'a pomenit cu pereții mânjiți. N'a scăpat nici de agresionare, un vajnic pumn comunist spărgându-i nasul.

Dan Emilian ROȘCA

CE S'A ÎNTÂMPLAT DUPĂ FUGA LUI PACEPA

❑ Dosarele roşii

Cazul Dima Drăgan din Toronto

După fuga generalului Pacepa - majoritatea informatorilor şi colaboratorilor din reţeaua informativă externă a D.I.E. (el având o reţea internă, despre care vom vorbi mai târziu) au fost abandonaţi sau trecuţi în "conservare", aşa cum am arătat mai înainte.

In aceste condiţii, se impunea găsirea unor noi informatori sau colaboratori care să ducă pe umerii lor acţiunile prioritare ale Departamentului de Informaţii Externe.

Printre priorităţile strategice ale D.I.E. se număra şi acţiunea codificată "FORUM" care, în termeni populari, însemna unirea marii majorităţi a asociaţiilor emigraţiei române într'o uniune mondială, uniune care să acţioneze sub controlul serviciilor secrete române pentru realizarea dezideratelor Securităţii în exterior.

DL. DRĂGAN DEVINE "CORNEA" ŞI PLEACĂ SĂ UNEASCĂ ROMÂNII DIN OCCIDENT

Pentru unirea emigraţiei sub un singur stindard, era nevoie înainte de toate de o personalitate care să catalizeze în jurul ei conducerile asociaţiilor emigraţiei române, răspunzând - în acelaşi timp - şi cerinţei de a colabora sincer cu Departamentul de Informaţii Externe pentru punerea în practică a iniţiativelor pe plan extern.

Cum personalităţile diasporei române din Occident din anii 1979-1981 nu voiau sau nu aveau girul necesar în rândul asociaţiilor culturale şi religioase ale Românilor exilaţi, pentru a ocupa postul de coordonator al acţiunilor de unificare a emigraţiei într'un for mondial, unitatea D.I.E. nr. 225, care se ocupa de emigraţie, a găsit mai oportună scoaterea în exterior a unui colaborator, pregătit şi sprijinit din ţară cu fonduri băneşti, care să realizeze idealul de unitate al diasporei române, visat de mai marele ţării.

Sorţii au făcut ca alesul să fie Corneliu Dima-Drăgan pe atunci redactor la revista "Cărţi româneşti", colecţionar pasionat şi intermediar în vânzările - cumpărările de carte rară, colaborator al Securităţii interne, printre cei din fosta "Casă a Scînteii". Pentru secretizarea identităţii sale, primeşte numele conspirativ de "CORNEA".

Tip duplicitar, avid după bani mulţi, Cornea a acceptat din primul moment colaborarea cu serviciile secrete române, condiţionând legătura cu acestea de primirea unor substanţiale onorarii în valută sau lei, atunci când i se cerea să execute anumite misiuni.

Divorţat de prima soţie, cu care avea un copil, se căsătorise cu o fostă studentă a sa, plecată definitiv în Canada, şi cu care avea un alt fiu, iar, pentru deconectare, avea o amantă în Viena, pictoriţă de naţionalitate germană, plecată din ţară, şi care îl sponsoriza pentru unele turnee ale sale pentru documentare prin bibliotecile europene şi pieţele de carte rară din Vest.

După trecerea sa ca agent în serviciul D.I.E., sarcina sponsorizării trece dela amantă la teşchereaua Securităţii, iar afacerile iau de acum o altă finalitate, anume aceea de a stabili contacte personale cu cât mai multe personalităţi ale migraţiei române, pretabile să fie atrase în crearea Federaţiei Mondiale a Etniei Române. Astfel, Cornea era întâlnit în cursul unei singure luni ba la Londra, ba la Paris, ba la Toronto, ba la Bucureşti via Viena etc.

Fiecare aterizare în ţară era sărbătorită regeşte de către conducerea Departamentului de Informaţii, prin oferirea unor adevărate recepţii în cele mai luxoase restaurante româneşti, ocazii cu care spionul - itinerant al României deşerta tolba cu informaţii, iar Centrala îi punea în palmă plicul cu bancnote verzi şi albastre în proporţia cerută de voiajorul ideii de unitate a diasporei române.

Dupăgolirea sacului de informaţii, Cornea aştepta o zi sau două prin Bucureşti până era din nou contactat pentru şedinţa de instruire cu noi sarcini. Răgazul de o zi sau două era necesar conducerii D.I.E. pentru informarea lui Ceauşescu asupra stadiului muncii lui Cornea şi primirii dela acesta a noilor puncte de reper în derularea acţiunii FORUM. Legătura între Cornea şi Ceauşescu o făcea generalul Nicolae Pleşiţă, pe atunci proaspătul şef al D.I.E., înlocuitorul lui Remus Dima.

Cu prilejul unei astfel de întâlniri, primeşte ordinul să se stabilească definitiv în Canada, la soţia sa din Toronto, pentru a da aparenţa unei reuniuni de familie. Din Canada, urma să coordoneze, cu ajutorul neoficial al Departamentului de Informaţii, etapele realizării acţiunii FORUM.

Desele sale voiaje peste graniţele apusene, nu au rămas nesancţionate de emigraţie (o parte a acesteia), atunci când după arderea primelor etape ale acţiunii FORUM, Cornea se îndrepta cu paşi siguri spre finalul acesteia.

PAPAGALUL MORT, ERA CIOARA VOPSITĂ A SECURITĂŢII

Odată stabilit în Canada, profesorul Dima-Drăgan se avântă în muncă, zelos şi plin de grijă pentru soarta bietei emigraţii române din tot atât de bietele ţări prin care pribegea această populaţie. Ca un Nicolae Ceauşescu la scară redusă, Corneliu Dima-Drăgan îşi începe turneul vizitelor de lucru pe cele două maluri ale Atlanticului, din colonie în colonie de Români, din asociaţie culturală sau religioasă diasporeană în asociaţii aşijderea, mobilizând ca un veritabil instructor central de partid masele de conaţionali pentru realizarea idealului sfânt cuprins în biblia după apostolul Pleşiţă; realizarea acţiunii FORUM, de trecerea emigraţiei române sub autoritatea duhovnicească a Prea Fericirii Sale Nicolae de Scorniceşti.

Asociaţii culturale şi religioase existau, slavă Domnului, destule pe arealul dat în exploatare domnului profesor, doctor în tehnica rapidei coagulări a emigraţiei române. Nu mai puţin adevărat este faptul că încercări de strângere a emigraţiei române sub un singur steag mai existaseră, ele fiind concretizarea demersurilor făcute de fosta brigadă V-3 din cadrul D.I.E., condusă de Constantin Afrim şi Nicolae Sporiş, menţionaţi şi de Pacepa în memoriile sale din binecunoscuta-i operă post-fugă.

Apostolatul domnului profesor printre conaţionalii pribegi s'a încununat cu varii succese: unii au aderat la ideea constituirii federaţiei mondiale (câteva societăţi culturale şi parohii ortodoxe române din SUA, Canada, Mexic, Anglia, Franţa şi Austria), care s'au angajat să sprijine moral şi material demersul C.D.D.-ului, neştiind cine se ascunde în spatele acestui trimis special. Alţii cu simţul olfactiv mai dezvoltat şi ţinut tot timpul în stare de veghe, au mirosit că papagalul din faţa lor este o biată cioară vopsită a Securităţii române, iar ce papagaliceşte este imprimanta primită din Bucureşti, cu care să-i ademenească şi să-i alinieze în Coloana a V-a română.

Dintr'un început s'au opus ideii de constituire asociaţiile emigraţiei cu ani buni de funcţionare, cu fonduri materiale bune şi foarte bune, cu parohii care fuseseră sub autoritatea canonică a arhiepiscopiei păstorite de Viorel Trifa (ne referim la spaţiul Americii de Nord) sau cele de sub conducerea B.O.R. Paris, păstorită de părintele Vasile Boldeanu (Biserica Ortodoxă Română din Paris) etc.

Impotriva unirii emigraţiei întru fala şi folosul Bucureştiului, s'au situat şi marile publicaţii ale emigraţiei, fie ele agreate sau nu de D.I.E. şi stăpânii săi. Cele mai virulente atacuri la adresa apostolului CORNEA au fost adăpostite în paginile lunarei reviste "Cuvântul Românesc", editată de George Bălaşu din Hamilton, Ontario, din chiar ţara de adopţiune a tovarăşului C.D.D.

Simţind că această opoziţie a presei româneşti din exil îi poate aduce prejudicii morale şi materiale în demersurile sale, navetistul mondial al Securităţii se plânge Bucureştiului şi cere undă verde pentru a începe ostilităţile cu potrivnicii convertirii întru FORUM, solicitând totodată materiale compromiţătoare la adresa celor luaţi în colimator de distinsul nostru preopinent (prin intermediul presei loiale Bucureştiului, din panoplia revistelor emigraţiei, precum şi prin ziarele oficiale locale ale ţărilor de reşedinţă ale păcătoşilor).

Cum însă presa emigraţiei nu prea s'a înghesuit să publice manevrele de culise ale C.D.D.-ului, iar presa locală cerea prea mult pentru fiecare centimetru pătrat ocupat cu astfel de maculaturi, s'a zămislit ideea editării unui ziar propriu, chipurile al lui CORNEA, independent de orientările care bântuiau până atunci prin paginile presei emigraţiei române, ziar care să fie folosit ca port-drapel al demersurilor legate de păcălirea universală a emigraţiei române, ademenind-o să intre în turma oiţelor păstorite de lupul cel blând. In subsidiar, crearea noului organ de presă facilita publicarea materialelor compromiţătoare la adresa personalităţilor refractare ale emigraţiei şi care, prin astfel de mijloace meschine, trebuiau anihilate odată pentru totdeauna, pentru îndărătnicia lor faţă de centralizarea conducerii etniei.

Pentru editarea ziarului, botezat de D.I.E. cu numele de "Tricolorul", erau necesare fonduri băneşti deosebite. Editarea sa în ţară îl făcea inoperant, oricine îşi putea da seama de maşinaţiune, oricât s'ar fi străduit Securitatea să-i dea alura unei reviste scoase în Vest. In această situaţie, fondurile D.I.E. se combină armonios cu cele ale câtorva asociaţii culturale şi religioase filantrope, în demersul scoaterii fiţuicii cu bătaie lungă. Negăsindu-se spaţiu tipografic (aşa cum păţesc astăzi publicaţiile independente sau de opoziţie din ţară), s'a apelat la bunele oficii ale editurii "Panopticum Press London", proprietatea unui Român cu afinităţi pentru regimul Ceauşescu, amănunte despre care vom reveni în capitolele următoare.

Având spaţiu tipografic asigurat de un editor serios, C.D.D. trece la popularea paginilor "Tricolorului" cu producţii personale, cu articole primite dela Bucureşti din laboratoarele D.I.E., precum şi la diverse personalităţi ale diasporei române, personalităţi îndemnate în acest sens de ofiţerii de informaţii externe, familiarizaţi cu obiectivele acestei acţiuni.

Tematica abordată de majoritatea acestor articole masate în paginile noului ziar era ideea unirii tuturor Românilor din exil sub egida unei personalităţi, pentru a se putea lupta pentru anihilarea acţiunilor iredentist-maghiare vizavi de Transilvania, pentru reîntregirea teritoriului naţional prin retrocedarea Basarabiei de către Ruşi, pentru influenţarea Occidentului în favoarea României, pe plan economic şi politic etc.

Pentru aceasta, compartimentul de istorici şi jurişti specializaţi în relaţii internaţionale lucra intens, aducând pe tapet documente istorice (tratate de pace, acte de cancelarie, memorii, cronici etc.), care să alcătuiască eşafodajul susţinerilor cuprinse în prelegerile de patriotism naţional, în opoziţie cu "încercările de denaturare a adevărurilor istorice despre România" - cum erau etichetate poziţiile Ungariei şi Rusiei sovietice vizavi de ţara noastră.

Cum o parte a emigraţiei române nu împărtăşea ideea unificării, punând beţe'n roate tovarăşului Cornea, prin publicaţiile româneşti de largă audienţă din Canada şi S.U.A., s'a trecut la convertirea ei prin mijloace tipic comuniste: demascarea vârfurilor de lance ale acestei emigraţii ca "legionari şi fascişti fanatici", cum spunea tovarăşul Iliescu la 14 Iunie 1990, în mesajul de binecuvântare a minerilor veniţi să dea în (la) facultate.

Ca şi procesul intentat Arhiepiscopului Viorel Trifa de Evreii din S.U.A., pentru a-l lipsi de cetăţenie americană, unde materialul probator a fost pus la dispoziţie de D.I.E., tot aşa şi în cazul oponenţilor lui Dima Drăgan s'a trecut la scotocirea arhivelor Securităţii şi Miliţiei în căutarea de documente prin care, cei avuţi în vedere pentru compromitere, să apară drept fascişti, legionari, informatori ai fostei Poliţii ai Securităţii, autori ai unor acte de perversiune sexuală etc.

Nu toate materialele compromiţătoare astfel procurate au fost adăpostite în paginile ziarului. O asemenea tentativă ar fi dus la compromiterea voluntară a publicaţiei, lumea stârnită de senzaţionalul informaţiilor ar fi început să se întrebe de unde provin ştirile, iar în final - negăsind nici o explicaţie plauzibilă - ar fi intuit că la mijloc este mâna Securităţii române, deconspirându-l pe dom' profesor.

In această situaţie, prin serviciile unor intermediari, iconografia emanată din arhivele Securităţii a ajuns pe masa autorităţilor statale, în dorinţa de a le provoca împotriva oponenţilor acţiunii Forum.

Liniştea comunităţilor româneşti vizate de acţiunile perfide ale Bucureştiului este tulburată, este înlocuită cu atmosfera de suspiciune, de neprevăzut pentru viitorul asociaţiei sau aşezământul cultural sau religios de acolo.

Simţind agitaţia care cuprinde partea exilată a emigraţiei graţie intervenţiei sale, şi dorind să scoată din aceasta şi ceva foloase materiale necontrolate de fisc, începe şantajul asupra unor virtuali oponenţi, ameninţându-i cu iminenţa publicării în ziarul său a unor documente compromiţătoare la adresa lor dacă - bineînţeles - nu acceptă să-l recompenseze cu sume substanţiale de dolari pentru a-l scuti de surprize neplăcute.

Nu toţi şantajaţii au înţeles să se achite de asemenea recompense. Nu toţi ştiau că profesorului îi crescuse apetitul pentru viaţă uşoară şi avea mare nevoie de surse sigure de bani mulţi.

Pe fondul unor astfel de acţiuni necugetate, de şantaj, Cornea este asasinat la domiciliul său, victimă a propriei avariţii şi a inconştienţei celor care i-au pus la dispoziţie acele materiale compromiţătoare, fără a verifica în prealabil pe mâna cui ajung acestea.

Nichifor Crainic

Cenzurat sau reeducat?

"Șoim peste Prăpastie" Ed. Roza Vînturilor 1990

—— Zahu PANĂ ——

Acum doi ani a apărut în București, în Ed. Roza Vînturilor, un grupaj din opera poetică a lui Nichifor Crainic, selectat în două volume: "Poezii alese 1914-1944" și "Soim peste prăpastie", versuri create în perioada de detenție.

Nu știu cum au primit critica din țară aceste volume de poezii, dar dintr'o recenzie apărută în "Cuvântul Românesc" cât și din poezia "Cântec Strămoșesc" reprodusă după ediția de mai sus în publicația "Puncte Cardinale" Nr. 5/17 care apare la Sibiu, din dragoste și respect pentru Nichifor Crainic, s'a trecut superficial peste felul în care este prezentată opera poetului în ediția de mai sus.

Neavând la îndemână opera poetică a lui Nichifor Crainic publicată până în 1944, pentru a vedea cum s'a făcut selecția poeziilor publicate în 1990, mă voi referi în special la volumul "Soim peste prăpastie", apărut ca și celălalt volum sub îngrijirea D-lui Nedic Lemnaru, care ne uluiește prin "mărturisirea" pe care se simte obligat să o facă: "aceste două volume de poezii, ca de altfel și celelalte opere inedite - care mi-au fost încredințate de Nichifor Crainic în chip testamentar (sic) văd și vor vedea lumina tiparului exact așa cum și-a dorit el, marele meu prieten (sic)". Iar pentru a fi și mai categoric, Dl. Nedic Lemnaru adaugă, ca subtitlu, la volumul "Soim peste prăpastie", "versuri inedite create în temnițele (sic) Aiudului", iar în copyright-ul românesc suntem preveniți că "orice reproducere sau selecție din aceste volume de poezii nu este permisă fără autorizația scrisă a Editurii Roza Vînturilor, conform legii".

O nouă întemnițare post-mortem a lui Nichifor Crainic în celula "Rozei Vînturilor" cu "î" din "î" și cu Dl. Nedic Lemnaru gardian. O escrocherie literară, ca multe altele și de toate tipurile apărute în România după sărmana Revoluție a Tineretului, unde Editura Roza Vînturilor s'ar putea - din bună credință - să fi căzut victimă, necunoscând anumite dedesubturi.

Mai întâi câteva cuvinte despre autor - Dl. Lemnaru - după propriile sale date: redactor la publicația de propagandă comunistă în exteriorul României "Glasul Patriei". Despre rolul nefast al acestei publicații care avea ca scop dezbinarea exilului românesc și infiltrarea lui cu agenți ai Securității nu mai este nevoie să vorbim, pentrucă faptele sunt cunoscute de toată lumea. Mai mult decât propaganda comunistă făcută peste hotare, după reeducarea dela Aiud (faza a doua a reeducării după experimentul Pitești) un număr de personalități marcante românești, foști deținuți politici, terorizați în noul sistem al reeducării, n'au mai putut rezista sistemului și au fost obligați să scrie - mai ales împotriva unor valori din exil, de multe ori foști prieteni - la "Glasul Patriei". A fost perioada de coșmar începută sub Gheorghiu-Dej și Drăghici și continuată până la sfârșitul vieții (cum și de ce?) a unora dintre foștii deținuți.

Nichifor Crainic a fost pus în libertate în anul când împlinea 73 de ani, după 15 ani de închisoare, executați fără sentință. La eliberarea sa a contribuit avizul favorabil al Colonelului Crăciun, comandantul închisorii și al Reeducării dela Aiud, că de acum se poate colabora și afară cu suferindul poet:

"De voi fi fost cândva ciorchine
azi sunt praștină stoarsă'n teasc.
In flămânzenia din mine
turnați o zeamă și renasc"...

Dl. Nedic Lemnaru nu uită să ne reproducă textual cele spuse de Ministrul de Interne, Alexandru Drăghici, lui Nichifor Crainic la eliberare: "Din acest moment, Domnule Nichifor Crainic, sunteți un om liber, ca oricare altul și aveți dreptul să scrieți și să publicați ca oricare scriitor din România de azi". Din România de azi! Era în anul 1962. România de atunci, când din același Aiud unii plecau în libertate (reeducați), iar alții plecau spre veșnicie, cu ștreangul de gât, ca studentul Miron Chiraleu, care s'a spânzurat la 12 Ianuarie 1962 - cu 40 de zile înainte de expirarea pedepsei - la cubiloul turnătoriei de fontă din Aiud; ca tânărul Cornel Prislea, arestat din unitatea unde își făcea stagiul militar, pentrucă scrisese tatălui său să nu intre în colectiv și care neputând suporta mizeriile reeducării s'a spânzurat, în Decembrie 1962, de gratiile dela ușa atelierului "Elasta" din fabrica Aiudului, sau ca Ion Bogza care s'a otrăvit când s'au accentuat presiunile de a-l face turnător, și alții, și alții... In acea perioadă a murit în chinuri la Aiud și marele George Manu, căruia i s'a refuzat îngrijirea medicală, pentrucă a refuzat orice compromis cu comuniștii.

"Glasul Patriei", pe care nu o puteau procura de cetățenii liberi, ne era prezentat pe atunci de Colonelul Crăciun, ca model pentru a ne dovedi grija partidului pentru cei care acceptau "spălarea la creier", o expresie foarte îndrăgită și folosită în orice ocazie de Colonelul Crăciun. Semnau acolo multe nume cunoscute. Deținuții erau însă căliți în luptele surde și în capcanele Securității. Astfel, aflau că mulți dintre cei pe care îi credeau morți se mai află în viață, iar cât despre cele semnate în "Glasul Patriei" erau considerate doar niște "enterite literare" de care pot suferi câteodată și scriitorii. Efectele lecturilor "Glasului Patriei" la Aiud au fost total nule, dar datorită lor s'au aflat unele informații strecurate abil de unii dintre colaboratori, care știau că publicația ajunge și în închisoare.

Acolo, în cloaca dela "Glasul Patriei" i-a fost dat lui Nichifor Crainic să-și trăiască ultimii ani ai vieții. Omului care a suferit enorm de foame în închisoare, comuniștii au știut să-i exploateze slăbiciunea: ..."dă-mi coșul cu firimituri".

Aflăm din aceeași prefață a D-lui N.L. că poeziile create în închisoare, care au apărut în volumul "Soim peste prăpastie" au fost selectate de poet, cu intenția de a le publica în timpul vieții. Astfel se explică faptul schimbărilor introduse, care în unele cazuri anulează total mesajul poeziilor difuzate de poet, oral, și care au fost învățate și răspândite de miile de deținuți, în întreaga țară. Nichifor Crainic știa prea bine pe atunci, până unde operează foarfeca cenzurii și a dat o variantă accesibilă "partidului și guvernului". A fost aceasta o solicitare a regimului în acțiunea sa de propagandă sau o tentativă o poetului de a demonstra noua sa poziție? Felul în care a apărut ediția din București nu ne dă răspunsul exact, dar tendința de monopolizare a scrierilor lui Nichifor Crainic este evidentă, prin faptul că Dl. N.L. accentuează "ineditul" operei.

Scriind despre "inedirea" versurilor create în închisoare, Dl. N. L. devine "tovarășul dela Glasul Patriei", unde neadevărul trona peste tot.

Era normal -pe timpul acela- ca cetățenii și chiar scriitorii să nu fi luat cunoștință de publicațiile din exil, dar pentru cei dela "Glasul Patriei", a căror misiune era lupta cu exilul activ, prima obligație era aceea de a fi la curent cu tot ce se publică de către Români în exil. Ori în publicațiile din exil, operele create de deținuții politici, care puteau ajunge în afara țării, se situau pe primul plan. Așa au apărut o mulțime de poezii create în special de Radu Gyr și Nichifor Crainic. Nu vom putea reproduce în acest spațiu toate versurile apărute în publicații ca Vatra, Carpații, Cuvântul Românesc și altele, dar vom cita doar volumele de poezii din închisori, unde au apărut poezii de Nichifor Crainic, despre care Dl. Nedic Lemnaru nu suflă un cuvânt:

"OFRANDA" colecția Daco-Romană, Madrid 1963, îngrijită de D. Bacu.

"POEME DIN INCHISORI" Editura Drum, Madrid 1970, îngrijită de V. Posteucă și N. Novac.

"VOI N'ATI FOST CU NOI IN CELULE" Ed. Căminul, Sâo-Paolo, Brazilia 1970, îngrijită de Arh. Roman Braga.

"POEZII DIN INCHISORI" Ed. Cuvântul Românesc, Hamilton 1982, culegere de Zahu Pană.

Am menționat, mai sus, doar volumele în care au apărut un număr de poezii create de Nichifor Crainic în închisorae, dar adevărata și marea lor difuzare aparține miilor de foști deținuți politici, care le-au făcut cunoscute în toată țara și pentru care mulți din ei au fost condamnați a doua sau a treia oară. (Autorul acetor rânduri a fost condamnat în 1959 la 10 ani închisoare pentru difuzarea poeziilor lui Radu Gyr și Nichifor Crainic, învățate în prima detenție). De unde atunci pretenția de copyright a șușanistului Nedic Lemnaru?

Reaua credință a acestui domn este probată de inducerea în eroare a unor oameni de mare valoare orală, cum este Preotul Profesor Doctor Dumitru Stăniloae, căruia i se smulge o excelentă prefață "Poezia creștină a lui Nichifor Crainic" cu mai multe citate din poezia "TU" "această taină a luminii infinite și eterne a lui Dumnzeu, a sensului mai presus de toate sensurile și izvor al tuturor sensurilor" cum o numește părintele Stăniloae.

Ei bine! Tocmai această poezie lipsește din volumul editat de Dl. Nedic Lemnaru, fidel jurământului dat partidului, dar deloc fidel mărturisirii pe care ne-o toarnă că ar fi făcut-o poetului Nichifor Crainic.

Pornind dela eliminarea poeziei creștine "TU", am căutat să compar celelalte poezii apărute la București cu cele cunoscute de deținuții din închisori, aflate direct dela poet.

In "Cântecul Potirului" din volumul "Soim peste prăpastie" citim la pag. 101:

"Si iată potirul la gură te-aduce
Iisuse Cristoase, Tu jertfă pe cruce
Hrănește-mă, maină de sfânt Dumnezeu"...
....
"Adapă-mă sevă de sfânt Dumnezeu"...
pag. 102

In versiunea apărută în volumele tipărite în exil, versurile de mai sus arată:

"Si iată potirul la gură te duce
Iisuse Hristoase, Tu jertfă pe cruce
hrănește-mă carne de sfânt Dumnezeu"...

și

"adapă-mă sânge de sfânt Dumnezeu"...

Nu trebue ca cineva să aibă mari cunoștințe teologice pentru a observa deosebirea, pentrucă este îndeobște cunoscut de către toți creștinii că împărtășania este carnea și sângele Mântuitorului, că la Cina cea de Taină s'a spus: "Luați mâncați, acesta este trupul Meu... și "Beți dintru acesta toți, acesta este sângele Meu", nu s'a spus nici un cuvânt de Mama mea și în nici o carte de religie nu vom găsi înlocuit sângele cu seva. Cum a fost posibil ca după Revoluția din Decembrie nici un teolog din România să nu fi observat apostazia "hrănește-mă mamă de sfânt Dumnezeu"?

La pagina 99 a volumului "Soim peste prăpastie" este tipărită poezia "Rugă pentru Pace" unde găsim versul "Semăna cu noaptea umilitei nașteri", formulă acceptabilă pentru cenzura comunistă, față de versul inițial "Semăna cu noaptea Sfintei Tale Nașteri"... care cuprinde cu totul alte dimensiuni. Cu mici schimbări în strofe față de această poezie publicată de noi în "Poezii din închisori" - inerente oricărei noi editări - poezia "Rugă pentru Pace" apare mutilată în "Soim peste prăpastie" fiindu-i amputate două strofe pe care le reproducem pentru a defini mai bine conturul ediției apărute în București:

"Pacea lumii zace pe vărsări de sânge
și rodește bobul viitoarei uri.
Pacea Ta răsfrânge raiul în făpturi,
cel înfrânt având-o, el e cel ce'nfrânge.
Pacea lumii zace pe vărsări de sânge!
....
Si mă'nalță Doamne, la Cereasca Pace,
că Tu ești de-apururi neclintitu-mi crez,
dragostea de care nu mă'ndestulez
și nădejdea care de lut mă desface.
Si mă'nalță Doamne, la Cereasca Pace!

Cu asemenea operații înțelegem mai bine exclusivitatea pe care și-o arogă Dl. Nedic Lemnaru. Completări, adăugiri, schimbări în textele literare sunt în general cunoscute la aproape toți autorii, cât sunt în viață, iar transcrierea poeziilor create și memorate în închisoare le poate juca multe feste chiar autorilor. Nu vom compara deci numărul de strofe al baladelor, sau anumite cuvinte nesemnificative, nici faptul că prea cunoscuta baladă "Baldovin și Mădălina" apare sub numele de "Baldovin și Miralina". Era dreptul autorului. Dar ne vom referi la eliminările deliberate în legătură cu credința și neamul.

In Balada Doinei versul "Atins de Arhanghel cu sfântul jeratec"... este înlocuit cu versul: "Atins de ursită cu sacrul jeratec".

In balada "Baldovin și Miralina", haiducii din Codrul Vlăsiei au "conștiință de clasă" pag. 128:

"Că din Argeș la Brăila
Si din Turnu la Focșani,
Unde-ți prisosește mila
Ești slăvit de cei sărmani...."

față de versurile inițiale ale luptei haiducilor împotriva veneticilor de pretutindeni:

"Că din Argeș la Brăila
și din Turnu la Buzău,
unde-ți prisosește mila,
ești slăvit de neamul tău!..."

și tot din aceeași baladă lipsesc sau sunt complet răstălmăcite versurile:

Câte zile-au fost trăite,
toate vârfuri de cuțite,
zilele ce-or mai veni
cum ne-or mai ademeni?

Căci cum pleoapa se ridică,
vede fiara venetică,
înger vrea sau demon vrea,
îmi implânt plăseaua'n ea.

Răcoresc cu fapte grele
arșița nației mele:
astăzi spânzur, mâine spintec,
rănile să i le vindec.

Stie Cel Ascuns în stele
fundul gândurilor mele:
când de-o zdreanță, când de-un petec,
țara vreau să o deretec.

Alelei popor durut,
cât de altfel te-aș fi vrut.
Scoală-te și tu odată
vijelie detunată

și sfărâmă lanțurile
înroșește șanțurile,
și stârpește mlaștina,
să'nflorească baștina!

In poezia "EU", versurile: "Si'n ciuda silnicei Mongolii/ sunt ei temeiul subteran"... sunt înlocuite cu versurile: "Si'n somnul albelor lințolii/ Ei sunt temeiul subteran", iar strofa "De două mii de ani încoace/ grăiesc în vii și tac în morți/ și dârz voi pune eu soroace/ încovoiatei mele sorți"... este "reconsiderată": "De două mii de ani încoace/ Mă-nvîrtoșez în cei ce vin/ Ca singur eu să pun soroace/ Incovoiatului destin".

Am scris la început despre reproducerea în publicația "Puncte Cardinale" a poeziei "Cîntec strămoșesc". Este varianta "reconsiderată" a poeziei "Cântec de bejenie" scrisă de Nichifor Crainic, în închisoare, poezie inspirată de năvălirea Rușilor în 1944. In "Cîntec strămoșesc" se sugerează doar o năvălire: "Că fiara flămândă pământul ni-l calcă/ cu falca'n țărână și'n ceruri c'o falcă"... pe când în "Cântec de bejenie" tabloul este precis în apocaliptica-i desfășurare:

"se zdrențuie cerul ca părul vâlvoi,
căci vine din urmă cu muget sălbatic
gâtlej fără margini de zmeu asiatic"...

"Cântecul de bejenie" este tragedia timpurilor noastre, revolta neputinței și acțiunea instinctului de conservare, o mărturie a barbariei încă vii în acest secol, pe când "Cîntecul strămoșesc" este atemporal, epic, cu nostalgii cântate de cobzari la hanuri de răscruce, dar nu este strigătul de durere a unui popor înrobit de către o putere antiumană.

DE CÂTE ORI MOR BRĂTIENII ?

——Constantin MAREŞ——

In luna Noembrie 1992 a avut loc la Bucureşti o sfeştanie la statuia lui Ionel (Ioan I.C. Brătianu), operă a marelui sculptor croat, Ivan Mestrovici, mort în Statele Unite în 1962. Statuia celui care a fost prim-ministru, preşedinte al Partidului Naţional Liberal, sfetnic al Regelui Ferdinand I, al celui care şi-a legat numele de făurirea României întregite, de votul universal şi împroprietărirea ţăranilor, a avut un destin mai fericit decât cealaltă operă monumentală, creaţie tot a lui Mestrovici, statuia Regelui Carol I din Piaţa Palatului Regal, în jurul căreia ne-am masat cei care am demonstrat la 8 Noembrie 1945 pentru Patrie-Rege-Ordine. Aceasta a fost distrusă de proletcultiştii anului republican 1948 şi ar trebui lămurit odată pentru totdeauna dacă guvernul de atunci a trebuit să plătească despăgubiri în valuta de care ţara ducea atâta lipsă, pentru un sacrilegiu internaţional în domeniul artei, pe lângă cel istoric naţional. Aş aminti pentru cei care n'au ştiut sau au uitat, că în 1953, actualul Teatru de Operă şi Balet, de altfel iniţial destinat a fi doar un teatru liric, a fost inaugurat cu baletul "Călăreţul de Aramă" de Raymond Glier, pe scenă impunându-se ca decor statuia de aramă a Tarului Petru cel Mare din Petrograd (pe atunci Leningrad), monument ce nu a fost dărâmat nici de voinţa lui Lenin şi nici de vreun ucaz al lui Stalin.

Salvată, chiar cu unele zgârieturi, statuia lui Ionel Brătianu a fost reaşezată la locul iniţial, lângă ceea ce a fost odată Aşezământul Brătianu, desfiinţat ca atare în perioada Dej-Pauker - Luca - Georgescu - Groza şi nerevenit la destinaţia de fundaţie nici sub Iliescu, cel care i-a succedat mai întâi lui Ceauşescu, apoi lui însuşi.

Aşa cum se ştie, anul 1927 a fost marcat prin două imense pierderi pentru ţara noastră: au murit Regele Ferdinand şi Ionel Brătianu.

Aşezământul Brătianu, din vecinătatea Bisericii Amzei conţinea şi o bibliotecă de o valoare inestimabilă. Ca elev dar şi membru al Tineretului Naţional Liberal, împreună cu alţi elevi şi studenţi de aceeaşi orientare, în anii '46 am lucrat la aranjarea şi clasificarea acestor comori bibliofile de a căror risipire şi distrugere se fac vinovaţi cei care au nesocotit valorile noastre naţionale şi culturale. Voi menţiona că de activitatea de atunci se ocupa în cadrul aşezământului Profesorul George Fotino, ultimul mare decan al Facultăţii de Drept din Bucureşti şi care îndeplinea şi funcţia de Secretar General Adjunct al marelui partid al marilor Brătieni.

In anii '60, clădirea care fusese ultimul sediu central al acestui partid, amplasată în Strada C.A.Rosetti a fost radical transformată de Sfatul Popular într'un centru hematologic, rămas şi astăzi, conform tezelor majuristo - ceauşiste, un obiectiv militar. Să trecem însă dela imobilul din Strada C.A. Rosetti 37, unde la vremea respectivă mi-am conturat în cercurile de studii, ca şi atâţia alţii, adolescenţa şi începutul unei tinereţi, politizate la modul major, la cel din Calea Dorobanţi 16, locuinţa lui Dinu I.C. Brătianu, ultimul mare preşedinte al marelui partid. De aici avea să fie arestat în Mai 1950, deşi ar fi putut părăsi ţara, ca apoi să moară la puţine luni în martirajul dela Sighet, unde au sfârşit şi Iuliu Maniu, şi Gheorghe Brătianu.

După evenimentele din Decembrie 1989, situaţia acestei clădiri putea fi uşor rezolvată. Ea era folosită de ambasada Republicii Germane aşa zisă Democratică, prescurtat RDG in româneşte, DDR, în nemţeşte. Stat în comă şi condamnat istoric dela naştere, dispariţia sa ca atare prin reunificarea Germaniei lăsa disponibil acest imobil, care, în mod normal, trebuia trecut în deplina proprietate şi posesie a celor îndreptăţiţi din familia Brătianu, sau, cu acordul acestora, instalat un aşezământ purtând ilustrul nume de Brătianu. Ar fi fost de aşteptat ca mai proaspăt unsul liberal, primarul general al Capitalei, Crin Halaicu, să aibă măcar o silabă de spus în acest caz, care, în mod normal, nu ar fi trebuit să existe.

Tot la capitolul Primăriei Capitalei, trebue semnalată şi o schimbare a denumirii unei străzi: cea purtând numele lui Olga Bancic, îl are în prezent pe cel al multilateralului şi talentatului scriitor Alexandru Philippide. Sunt ultimul care aş contesta necesitatea ca unei străzi din Capitala ţării să i se dea numele. Dar de ce tocmai acesteia? Vreau să mă explic.

Există actualmente în Bucureşti străzi purtând denumiri ca: a Gladiolelor, a Poliţiei, a Sapienţei, (sens obscur chiar pentru locuitorii străzii). Nu mă voi opri asupra denumirii străzii Alexandru Ivasiuc, personaj despre care mulţi foşti deţinuţi politici ar avea multe de spus. Dar de ce tocmai strada Olga Bancic să nu revină la vechiul său nume, acela purtat de Pia Brătianu?

Cred că ar trebui lămurit ceva, ce nu a fost niciodată evocat aşa cum ar fi fost necesar în documentarea românească din trecut şi prezent. Aflând despre intenţia schimbării denumirii străzii, un fost dramaturg de seceră şi ciocan, scria despre "a doua moarte a lui Olga Bancic", deşi putea să scrie mai bine şi mai drept, despre a treia moarte a lui Pia Brătianu.

Olga-Golda Bancic s'a născut în Basarabia ocupată de Ruşi în 1912. Studentă la Filosofie la Paris, stabilită în Franţa, intră într'o grupă de rezistenţă antinazistă, compusă din imigranţi, condusă de Armeanul Missak Manouchian. Un rol în această activitate l-a jucat Boris Holban supravieţuitor şi contestat ulterior. Acest Holban avea să deţină importante funcţii în Partidul Comunist Român şi în stat, în perioada de după 6 Martie 1945. Olga-Golda Bancic a fost executată la Paris, pentru activitatea de rezistenţă din Franţa, dar nici o stradă nu i-a purtat şi nu-i poartă numele. Ar fi de semnalat că la timpul respectiv au fost condamnaţi la moarte de către Curtea Marţială Germană 23 de rezistenţi din 24. Cerând comutarea pedepsei, este admisă una, restul fiind executaţi. Recursul lui Olga Bancic este admis, nu se ştie exact cum şi de ce, dar ulterior va fi şi ea executată.

Lipsit de eroi din rezistenţă, Partidul Comunist Român a expropriat-o şi pe Olga-Golda Bancic, dându-i şi numele unei străzi, deşi activitatea sa de rezistenţă nu a avut nimic comun cu România.

Pia, născută Pleşoianu, a fost soţia lui Ioan C. Brătianu, cel care l-a adus în ţară pe Principele Carol I, fiindu-i apoi marele sfetnic Prinţului şi celui ce avea să devină primul nostru Rege. Pia Brătianu s'a dedicat operelor de binefacere precum şi păstrării atmosferei unei case româneşti a ilustrului său soţ. Pentru acestea, municipalitatea bucureşteană a vremii a hotărât să-i dea numele unei scurte străzi. Poate că actualul primar al Capitalei a cărui stea urcă în partidul prezidat de Radu Câmpeanu, ar trebui să reflecteze la toate acestea.

Să nu căutăm printre străzile Bucureştiului una purtând numele lui Gheorghe Brătianu, mort în chinuri în temniţa din Sighet, cel pe care prin testamentul său politic, Dinu Brătianu îl recomanda la conducerea partidului. Să luăm drumul Piteştiului şi să ne oprim la Florica-Ştefăneşti, leagăn al Familiei Brătianu, unde în Octombrie 1976, împreună cu Ion-Oni, Dan Brătianu şi a doua soţie a acestuia, Oana, ne-am dus să ne reculegem la mormintele marilor înaintaşi din capela bisericii ctitorită de Brătieni şi la Casa Brătianu.

In luna August, presa dela Bucureşti publica o relatare ce dezvăluia un adevărat scandal. Biserica unde se află capela, ridicată după planurile arhitectului francez André Lecomte de Nouy, cel care a restaurat şi Biserica Episcopală din Curtea de Argeş, este în paragină. Fostul conac Brătianu serveşte ca loc de chiolhanuri şi nunţi cu daruri şi pentru înnoptarea chefliilor. Nici fostul ministru Spies, nici Radu Câmpeanu, preşedintele PNL nu s'au preocupat de pângărirea acestui aşezământ. Rezervate până la evenimentele din Decembrie 1989 vârfurilor de partid şi unor oaspeţi din străinătate, clădirea dela Florica nu au fost măcar păstrate la modul corespunzător.

Am putea spune că un popor fără statui şi monumente este unul fără istorie. Marele monument dedicat lui Ioan C. Brătianu din piaţa ce îi purta numele, astăzi Piaţa Universităţii, a fost distrus de iconoclaştii republicani aduşi sau impuşi de baionetele sovietice.

Rămâne să ne întrebăm: de câte ori şi până când vor trebui să moară Brătienii, marii Brătieni ai neamului românesc?

În replică

Intr'una din cele cinci colaborări pe care părintele, poetul şi criticul Dumitru Ichim le publică în numărul din Decembrie 1992, al "Cuvântului Românesc", în critica sau prezentarea pe care o face publicaţiei "Puncte Cardinale" Nr. 8-9 (20-21) - care apare la Sibiu - "aruncă" nişte "propuneri" în legătură cu materialele apărute în respectiva publicaţie.

Una din aceste propuneri se referă la articolul subsemnatului, apărut în "Puncte Cardinale" intitulat: "NICHIFOR CRAINIC: Cenzurat sau reeducat?" cu referire la volumul de poezii "Soim peste prăpastie", poezii scrise de Nichifor Crainic în închisoare.

Articolul cu pricina este comunicarea mea făcută la "ROMFEST '92". Făceam cunoscut, în acea lucrare că unele din poeziile lui Nichifor Crainic apărute în ediţia publicată de Dl. Nedic Lemnaru, sunt cu totul modificate în mesajul lor, faţă de versurile originale pe care Nichifor Crainic ni le-a comunicat în închisoare. Din contextul prezentării D-lui Nedic Lemnaru se desprinde că poetul a crezut că-şi poate publica poeziile sub comunişti, bineînţeles refăcute, modificate. Nu am spus în nici un caz că Nedic Lemnaru a "lucrat" poeziile, cum insinuează Dumitru Ichim, ci doar N.Lemnaru a publicat o variantă cenzurată a acestor poezii, care sunt lipsite în special de elementele cele mai importante ale lor, creştinismul şi naţionalismul.

Poeziile publicate în volumul "Soim peste prăpastie" sunt o nouă versiune dată de Nichifor Crainic, pentru a fi acceptată de cenzura comunistă, atunci când a crezut că va putea fi publicat şi m'am întrebat pe drept cuvânt: "cenzurat sau reeducat?" De aceea când am văzut că Dumitru Ichim scria în "Cuvântul Românesc" că... "Soim peste prăpastie" prezintă cititorului român, după evenimentele din 1989, ceea ce acest mare poet, teolog şi profesor a compus în închisorile Aiudului ... am crezut de datoria oricărui fost deţinut politic de a spune despre felul cum a fost editat acel volum.

Respectul faţă de cititor ne obligă să spunem adevărul, iar acest adevăr nu poate fi curat dacă pretindem că în închisorile din România deţinuţii scriau poezii de genul:

"...Sângeroasă zi de hronic,
Filă nouă'n vechiul vraf:
Uraganul teutonic
Se zdrobi de piscul slav".

Am scris în lucrarea mea, că Nichifor Crainic s'a autodefinit în cele două ipostaze ale sale ca: ciorchine şi prăştină şi am încheiat că l-am cunoscut şi vreau să-i păstrez amintirea ca ciorchine. Despre dedublarea operei lui pe care o face Dl. Alexandru Cojan, ginerele poetului, la publicarea volumului "MEMORII: Zile albe, zile negre"

In replică:

"Memoriile care se publică reprezintă manuscrisul original scris în perioada 1945-1946 când era pribeag în Transilvania... După eliberarea din 1962, la promisiunea autorităţilor vremii, că vor autoriza publicarea Memoriilor sale, Nichifor Crainic, bătrân şi bolnav, le-a rescris, modificat şi autocenzurat, în perioada 1963-1964".

Este exact ceea ce am observat şi la poeziile care au fost publicate în "Soim peste prăpastie". La aceasta s'a referit lucrarea mea, pentrucă orice fost deţinut politic rămas încă în viaţă, are datoria morală să apere memoria şi creaţia din închisori, pentru a le transmite nealterate celor care vin după noi.

Zahu PANĂ

Nichifor Crainic

CIORCHINE SI PRASTINA

Mulţi dintre cei care şi-au scris amintirile din închisori şi mai mulţi dintre cei care îşi povestesc amintirile,vorbesc în termeni diferiţi despre Nichifor Crainic. Condiţiile de detenţie sunt ale unei lumi antiumane şi nu toţi le pot suporta uniform. Nichifor Crainic ştia şi el despre cele ce circulau pe seama sa şi singur şi-a definit cel mai bine cele două ipostaze ale lui: "De voi fi fost cândva ciorchine/ azi sunt prăştină stoarsă'n teasc".

Ediţia D-lui Nedic Lemnaru a schimbat versul doi: "azi sunt o boabă stoarsă'n teasc". Sărăcia acestei imagini este evidentă: boaba stoarsă tot prăştină este, diferenţa fiind doar de cantitate.

L-am cunoscut pe Nichifor Crainic în închisoare ca "ciorchine" şi aceasta este imaginea pe care i-o păstrez. Nu-i cunosc alte reacţii decât cele care privesc poezia, unde era intransigent cu el şi cu ceilalţi şi nu acorda nici un rabat. Era adeptul versului clasic şi scormonea adâncul limbii româneşti pentru a afla cuvântul pur. Urmărea foarte atent metrica şi rima. Intrebându-l odată cum vede viitorul poeziei în România, mi-a spus: "Mă, abc-ul ăsta comunist al poeziei încearcă ceva ce nu reuşesc. Poezia trebue să fie înţeleasă de toţi, nu doar de un grup elevat. Poezia nu trebue să fie rebus".

Avea un humor deosebit. Intr'o zi, eram în curtea Zărcii, unde ni se servea masa în picioare, am găsit nişte butuci pe care să stăm şi Nichifor Crainic vine dela curăţatul cartofilor să mai schimbăm o vorbă. Eram un grup care lucram în fabrică. Bucătarii spălau cu furtunul nişte imense butoaie, unde urma să fie pusă la murat varza pentru iarnă. Venise vorba, nu ştiu despre cine şi Crainic ne arată un butoi mare cât toate zilele: "Il vedeţi mă, ce mare şi burduhănos este? Dar e gol pe dinăuntru. Aşa este şi cu unii oameni "mari". Avea nestrămutată credinţa lui: "Acest pământ până'n hotare/ podit e, cu strămoşii mei/ cucernic când ridic altare,/ pilaştrii bolţilor sunt ei".

Dl. Nedic Lemnaru ne anunţă că va publica opera lui Nichifor Crainic. Selectată de dânsul? Suntem sceptici în acest caz, dacă va urma exemplul volumului "Soim peste prăpastie".

Il vrem şi îl cerem pe Nichifor Crainic, ciorchine şi nu prăştina stoarsă în teascul comunist.

Zahu PANĂ

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

VERA HUDICI

DIN DRAGOSTE PENTRU BASARABIA

-povestiri-

EDITURA
DESTINE - BUCUREȘTI
1992

Numele Verei Hudici îmi amintește de acele izvoare ale muntelui care prin susurul lor sporesc taina codrului. Susurul devenit rugăciune transformă codrul într'o magnifică și ireal de înaltă catedrală. Nu giganticul, nu cantitativul, ci smeritul râu ce-și șoptește rozariile de piatră are ceva de spus și dă spusului o noimă.

Printre alte “îndeletniciri” scriitoricești Vera Hudici era “in charge” cu cenaclul literar “George Bacovia” din București. Cred că de prin 1964 când mi-am început anii de studenție. Dintr'un grup de moșuleți și băbuțe, cenaclul a crescut devenind un punct de atracție al scriitorilor din București căpătând eticheta de cenaclu al foștilor pușcăriași politici, al popilor și studenților dela Teologie. In 1964 fusese dată amnistia pentru întemnițații politici.

Rând pe rând cenaclul a început să fie frecventat de Andrei Ciurunga, un fel de arici al poantelor transparente, distinsul Zahu Pană cu aristocratica figură, bătăiosul cu floreta verbului Ovidiu Vasilescu, Părintele Chiriac - tancul enciclopedic, I.V. Spiridon - biblioteca ambulantă, dulcele Ion Th. Ilea, Valeriu Streinu cu finețea lui academică, frații Christofor și Ion Dancu, actorul Dinu Ianculescu aproape transparent, că se vedea prin el, “Argintatul pește” Al. Bidian după care mureau fetele, Ion Molea tot timpul cu aceeași geantă etc. Venea și I.D. Pietrari cu o faimoasă poezie culinară ce o repeta tot timpul. Ca student trebuia să renunț la masa de seară ca să merg la cenaclu și de multe ori renunțam și la cea de prânz de dragul culturii. Când îl vedeam pe Pietrari, precum cățelul lui Pavlov, începeam să salivez.

Cât despre tineri, cei mai mulți dela Teologie și alte facultăți. Numai Vera Hudici, despre care nu am auzit un cuvânt rău, putea să stăpânească o asemenea “menajerie”. La necaz sau bucurie ea zâmbea. Avea o inimă cât o livadă de vișini înfloriți. Erau vremuri tâmpite. Printre noi erau și oamenii cu ochelari fumurii și haină de piele, dar a intra în detaliu și dureroase amintiri, ne-ar îndepărta de subiect.

Eu și cu Florica Bațu am fost acceptați într'un grup restrâns al acestor intelectuali care, fără nimic conspirativ, mergeau la o fripturică și un pahar după cenaclu. Abia atunci începea pentru noi deschiderea unei împărății de taină: istoria așa cum a fost.

Intr'o seară, după cenaclu, am mers la o “grădină” și Vera Hudici povestea cu lacrimi în ochi ce impresionată a fost, când în alt cerc restrâns cineva a cântat: “Nistrule, pe malul tău...” După ce și-a șters ochii cu podul palmei a privit spre mine și Florica: “Voi nu știți nimic, dragii mei.” Nu era o insultă, ci o compătimire. Pentru ochii noștri plini de cerbi și de tei înfloriți clipeam unei taine pe care o lăsam taină ca nu cumva să jignim cu întrebarea. Noțiunea omului inteligent este ce fel de întrebări pune. Rău am făcut că nu am întrebat, dar era vârsta când le știam pe toate, asemănătoare cu o anumită vârstă a copilului ce zice “Nu” la toate.

Dacă nu ar fi fost minunea dărâmării comunismului, Vera Hudici ar fi dus în mormânt taina ce ne rodea și ne era frică să întrebăm.

Pământul românesc, respectiv Basarabia, pentru Vera Hudici era altarul neamului românesc. Abia acum încep să se contureze răspunsurile. Ceea ce pare un titlul simplu, un titlu în uniformă de școlar, un titlu atât de cristalin ca sentiment “Din dragoste pentru Basarabia”, cum își intitulează Vera Hudici ultima carte, e de fapt titlul unei rugăciuni și confesiune de credință.

“Acum cincizeci de ani, scrie în prefață Victor Gh. Stan, apărea în publicația “Ceahlăul” din Piatra Neamț, povestirea “Bătrânul Basarabean” prima istorisire despre BUBA ce se așeza pe frumoasa față a Basarabiei, sub semnătura Credinței Coteleanu - o tânără din Ținutul Hotinului, satul Coteleu. Cu această înzestrare - scrisul - domnișoara Credința a trimis la redacții materiale întregi în care vorbea și arăta urgia care s'a abătut peste partea noastră de țară”.

Din aceeași prefață aflăm începutul datelor biografice. Se naște la 1 Ianuarie 1917 în satul Coteleu, județul Hotin, Basarabia; colaborează la “Bucovina literară”, “Ceahlăul”, “Ani de ucenicie”, “Tânărul scriitor”, “Flacăra”, “Viața românească”, “Contemporanul”, “Albina”, “Femeia”, “Presa” etc. Unele romane ale ei au fost traduse în limba sârbă și rusă.

“Din dragoste pentru Basarabia” este a zecea carte a Verei Hudici, care este membră a Uniunii Scriitorilor Români.

Dela satul de naștere Coteleu și-a luat pseudonimul Credința Coteleanu cu care și-a semnat creațiile literare din tinerețe.

Cu acest nume publică “Bătrânul Basarabean” în “Ceahlăul” din Piatra Neamț în Februarie 1940 și alte povestiri, în care semnaliza un S.O.S. despre pericolul comunismului ca distrugător de familie, de neam, de religie, de țară, de spiritualitate.

Vasile Burlacu, din “Bătrânul Basarabean”, este primarul satului. A ajuns la bătrânețe ca părinte al satului. Pentru el satul era o gospodărie mai mare, o familie de familii. Mergea pe câmp să vadă cum merge totul, la fața locului. Pentru el: “Zăngănitul sapelor, chiotele flăcăilor, râsetele fetelor, scârțâitul carelor încărcate cu iarbă de-abia cosită, i se strecurau în suflet, ca sunetele unei muzici divine.”

Impodobise toate răscrucile satului și izvoarele cu troițe. Iată-l în fața uneia, privind gânditor:

“ - Ce te uiți cu atâta jale la ea, Moș Vasile?

- Mă gândesc că ar trebui întărită, ori schimbată. Prea au mâncat-o ploile.

- Amu, ce s'o mai schimbi! Să aibă ce batjocori bolșevicii?

- Care bolșevici, băiete? Slavă Domnului, în satul nostru nici în '17 nu s'au întâmplat asemenea blestemății. Atunci chiar că înnebunirâ oamenii!”

Dialogul continuă și Moș Vasile află că: “Românul ni-o dat Rușilor și că au și început să vină bolșevicii.”

Ca o digresiune, scrisul Verei Hudici se aseamănă foarte mult cu cel al lui Alphonse Daudet. Dacă unele povestiri din acest volum prin puritatea lor cum ar fi “Fulgi de zăpadă”, “Suflet zbuciumat”, “In pas cu povestea”, “Remușcarea”, “Pe Mureș și pe Târnave” sunt într'un paralelism de spirit cu “Scrisorile dela moara mea”, “Bătrânul Basarabean” e o translație a unei lacrimi care cădea pentru Alsacia pierdută din “Ultima lecție de franceză”.

Când Moș Vasile se întoarce acasă, de pe câmp, găsește pe Nica, agentul comuniștilor, instalat ca primar. Uimit dă să ceară ajutorul divin din icoană, dar icoana dispăruse deja de pe perete. “Groaza și moartea s'au cuibărit în Basarabia. In satul C... gospodar după gospodar, sau chiar familii întregi, luau drumul fără de întoarcere. Nica, primarul satului, cu câțiva bolșevici în mașina neagră, vestitoarea morții, lăsau pustiu în urma lor. Lacrimile curgeau lin și ochii se îndreptau spre munții profilați în zarea albastră, cerând îndurare.”

Credința Coteleanu, printr'un personaj, strigă în numele întregii Basarabii sfâșietoarea chemare de ajutor către frații dela Carpați: “Fraților, nu auziți plânsul nostru care întrece vântul, Crivățul? Nu ascultați oftatul nostru care seamănă cu trăznetul codrilor loviți de furtuni? Veniți! Scăpați-ne”! Glas de profet în pustie.

Am plătit cu vârf și îndesat păcatul de a nu asculta de glasul sângelui, de a ne încrede în politicienii mediocri care au minimalizat pericolul bolșevic.

“Pe ulițele satului, continuă Credința Coteleanu în povestirea ei, rătăceau copii zdrențuiți, murdari, cu ochii măriți de tristețe. Vasile Burlacu se oprea în dreptul lor, trecea mâna prin părul încâlcit și-i întreba cu glasul stins.

“- Unde-i taică-tu?!”

“- L-au luat bolșevicii. Mama s'a îmbolnăvit... și plânsul pornea nestăvilit.” Vasile Burlacu rătăcea pe străzile satului ca printre cețuri apocaliptice până când, într'o zi au dispărut toate troițele. Acesta era apogeul. Vasile Burlacu “se gârbovi mai tare, cu inima mai grea ca plumbul.” Porni spre primărie să-l întâlnească pe Nica și îl găsi pe drum:

“- Măi, băiete, tu ești făcut de Dumnezeu sau de diavol?

- Ce-ai cu mine moșule? Nu ești bucuros că te-am lăsat în pace? Mi-ai cruțat și dumneata odată viața.

- Măi omule, eu sunt bătrân, puteai să mă omori... dar trebuia să cruți pe ceilalți, tinerii, tați de copii ce mor pe drumuri. Nu ți-a fost de ajuns câte lacrimi au curs? Te-ai agățat și de cruce. Te va bate Dumnezeu...

- Ce tot Dumnezeu? Dumneata nu știi că Dumnezeu nu este?”

Bătrânul îl lasă în drum, și gârbovit își continuă mersul. Toți copiii lui au dispărut. Rămăsese numai cu nurorile. Sângele îi fierbea. Un gând îi încolți în minte. Să plătească pentru suferință. Dacă ar fi putut ar fi ars toate hoardele nomade ale bolșevicilor. Dar era bătrân. Cel puțin să curețe statul lui drag de antichriști. Trecem peste detaliile cum Moș Vasile a dat foc casei unde dormeau comuniștii lui Nica și cum aceștia beți de alcool și de “victoria bolșevismului” au dispărut în incediu și ne oprim doar la finalul care caracterizează simțirea Verei Hudici și măiestria literară de a lăsa pe cititor să-și închipuie mediul sugerat doar prin câteva cuvinte: “Bătrânul în genunchi, cu fața spre Răsărit, cu mâinile încrucișate pe piept, șoptea o rugăciune. Plecă trupul spre pământ, atingându-l cu fruntea încadrată de argintul anilor. Speriată nora deschise ușa cu zgomot și strigă din prag: “Tătucă, arde o casă!” El întoarse capul și cu fața luminată de rugăciune vorbi blând: “Lasă, fato. Cuiburile de omizi trebue arse, căci strică rodul.” Peste capul bătrânului, nora zări o lumină aurie, asemănătoare cu aceea care înconjoară capetele sfinților din icoane.”

Abia acum o înțeleg pe enigmatica Vera Hudici, când atât de criptic zâmbea spre noi și ne spunea că “Voi sunteți copii și nu știți nimic.” Abia acum înțeleg de ce își ștergea ochii cu podul palmei șoptindu-ne că un prieten, într'un cerc restrâns, a cântat “Nistrule, pe malul tău...” Si abia acum înțeleg că “Din dragoste pentru Basarabia”, după forma lacrimii noastre, rotundă ca altarul Dacilor ne-a dăruit Dumnezeu hotarul neamului românesc - INSULA LACRIMILOR.

Dumitru ICHIM

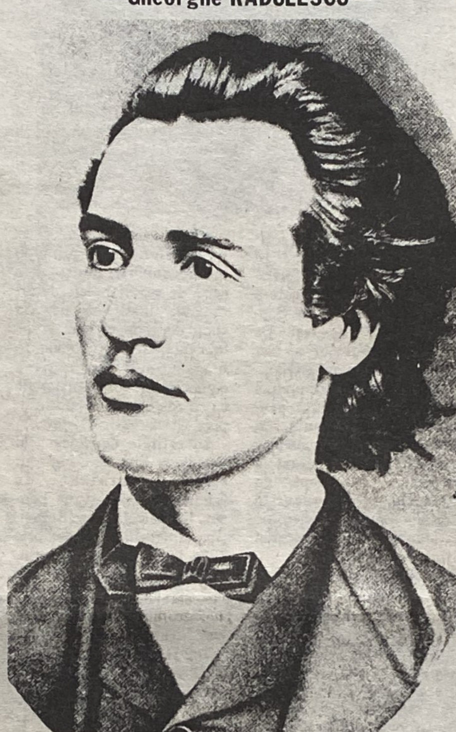
OAMENI CARE AU FOST

LA 143 DE ANI DELA NAŞTEREA POETULUI MIHAIL EMINESCU

"Criticilor mei" (Dec. 1883)

—Gheorghe RĂDULESCU—

Apărută în Decembrie 1883, după câteva luni dela apariţia poemului "Luceafărul" (24 Aprilie - 6 Mai 1883), poezia "Criticilor mei" vine ca o replică aspră la adresa acelora a căror gândire este insuficientă pentru a vedea şi a recunoaşte valoarea adevăratei creaţii.

Conştiinţa valorii este relevantă în concepţia şi optica poetului, el triază, distinge cu multă atenţie şi discernământ oamenii şi lucrurile, realizează o reală selecţie naturală, o selecţie a capacităţii umane: "Multe flori sunt, dar puţine/ Rod în lume o să poarte,/ Toate bat la poarta vieţii,/ Dar se scutur multe moarte."

Selecţia este de fapt efectuată dela începutul lumii, prin ea se distribuie permanent rolurile pentru fiecare în parte pe scena şi pe scara vieţii, însă poetul precizează şi exemplifică acest lucru.

Distincţia se săvârşeşte aşadar datorită elementelor în competiţia selecţionării. In acest caz nu învinge cel puternic biologic şi nici cel protejat de avere sau de alte situaţii, ci numai acel înzestrat cu forţa superioară de creaţie (chiar dacă va fi sortit suferinţei), el va fi elementul predestinat creaţiei de orice natură, separându-se de ce este în jur, fiind ridicat la puterea eternă, restul se risipeşte în prafuri terestre, ca ploile triste şi plictisitoare ce întunecă cerul. Dela distanţă, lucrurile par altfel pentru unii, totul li se pare atât de simplu şi uşor de realizat, încât creatorul adevărat devine un element neînsemnat în mentalitatea acelora a căror gândire şi pricepere limitată nu pot înţelege valoarea creaţiei, confundând-o cu un joc distractiv, prin care se consumă timpul, replica poetului însă vine neîntârziat şi nimicitor. "E uşor a scrie versuri/ Când nimic nu ai a spune,/ Inşirând cuvinte goale/ Ce din coadă au să sune." Pretenţiile însă de întâietate şi dominare sunt tocmai ale acelora care "nimic nu au a spune", dar acest deziderat al lor va atrage după sine din partea lumii calificativul decisiv de eliminare a nonvalorilor. Mai departe poetul explică procesul de creaţie, suferinţa prin care poate să treacă un suflet înaripat ca al lui, frământarea acelui spirit pentru binele şi înălţarea omului, pentrucă în această privinţă numai adevăratul creator poate fi conştient de chinurile şi eforturile prin care trece pentru a săvârşi creaţia.

Meşterul Manole din balada populară "Mânăstirea Argeşului", "Zamolxe" (1921), din piesa cu acelaşi nume de Lucian Blaga, ori "Moartea unui artist" (1963) de Horia Lovinescu şi altele ne mărturisesc cu uşurinţă acest lucru. Si iată-l pe Eminescu ce spune: "Dar când inima-ţi frământă/ Doruri vii şi patimi multe,/ S'a lor glasuri, a ta minte/ Stă pe toate să le-asculte,/ Ca şi flori în poarta vieţii/ Bat la porţile gândirii,/ Toate cer intrare'n lume,/ Cer veşmintele vorbirii."

Problema acută şi dureroasă însă, pe care Eminescu a intuit-o repede, a fost incapacitatea criticii de a răspunde prin unele judecăţi de valoare, de a analiza în profunzime o operă de artă. Observaţiile lui Eminescu, în această privinţă, erau în parte justificate, cu toate că în timpul lui, un Maiorescu cu tot sistemul începător de critică şi estetică a fost printre puţinii care a formulat unele principii de valoare şi o critică obiectivă, atât în ceea ce priveşte literatura cât şi problemele de limbă; dar pe de altă parte, un Gherea, cu ideile şi concepţiile lui socialiste, il interpreta pe Eminescu prin poezii ca "Impărat şi proletar" (1 Decembrie 1874) ori "Epigonii" (15 August 1870), poezii pe care însuşi poetul dorea să le elimine, nevăzând în el un poet cu mari resurse creatoare.

Ce-a fost şi este încă mai dureros că tocmai în ultimile decenii ale secolului al XX-lea, în timpul nostru şi-au rostit şi-şi mai rostesc cuvântul critic persoane care aşa cum observa poetul în "Scrisoarea I" (1 Februarie 1881) sunt în afara unei responsabilităţi morale şi culturale: "Astfel încâput pe mâna a oricărui, te va drege,/ Rele-or zice că sunt toate câte nu vor înţelege..."/ Dar afară de acestea, vor căta vieţii tale/ Să-i găsească pete multe, răutăţi şi mici scandale -/ Astea toate te apropie de dânşii... Nu lumina/ Ce în lume-ai revărsat-o, ci păcatele şi vina,/ Oboseala, slăbiciunea, toate relele ce sunt/ Intr'un mod fatal legate de o mână de pământ;/ Toate micile mizerii unui suflet chinuit/ Mult mai mult îi vor atrage decât tot ce ai gândit."

Timp de zeci de ani o critică incompetentă, dezgustătoare şi subterană a aşa zisului "realism socialist", căuta să facă din Eminescu, cât mai rămăsese din el, un poet cu tendinţe socialiste. Din această prăpastie comunistă şi-a făcut apariţia un oarecare dentist Ion Vitner, devenit şeful catedrei de "Istoria literaturii române" (în locul lui George Călinescu), alegându-şi colaboratori din aceeaşi categorie cu el, împărtăşind invectivele şi abjectele analize privind scriitorii şi cultura română în general, după bunul lor plac şi al partidului din care făceau parte. Au fost chiar unii care îşi impuneau punctul de vedere: ce să se publice, cât să se modifice sau să se suprime din opera poetului, neadmiţând să figureze în nici un volum "Eminescu" în manualele şcolare şi cursurile universitare "Doina", articolele politice şi lucrările teoretice ale marelui poet. Apoi contopindu-se cu aceştia au venit plagiatorii şi snobii, care într'un fel sau altul şi-au spus cuvântul încărcat cu păcate, cu pretenţii şi ifose, dar nimic naţional, obiectiv şi ştiinţific.

Desigur că Eminescu a avut parte şi de critici de valoare, care cu pricepere de specialişti şi devotament au scos la iveală adevăratele sensuri ale creaţiei eminesciene, iar printre aceştia se pot număra: Titu Maiorescu, D. Caracostea, Garabet Ibrăileanu, Eugen Lovinescu, Panaitescu - Perpessicius, George Călinescu, D. Murăraşu, Dimitrie Popovici, Tudor Vianu şi mulţi alţii şi o serie de cercetători şi specialişti străini ca: Roy MacGregor - Hastie, Rosetta dela Conte, Alain Guillermou şi alţii.

In sfârşit, iată ce spune Eminescu în următoarele versuri din poezia "Criticilor mei" despre zbuciumul şi suferinţa creatorului despre judecătorii literari, despre acei critici care n'au nici o tangenţă cu literatura şi arta în general: "Pentru-a tale proprii patimi,/ Pentru propria-ţi viaţă,/ Unde ai judecătorii,/ Ne'nduraţii ochi de gheaţă?/ Ah! atuncea ţi se pare/ Că pe cap îţi cade cerul:/ Unde vei găsi cuvântul/ Ce exprimă adevărul?" Si Eminescu îşi încheie observaţiile cu un aspru rechizitoriu la adresa presupuşilor critici:

"Critici voi, cu flori deşerte,/ Care roade n'aţi adus/ E uşor a scrie versuri/ Când nimic nu ai de spus."

Poezia "Criticilor mei" exprimă în şapte strofe o dureroasă viziune profetică şi un univers prezentat într'o exemplară formă artistică, fineţea şi adâncimea cuvântului ascund o dramă şi un adevăr al vieţii bine intuit de poet. Intr'adevăr putem spune că Eminescu a privit peste timp şi spaţiu, a fost poetul prin care poezia şi-a cucerit cea mai desăvârşită libertate de gândire, gândire în care s'au plămădit toate rosturile de viaţă şi moarte, de iubire şi durere, de adevăr şi credinţă.

POETUL VEACURILOR

Lui Eminescu

Poet al veacurilor toate, răsad de flori în câmpul vieţii
Aduci lumină'n noaptea minţii ce-apare'n zarea dimineţii.
Tu faci pădurile să plângă şi stelele să moară'n aer
Cu rară iscusinţă'n cuget întorci din mers al vieţii caier.

Dacă focul minţii tale a ars adânc ca o văpaie
Te-ai răcorit la umbra serii, cu lacrimi grele'n loc de ploaie.
In cumpăna gândirii tale, măsori destinele din lume,
Dai cu o vrajă ideală, noianului de dor un nume.

Ti-aşezi durerea la răscruce de vânturi şi ursite rele.
Cobori în iad pe Stix în jos, sau urci în raiuri printre stele.
Tresar mileniile'n cântec ce-l rostuieşti cu har de bard,
Imprăştiind în infinituri scânteile ce'n tine ard.

Izvor de bucurii sau visuri, aduci năvalnic pe răsură
Impodobind cu flori de zâmbet a noastră tristă bătătură.

Alexandrina ISAC

"L-AM CUNOSCUT PE EMINESCU"

Spunea cândva Dr. Iosif Dona, vestit colecţionar de pictură din Bucureşti.

Frumoasă casă, casa Dona,
Cu nume vechi de general.
Era, cum azi se zice, zona,
Cu mult înalt cerescul mal.

Vedeam, atunci, magnolii
Ca stele albul lor lucind.
Si mai vedeam pe drumuri solii
Cum flamuri flăcări mari aprind,

La Griviţa pe câmp de luptă.
O, Grigorescu! O, paleta
Din sacra scândurică ruptă
Al artei peste vremi, ştafeta.

Si Luchieni vedeam pictaţi cu sânge
Din mâini ţâşnit, uscate, ciungi,
Vizitator eram ce strânge
Corole vii de lujeri lungi.

Veni, apoi, o arătare;
Bătrân boier, la minte teafăr.
El zise, demn, cu voce tare:
"L-am cunoscut pe Eminescu.
Un tânăr prea frumos Luceafăr.

Un geniu cum au fost puţine.
Vlahuţă-l însoţea ades.
De El simţirile-mi sunt pline.
Păcat! De mulţi, un ne'nţeles."

Si tot vorbi, vorbi acel boier,
Că seara cu un astru'n febre,
Vedeam picturile celebre
De aur, dela El, aici, din cer.

Petre PASCU

MAJADAHONDA

13 Ianuarie 1937

Moţa şi Marin vor rămâne nedespărţiţi în pomenire, după cum în calendarul creştin au rămas pentru vecie Sfinţii Petre şi Pavel. Drumul Legiunii Arhanghelul Mihail, trece prin mineiuri româneşti încrustând cu cruci roşii zilele de popas spiritual şi de adâncă meditaţie, iar 13 Ianuarie este una din aceste zile.

Crugul care se încheie în Spania, citit de cei iniţiaţi va duce la dezlegări tainice care scapă omului de rând. Moţa-Marin-Majadahonda.

Intâlnim aici de trei ori litera M - a treisprezecea literă din alfabet, imortalizată în ziua de 13 a primei luni a anului 1937, a cărei sumă a cifrelor este 2 - numărul eroilor români.

Intâlnirea în Legiune a celor doi s'a făcut pe căi diferite. Moţa este unul din fondatorii ei, Marin - cum spune Nae Ionescu - este un convertit la Legiune, altă asemănare cu cei doi apostoli pomeniţi mai sus.

Ion I. Moţa s'a născut la 5 Iulie 1902, în casa Protopopului Ion Moţa, luptător naţionalist şi răspânditor de cultură românească. Intre abecedar şi cărţile de citire, buchisea articolele din "Libertatea", foaie românească editată de părintele Moţa în orăşelul Orăştie.

Perioada anilor de şcoală coincide cu cea mai glorioasă perioadă a închegării spiritului românesc în hotarele vechii Dacii, când intelectualii transilvăneni şi-au afirmat nealterata lor apartenenţă românească, în Imperiul Habsburgilor, în confruntarea cu puternicul şovinism maghiar. Atunci a cunoscut Moţa pe scriitorii ardeleni despre care avea să scrie mai târziu : "Ziaristica ardeleană n'a cunoscut ceea ce se cheamă zâzanie de partid şi a fost ferită de profesionismul fără suflet al ziarului modern." Era firesc, deci, că având aceste antecedente să-şi exprime credinţa de luptă de mai târziu: "Noi nu facem şi n'am făcut o singură zi în viaţa noastră politică... Noi avem o religie, noi suntem robii unei credinţe." Această credinţă nu era o "mistică oarbă" cum au încercat să o prezinte răuvoitorii. Moţa era un spirit lucid şi pătrunzător. La 26 de ani, păstrând întregul respect pentru vârsta şi poziţia Prof. A.C.Cuza, respinge concepţia pentru cultură a profesorului: Concepţia materialistă a culturii izvorâtă din economie. Moţa afirmă că fără o asanare morală a societăţii româneşti, asanarea economică propusă de Prof. A.C.Cuza, nu poate rezolva criza în care se afla România abia întregită. Spărtura dintre politică şi morală s'a adâncit mai mult...

Conştient că numai o bună pregătire culturală poate completa starea afectivă religioasă, Moţa studiază tot timpul. In 1920 pleacă la Paris, cu o bursă de stat la Sorbona, unde urmează Dreptul şi Stiinţele Politice, dar peste un an bursa este suprimată. Se întoarce în ţară şi se înscrie la Facultatea de Drept din Cluj. Participă la toate luptele studenţeşti şi în 1923, este ales preşedinte al Centrului Studenţesc "Petru Maior". In acelaşi an se înfiinţează împreună cu profesorii: I.C.Cătuneanu, Ciortea, Iuliu Haţeganu şi avocat Em. Vasiliu-Cluj, organizaţia "Acţiunea Românească" şi traduce din limba franceză: "Protocoalele înţelepţilor Sionului". Tot în această perioadă îl cunoaşte pe Corneliu Codreanu, la Congresul conducătorilor mişcării studenţeşti, care a avut loc între 22-25 Septembrie 1923, la Iaşi. De atunci, drumul lor a fost acelaşi până la moarte.

In 1925, pleacă împreună cu Corneliu Codreanu pentru studii în Franţa, la Grenoble. Aici îşi va susţine în 1932 teza de doctorat la Facultatea de Drept, cu subiectul "La sécurité juridique dans la Société de Nations", care îi va decerna titlul de Doctor.

Intors în ţară, pe lângă obligaţiile familiale, se dedică organizării Legiunii. Pentru scurt timp însă, pentrucă este arestat în noaptea de 9-10 Decembrie 1933, după dizolvarea Gărzii de Fier. Incarcerat fără nici un mandat de arestare - ca toţi ceilalţi legionari - în Frontul 13 Jilava, mai poate să redacteze materialul pentru ultimul număr al revistei "AXA", care apare la 23 Decembrie 1933. Redăm din articolul lui Ion Moţa, din acel număr, intitulat "Arestarea - act de guvernământ", concepţia legionară despre Drept şi Stat:... "Noi niciodată n'am conceput România legionară de mâine ca un stat autoritar, limitat numai de bunul plac, ci ca un stat juridic, pe principii juridice înnoite, limitat de o serie de reguli precis determinate, justificat de un snop de scopuri clar şi pe faţă mărturisite. Niciodată n'am dorit înlocuirea democraţiei constituţionale cu o dictatură a bunului plac"...

In calitate de delegat al Gărzii de Fier la Congresul anual organizat de Comitetele de acţiune pentru Universalitatea Romei, ţinut între 16-17 Decembrie 1934 la Montreux - Elveţia, unde au participat şefii mişcărilor naţionaliste din 16 state europene, Moţa a declarat printre altele:... "trebue să recunoaştem dreptul fiecărui popor de a-şi rezolva facultatea de privire a problemelor speciale, în care noi nu avem dreptul să ne amestecăm", iar într'un articol din vara anului 1936, ca răspuns împotriva unor atacuri îndreptate împotriva legionarilor, spune: "Tineretul naţionalist legionar nu e nicidecum anarhic. El nu practică violenţa în virtutea unui principiu nihilist şi nici măcar ca metodă normală de luptă. Tineretul nostru e strâns legat de ideea de ordine, ordine morală în rândul întâi, ordine naţională în rândul al doilea şi chiar şi ordinea legală."

Evenimentele din Spania din vara anului 1936, îl impresionează adânc pe Ion Moţa. Atrocităţile săvârşite de comunişti nu-i mai dau linişte: "Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos. Se clătina aşezarea omenească a lumii. Putem noi să stăm nepăsători?" Pleacă în fruntea unei echipe de comandanţi legionari să lupte în Spania şi sfârşeşte pe frontul dela Majadahonda, alături de camaradul şi prietenul său, Vasile Marin, la 13 Ianuarie 1937, ora 3.45.

Vasile Marin, era cu doi ani mai mic decât Ion Moţa. S'a format într'o familie de muncitori din actualul cartier Griviţa şi a urmat liceul la Bucureşti. Element studios, îşi însuşeşte o bogată cultură, pe baza căreia îşi formează o maturitate de gândire şi o precisă orientare naţionalistă. După ce îşi ia licenţa în Drept, se apucă de avocatură, ca secretar la Ion Lugojanu. Când acesta ajunge subsecretar de Stat la Preşedinţia Consiliului - sub guvernarea ţărănistă - îl ia pe Vasile Marin şeful său de Cabinet. Marin, credea pe atunci în misiunea Partidului Naţional Ţărănesc, dar rămâne deziluzionat de felul guvernării şi în 1931 îşi dă demisia din postul de Sef de Cabinet. In anul 1932, îşi ia doctoratul în Drept, cu teza "Fascismul". In această lucrare Vasile Marin precizează aportul teoreticienilor Hegel, Treitschke, Ihering, Gierke, Léon Duguit şi Georges Sorel, în concepţia fascistă a statului. Este prima şi poate singura lucrare în limba română care analizează complet şi sistematic statul fascist. In Legiune se încadrează în toamna anului 1932 şi devine colaborator al revistei "AXA". Om de cultură, activitatea sa se desfăşoară mai mult în domeniul scrisului şi al apărării în procese a legionarilor, fiind socotit în toată ţara "avocatul Legiunii". In această perioadă se căsătoreşte cu Ana-Maria Ropală, doctor în medicină şi intelectuală de valoare, care va rămâne întreaga viaţă credincioasă idealurilor lui Vasile Marin, trecând prin grele suferinţe dintre care una a culminat cu o condamnare la moarte - comutată în urma presiunii întregii ţări.

In Decembrie 1933, Vasile Marin, este arestat şi închis la Jilava, unde îi întâlneşte pe ceilalţi camarazi.

In 1936, Vasile Marin conduce tabăra dela Hotarele-Ilfov. Când află de plecarea echipei de legionari în Spania, se roagă de Căpitan să plece şi el. "Ce îl mâna?" se întreabă Mihail Polihroniade şi răspunsul ni-l dă tot el, citând o scrisoare adresată soţiei sale la 23 Noembrie 1936: "N'am făcut actul acesta din disperare sau aventură, ci perfect lucid. Era o datorie de onoare care apăsa pe umerii generaţiei noastre. L-am făcut cu acelaşi drag ca şi cum ar fi fost vorba de ţara mea."

Acesta era "Crezul de generaţie" al lui Vasile Marin. Al lui şi al tuturor celor care au urmat drumul generaţiei lor.

Pentru Christos, pentru Cruce!

Si vor rămâne de-a pururi între Carpaţi şi Pirinei: "Moţa, Arhanghel şi munte, Marin, ca o flacăra mare..."

Inmormântarea legionarilor Ion Moţa şi Vasile Marin

Impresionant aspect al cortegiului

Preoţii din cortegiul mortuar

BISERICA CREȘTINĂ

OASTEA DOMNULUI ȘI RENAȘTEREA ROMÂNIEI

—Sergiu GROSSU—

Așa cum am mai scris în "Cuvântul Românesc", prin prăbușirea dictaturii sângeroase a lui Nicolae Ceaușescu s'au deschis, pentru mișcarea religioasă Oastea Domnului, ușile unei activități misionare libere. Evanghelia lui Hristos poate fi, în sfârșit, propovăduită de-a lungul și de-a latul pământului românesc, fără ca ostașii Domnului să se izbească de ostilitatea organelor polițienești sau de refuzul unei ierarhii aservită regimului ateu dela cârma țării. Nu mai este vorba de clandestinitatea luptei spirituale, de șoptitul "la ureche", ci de trâmbițarea adevărurilor lui Dumnezeu "de pe acoperișul caselor" (MATEI, 10.27), în legătură cu viața și viitorul poporului dela poalele Carpaților, spre a aduce la cunoștință mulțimilor descreștinate că "păcatul este rușinea popoarelor" (PROVERBE, 14.34), că din cauza păcatului o "cetate", respectiv o țară, ajunge "îndărătnică și spurcată", ba chiar "plină de asuprire", deoarece "n'ascultă de nici un glas, nu ține seama de mustrare, nu se încrede în Domnul, nu se apropie de Dumnezeul său" (TEFANIA, 3.1-2).

Luând în considerare "îndoitul păcat" pe care-l denunță, cu vigoare, proorocul Ieremia (cap.2, vers. 13), asociația ortodoxă Oastea Domnului este chemată să ducă o INDOITA LUPTA cu mobilurile "îndoite" ale permanentelor infracțiuni umane: o luptă de propovăduire a Evangheliei celor înstrăinați și potrivnici, până ieri îndopați cu otrava marxism-leninismului, pregătind, astfel, întâlnirea cu Dumnezeu a nenumăratelor categorii de "săraci, ciungi, orbi și șchiopi" (LUCA, 14.21), pe care i-a desfigurat propaganda ateistă în cei peste patruzeci de ani de hegemonie politică anti-creștină. In plus, nu trebue neglijată lupta slujirii aproapelui și-a societății, prin depistarea "nevoilor grabnice" (TIT, 3.14), atât pe plan urban cât și rural, în vederea eliminării CAUZELOR RAULUI SOCIAL care macină ființa națiunii căreia aparținem.

Să nu uităm că Dumnezeu ne îndeamnă să năvălim pe "porți" în toate cetățile, în toate clasele sociale, în toate compartimentele vieții publice, după cum citim: "Treceți, treceți pe porți! Pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare!" (ISAIA, 62.10)

Ecuația slujirii se rezolvă prin regula fixată de Mântuitorul: "Eu în ei și Tu în Mine" (IOAN, 17.23). Cu alte cuvinte, numai proporțional cu prezența lui Iisus în sufletul nostru, cu slujirea Lui față de noi, păcătoșii răscumpărați de El pe măgura Golgotei, vom fi în stare să-L slujim pe Dumnezeu în persoana oamenilor care au nevoie de slujirea noastră, de abnegația și entuziasmul nostru umanitar. Jertfa lui Iisus NE OBLIGA la jertfă, prin noul conținut de viață realizat în El și prin dimensiunea nouă a capacității noastre de înțelegere. "Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că și El și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebue să ne dăm viața pentru frați" (1 IOAN, 3.16).

Slujirea este un act de o fascinantă complexitate, care parcurge, într'o viață de om, curba ascendentă a perfecționării creștine: dela fapta materială la cea spirituală. In cartea lui Iov găsim câteva versete concludente, în care se oglindește - și, totodată, se afirmă - chipul luminos al personalității morale, rolul său în obștea din care face parte, participarea grijulie, însuflețită, la combaterea mizeriei sociale, la opera de ajutorare, de ridicare și de îndrumare a păturii de jos, deficitară din toate punctele de vedere: "Căci scăpăm pe săracul care cerea ajutor, și pe orfanul lipsit de sprijin. Binecuvântarea nenorocitului venea peste mine, umpleam de bucurie inima văduvei (...) Orbului îi eram ochi și șchiopului picior. Celor nenorociți le eram tată și cercetam pricina celui necunoscut. Oamenii mă ascultau și așteptau, tăceau înaintea sfaturilor mele... Cuvântul meu era pentru toți o rouă binefăcătoare... Imi plăcea să mă duc la ei și mă așezam în fruntea lor; eram ca un împărat în mijlocul unei oștiri, ca un mângâietor lângă niște întristați" (IOV, 29.12-25).

Stăpâniți de mobilul grijii mistuitoare, cu antenele răsfirate spre toate punctele cardinale ale nevoilor materiale și spirituale din România post-ceaușistă, luptătorii Oastei Domnului își justifică cruciada slujirii cu aceste cuvinte ale sfântului cavaler al slujirii totale care a fost Saul din Tars: "Cine este slab, și să nu fiu și eu slab? Cine cade în păcat, și eu să nu ard?" (2 CORINTENI, 11.29) Această agitație interioară voită se va încheia cu înfrângerea egoismului natural cu acel sublim "să nu ne placem nouă înșine", ca treaptă finală în evoluția unui proces spiritual inferior și ca moment inițial al unui ciclu superior de viață. Expulzarea egoismului coincide cu ivirea și statornicirea uneia dintre cele mai alese dispoziții sufletești - ALTRUISMUL, prin împreunarea "eului" cu "non-eul", cu alții. Iar maximalizarea altruismului ia forma dezinteresării personale și-a preocupării necontenite de soarta altora, de problemele vecinice ale patriei, având "aceleași simțăminte unii față de alții, după pilda lui Hristos Iisus" (ROMANI, 15.5), bucurându-se cu cei ce se bucură și plângând cu cei ce plâng.

Intemeietorul Oastei Domnului, preotul ardelean Iosif Trifa, preocupat de problema renașterii spirituale a României, recomanda poporului, imediat după Primul Război Mondial, ca mijloc de izbăvire, "darurile Crucii de pe Golgota". Fiindcă, stând în umbra sfintei Cruci, "o putere de sus îți schimbă viața, îți schimbă vorbele, gândurile, umblările și toate faptele", scria el, dorind să-și slujească Neamul și Tara cu toată puterea ființei sale - "țărișoara noastră cea nouă și scumpă", cum îi plăcea lui s'o numească. România devenise mare, pe dinafară, reîntregită în granițele ei; însă pe dinăuntru se micșora (cum s'a micșorat mai târziu, după instaurarea regimului comunist la putere), își pierdea grandoarea, din cauza unui dușman intern extrem de periculos. "Ne cucerisc răutățile și păcatele; ne biruie stări urâte și păcătoase care trebue odată să înceteze".

De aceea insista în viziunea sa misionară: "Noi vrem să cucerim a doua oară țara aceasta pentru Evanghelia lui Hristos".

Splendida aventură a Oastei Domnului a început în preajma Anului Nou 1923. Pe sub fereastra casei tocmai trecea un cârd de bețivi, care răcneau de răsuna întregul cartier. Părintele a îngenunchiat la masa de scris și s'a rugat, strigând: "Doamne, Dumnezeule! Ne copleșește răutatea..., ne biruie întunericul... ne înneacă potopul fărădelegilor... se scufundă oamenii în pieire sufletească... Dă-ne, Tu, Doamne, putere mai multă în lupta contra întunericului și a Diavolului... Vino, Iisuse, Doamne, căci iară s'a făcut furtună în marea vieții noastre..." Rugăciunea lui s'a prefăcut (sau, mai bine zis, Dumnezeu a prefăcut-o) într'un fel de CHEMARE la o hotărâre de o uriașă importanță spirituală.

"In această noapte - citim în cartea 'CE ESTE OASTEA DOMNULUI?' -, Duhul mi-a inspirat gândul unei HOTARARI care s'a publicat în N-rul de Anul Nou 1923 al foii "Lumina satelor". In această hotărâre îi chemam pe cititorii mei să intre în anul cel nou cu o hotărâre de luptă contra bețiilor, sudalmelor și altor păcate. Prin iscălirea unei declarații, îi chemam să se hotărască contra păcatelor. Ii chemam într'un fel de voluntariat de luptă aprigă contra păcatelor. Din acest început a ieșit pe urmă mișcarea Oastea Domnului."

Această sfântă și patetică chemare a răzbit în sufletele a zeci și sute de mii de țărani, muncitori, funcționari, intelectuali români. Inspirată și pornită dela Domnul de sus, prin acțiunea misterioasă a Duhului Sfânt, ea a dat naștere vântului de primăvară religioasă a Oastei Domnului, care a împânzit țara cu "ostași" și cu lupta duhovnicească - luptă care, declanșată inițial împotriva bețiilor și sudalmelor, s'a transformat într'o nestăvilită mișcare de renaștere a societății românești, într'o armată "ce luptă sub steagul și conducerea lui Iisus Biruitorul".

Incă din paginile primei sale cărți, publicată la Arad, în anul 1920, carte intitulată SPRE CANAAN, cu subtitlul "Predici la vremile noastre", reiese grija tânărului preot pentru strălucirea spirituală a Neamului său, obsesia lui de a vedea strălucind "în toată lumina ei și pe toată întinderea pământului românesc": credința în Dumnezeu, virtuțile sfinte, moravurile cele "curate și bune". Și mai departe: "Numai o Românie așezată pe temeliile moralului - pe temeliile credinței părinților noștri - înseamnă un câștig adevărat și statornic. (...) Mărimea și puterea oricărui popor din istoria lumii ține până când a ținut și el la credința, moravurile cele bune. Când le-a pierdut, n'au mai trebuit alți dușmani, căci necredința, decăderea morală au fost dușmanii cei mai cumpliți, care au surpat puterea și mărirea oricărui neam în lume" (pag.13).

Vorbind despre "Impărăția lui Dumnezeu și vremile noastre", preotul ortodox Iosif Trifa subliniază cu tărie: "Până când omenirea nu va căuta liniștea pierdută în bisericile părăsite, în curățenia morală, în dragostea, adevărul, dreptatea și celelalte virtuți vestite de Iisus, care astăzi stau fugărite, vremile tulburi și grele vor stărui ca o mustrare grozavă pentru decăderea morală de azi" (pag. 17).

In N-rul 1 al gazetei pe care o redacta la Sibiu - "Lumina satelor" -, el va trasa itinerarul indispensabil pe care se cuvine să-l adopteze creștinii români, dacă vor ca să se ridice "negura necazurilor" dinaintea lor, și să vadă "Canaanul cel frumos, România noastră cea fericită": "La temelia noii rânduieli din sat - și din țară - trebue pusă teama de Dumnezeu și ascultarea de Cuvântul Lui, glăsuia Părintele Iosif. Numai o singură doftorie poate da lumii și țării noastre sănătatea morală și mântuirea: să se întoarcă oamenii și popoarele la Iisus, la învățătura și porunca Lui de iubire."

In ce privește "rosturile naționale ale Oastei Domnului", pe care, din păcate, le neglijează actuala conducere dela Sibiu - acel Sfat frățesc pe țară, lipsit de discernământ strategic și ignorând viziunea universalistă, indicată de Părintele Iosif pentru viitorime -, iată ce ni se recomandă în cartea CE ESTE OASTEA DOMNULUI? (pag. 225): "Când dela Nistru până la Tisa tot Românul se va hotărî împotriva păcatelor, când dela Maramureș până la Dunăre și Marea Neagră tot Românul se va aprinde de dorul și dorința să trăiască o viață după Evanghelia lui Hristos; când țara aceasta se va umple de fronturi și de ostași hotărâți la luptă împotriva păcatelor; când vom cuceri a doua oară această țară pentru Evanghelia lui Hristos, atunci - și numai atunci - am asigurat pe veci viitorul acestei țări și acestui neam." De unde strigătul său mai actual ca oricând, strigătul unei posibile renașteri a României: "O, cum s'ar schimba ca prin minune stările din țara noastră, dacă oamenii din ea s'ar hotărî pentru Iisus Hristos! Când și miniștrii, când și slujbașii, când și plugarii și cărturarii, când și săracii și bogații, și cei învățați și cei neînvățați, s'ar hotărî cu toții să trăiască și să lucre așa cum spune Evanghelia - atunci îndată s'ar face țara noastră cea nouă un Canaan dulce și plăcut".

***

Ținând seama că s'a scris și s'a vorbit de Revoluția din Decembrie 1989, să vorbim și noi despre cea mai frumoasă, mai constructivă și mai utilă revoluție, care este REVOLUTIA INTERIOARA.

Argumentul necesității revoluției interioare este moartea spirituală a lumii în care trăim, "valea plină de oase" descrisă în mod simbolic de proorocul Ezechiel: "El mi-a zis: Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învieze?" (EZECHIEL, 37.3). Ceea ce este cu neputință la oameni, este cu putință la Dumnezeu. Cum glăsuiește Domnul: "Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: Mută-te de aici colo și s'ar muta; nimic nu v'ar fi cu neputință" (MATEI, 17.20).

Harul lui Dumnezeu ne stă la îndemână pentru lucrarea din afara noastră, pentru realizarea externă, socială. Cu condiția, să ne lăsăm noi înșine modelați de focul cel sfânt al Duhului, viețuind într'o țară "plină de oase", plină de mortăciuni și "morminte văruite", și crezând neîndoielnic în puterea de înviere a Vântului ceresc, după cum ni se revelează în cartea proorocului deja amintit: "Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia, ca să învieze!"

Acum se poate mai ușor înțelege lucrarea duhovnicească a Oastei Domnului și rolul pe care l-a avut, și-l mai are încă, în opera de transfigurare a țării, descrisă de Părintele Iosif Trifa: "Oastea Domnului a înviat multe oase uscate - o oaste întreagă - cu Cuvântul lui Dumnezeu. Peste sate și orașe pline de "oase uscate" strigăm și noi cu Ezechiel, proorocul, de ani de zile, Cuvântul lui Dumnezeu: "Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului! Suflete pierdute, primiți darul și harul Duhului Sfânt, ca să înviați la o viață nouă!"

Perspectiva renașterii României este sublimă. Nu cârpirea societății, ci pur și simplu înnoirea ei: o țară nouă, cu oameni noi, în care exploatarea omului de către om va fi definitiv înlocuită cu iubirea și slujirea omului de către om. O țară conștientă de posibilitățile sale de reconstrucție în Iisus Hristos.

Istorie de știut

DESPRE ACTUALITATEA ÎN POLITICA EXTERNĂ ROMÂNEASCĂ

-I-

——Mihail Fotin ENESCU——

Actualitatea în istorie este privilegiul vizionarilor și al creatorilor. Omul de gândire, ca și cel de faptă, se întreabă mereu dacă opera lui va rămâne și cum va fi judecată de posteritate. Supraviețuirea operei este grija de căpetenie a omului de creație. Astfel actualitatea prelungită în posteritate, este o victorie a omului față de timp, care nu cruță decât valoarea permanentă.

Asemenea reflecții le-a prilejuit încercarea de a se dovedi actualitatea politicii lui Nicolae Titulescu.

Nimeni n'are ceva de obiectat ca foștii colaboratori și prieteni să cinstească memoria lui Titulescu: pomenirea măcar din când în când, este politețea urmașilor față de mărințile defuncte. Dar la această cinstire s'a depășit simplul elogiu funebru, pentru a se intra în ample considerațiuni de politică externă, ce tind să demonstreze actualitatea lui Titulescu.

O actualitate ce persistă însă, după atâția ani și după atâtea evenimente, ar presupune o valoare de doctrină a politicii externe românești: politica externă românească ar urma, deci, să se îndrepte după această doctrină, fixată pe actualitatea permanentă a lui Titulescu. Să vedem însă cât de întemeiată este această teză, adică să cercetăm dacă se poate susține o actualitate valabilă a politicii titulesciene.

Vom încerca deci, să analizăm cu nepărtinire politica externă românească și europeană dintre cele două războaie, ținând seamă numai de condițiile obiective ale Europei și ale României în spațiul estic și danubian.

Din această analiză poate vor fi văzute elementele altei "actualități" în politica românească.

***

Politica europeană dintre cele două războaie se definește în termenii idealismului genevez: securitate colectivă; această terminologie idealistă acoperea ca întotdeauna principii de acțiune izvorâte din "Real Politik".

Astfel Marea Britanie continua prin Societatea Națiunilor, politica echilibrului european: adică excluderea oricărei hegemonii pe continent. Desigur politica de echilibru continental convine intereselor țărilor mici, care astfel sunt mai ferite de apăsarea marilor puteri. Rămâne numai de văzut cum se mai poate aplica politica echilibrului european în epoca de constituire a unităților de forță continentale.

Franța, la rândul ei, dominată de complexul rămas din comoția celor două invazii germane, căuta o politică de securitate care să reteze inițial orice posibilitate pentru a treia invazie.

Instrumentul principal al Franței pentru menținerea unei ordini europene potrivită cu politica sa de securitate, era sistemul generat de Tratatul dela Versailles; un sistem de asistență mutuală sub egida spirituală a Conventului genevez.

Intreg sistemul centrat pe Franța era deci în funcție de o singură problemă; primejdia reconstituirii unui potențial german. Cu alte cuvinte primejdia majoră ce amenința Europa, după conceptul politic al sistemului dela Versailles era potențialul german. Ca principiu rector al politicii europene apărea deci intangibilitatea Tratatului dela Versailles; dar garanția acestei intangibilități urma să fie în zona politicii academice Societatea Națiunilor, iar pe terenul realităților geografice și strategice sistemul gravitând în jurul Franței.

In concret, în sfera politico-strategică a sistemului intrau Franța și țările câștigătoare prin Tratatele dela Versailles, Trianon St-Germain și Neuilly.

Tehnica sistemului se compunea dintr'o rețea de pacte de amiciție și tratate de alianță. Franța încheiase astfel de pacte și tratate cu fiecare component în parte. România, Iugoslavia și Cehoslovacia constituiau un sub-sistem. Mica Ințelegere, cu o misiune subsidiară: să țină în șah iridenta revizionistă a micilor țări învinse, Ungaria și Bulgaria. Totodată România încheiase o alianță în regulă cu Polonia.

Astfel toate țările din sistem erau vinculate direct sau indirect printr'o obligație contractuală sau cel puțin printr'o solidaritate morală. Misiunea esențială a sistemului era, deci, să mențină o vigilență circulară în jurul Germaniei, ca să nu se mai poată ridica vreodată cu veleități de hegemonie în Europa.

O altă misiune a țărilor orientale din sistem, secundară pentru marile puteri occidentale, era să constituie și o barieră împotriva expansiunii comuniste, faimosul "cordon sanitar", expresie care a servit mai mult ca pretext de lamentare în propaganda sovieto-comunistă. Sistemul de protecție a ordinei europene se compunea deci din Franța, Polonia, și Mica Ințelegere, sprijinite de Marea Britanie și completat mai târziu cu Ințelegerea Balcanică.

Așadar politica externă a României după războiul mondial se încadra total în sistemul bazat pe intangibilitatea Tratatului dela Versailles.

Cum justifica politica externă a României apărarea intereselor românești în cadrul sistemului dintre cele două războaie?

In principiu, prin solidaritatea României cu ordinea creată de tratatele de pace care i-au întregit unitatea teritorială. Din acest principiu negativ, nerevizuirea tratatelor, se inspira întreaga politică de atașament îndărătnic față de instituțiile și combinațiile rezultate de pe urma păcii din 1919: Marii Aliați, Societatea Națiunilor, Mica Ințelegere etc.

Din punct de vedere al intereselor românești, politica externă urmată de București se justifica deci ca o garanție a securității teritoriale a României. Alianța cu marile Democrații occidentale constituia o protecție împotriva unor veleități de hegemonie în Europa; Mica Ințelegere se opunea revizionismului maghiar și restaurării Habsburgilor, adică tendințelor de reconstituire a ordinei reprezentată de fosta dublă monarhie; alianța cu Polonia ținea o poziție de veghe față de Rusia Sovietică; iar Ințelegerea Balcanică, de mai târziu, România, Iugoslavia, Grecia și Turcia, urma să mențină "statu-quo" în Balcani; o politică externă ce părea îndreptățită mai ales cât a trăit Ionel Brătianu, care păstra o anumită suplețe în relațiile exterioare. Astfel pactul de amiciție cu Italia a fost încheiat de guvernul Averescu în 1926 cu asentimentul lui Ionel Brătianu.

Politica externă a României mulți ani n'a provocat deci prea multe discuții.

Exponentul real al acestei politici, mai ales după moartea lui Brătianu, a fost Nicolae Titulescu. Trebue să recunoaștem că din punct de vedere spectacular nici un om politic român n'a atins notorietatea internațională a lui Titulescu. Ionel Brătianu, numit de Clemenceau cu ciudă, în intervalul neutralității dintre 1914-1916, "le grand reflechisseur", și Take Ionescu, numit tot de Tigru "le grand Européen", erau cunoscuți numai în sfera restrânsă a responsabililor și a experților în politica internațională. Titulescu în schimb ajunsese la o adevărată popularitate. Reputația lui Titulescu era universală. La Geneva ca și la Oxford, la Quai d'Orsay ca și în saloanele aristocrației politice ale Occidentului, verbul lui Titulescu fascina și impunea ascultare. Titulescu, prin verva sa fosforescentă și prin originalitatea personalității sale, se ridicase la suprafața areopagului internațional, alături de exponenții unor mari forțe ca Austen Chamberlain, Briand și Stresseman.

Benes și Politis au avut mai multă influență de fond, dar festivalele oratorice ale lui Titulescu îi dădeau un gen de influență directă, care putea învinge multe rezistențe. Titulescu ajunsese la o treaptă de acceptare în intimitatea factorilor responsabili din Occident, încât își putea îngădui multe cochetării.

Poate își mai amintesc unii la Quai d'Orsay de strigătele lui Titulescu ce se auzeau până în stradă, cu prilejul unui proiect de călătorie a Vice-Cancelarului Austriei, Starenberg la Bruxelles prin 1933, ca să-l viziteze pe Arhiducele Otto și pe Impărăteasa Zitta. Si este drept, Prințul Starenberg s'a întors la Viena fără să mai călătorească la Bruxelles.

In adevăr Titulescu putea să facă mult pentru cauza românească datorită acestei poziții internaționale, devenită încă mai sclipitoare prin punerea ei în valoare cu meșteșug de către presa mondială și românească. Titulescu se convertise într'un oracol al politicii românești. Orice deplasare a lui Titulescu era un eveniment, orice cuvântare, o normă de conduită. Politica externă îmbrăcată în sclipirea nimbului lui Titulescu, capta în orbita ei întreaga politică românească.

Cu timpul însă, ca un paradoxal rezultat al temperamentului tumultuos al lui Titulescu, politica externă a României a început să piardă din suplețe și să se fixeze pe o linie rigidă de supralicitare a conceptului de securitate reprezentat de sistemul european în vigoare.

Impulsivitatea din care uneori rezultă o orientare sinuoasă, de data aceasta a produs o rigiditate de conduită rareori întâlnită în politica externă a unui stat suveran. Preocuparea de a nu clătina cu nimic încrederea sistemului, provocase o adevărată psihoză.

Orice discurs de politică externă în acea epocă se încheia obligatoriu cu o tiradă înfocată pentru pace, pentru Geneva și pentru tot ce ar fi putut oferi în plus o garanție de fidelitate. Mai cu seamă din 1932 înainte, politica externă a României este dominată de un zel febril ce întrecea dimensiunea poziției românești, de un exces de zel în opoziție cu aforismul lui Talleyrand "Et surtout pas trop de zèle!"

După reapariția Germaniei ca mare putere pe planul european, Titulescu adoptă integral conceptul rezultat din sinteza îngrijorărilor unor fracțiuni apusene și orientale: primatul primejdiei germane. Ca atare această primejdie trebuia prevenită prin înțelegerea între marile Democrații Occidentale și Rusia Sovietică. Aceste puteri împreună constituie o coaliție formidabilă, căreia nimeni nu poate să-i reziste. Germania, în fața acestei coaliții, sau cedează și rămâne mai departe în chingile sistemului dela Versailles, sau se prăbușește. Si într'un caz și într'altul, rezulta un echilibru garantat de cele patru mari puteri majore: Franța, Anglia, Statele Unite și Rusia Sovietică. România, pentru a-și menține așezarea internă și externă trebuia deci să obțină garanții dela aceste puteri, iar pentru a câștiga un titlu și mai efectiv, diplomația românească urma să lucreze în sensul constituirii acestui directorat, rezultat din înțelegerea între Occident și Orient.

Si în adevăr, Titulescu se pune pe lucru. In primul rând pentru ca să se ajungă la o înțelegere cum ar fi de pildă un alt tip de directorat constituit numai din puterile apusene spre care înclinau din când în când factori importanți occidentali și care ar presupune o excludere a Rusiei Sovietice.

Si în adevăr Titulescu se pune pe lucru. In primul rând pentru ca să se ajungă la o înțelegere între Democrațiile Occidentale și Rusia Sovietică, trebue să fie zădărnicit orice alt gen de înțelegere cum ar fi de pildă un alt tip de directorat constituit numai din puterile apusene spre care înclinau din când în când importanți factori occidentali și care ar presupune o excludere a Rusiei Sovietice. Intr'adevăr în 1933, pactul celor patru puteri apusene, Franța, Anglia, Italia și Germania este pe punctul să se realizeze. Acordul era virtual semnat. Firește, adeziunea Germaniei costa câteva concesiuni echivalente cu o revizuire parțială și tacită a Tratatului dela Versailles; revizuire care de altfel afecta partea inexecutabilă a acestui tratat și care în fapt era virtual consumată.

Constituirea acestui organ european, director, activa primejdia germană, amenința echilibrul european, atingea poziția României? Totuși Titulescu, alături de Benes și Litvinov, a întrebuințat toate artificiile puterii sale de convingere pentru a torpila pactul celor patru puteri ale Occidentului european. Sub presiunea atâtor elemente contrarii, pactul a fost torpilat.

24 Ianuarie 1859

Unirea Principatelor Române

UN TABLOU PUŢIN CUNOSCUT

Momente istorice din viaţa marelui Domnitor Alexandru Ion Cuza.

În fosta galerie a Camerei de comerţ din Capitala se gasea o reuşită copie a acestui interesant tablou, în care sunt redate câteva momente din viaţa Domnitorului care a realizat Unirea Principatelor.

ZIUA UNIRII

Istoria ţării noastre s'a dezvoltat în mijlocul unor împrejurări grele. Aşezaţi la încrucişarea unor puternice imperii, între rivalităţi imperialiste, în drumul expansiunilor de tot felul, neamul nostru a trebuit să-şi apere pas cu pas existenţa. El n'a avut ceas de odihnă, nici nu a primit daruri fără osteneală. Destinul nostru s'a împlinit prin sforţări şi jertfe. N'am fost cruţaţi de suferinţe, nici de sacrificii. Ne-am luptat sute de ani contra cotropitorilor, dar n'am obosit să mergem pe calea istoriei noastre, spre independenţa şi unirea neamului. Inaintaşilor noştri le-a trebuit mereu curaj şi înţelepciune. Puţine naţiuni în lume au avut atâta nevoie ca noi de aceste două virtuţi. Fiecare act al nostru a trebuit să fie bine cântărit şi apoi executat cu curaj, cu îndrăzneală. Dar poate că dintre toate actele mari din istoria noastră naţională, nici unul nu a cerut o mai însemnată combinaţie de înţelepciune şi de curaj decât actul Unirii dela 24 Ianuarie 1859.

Cu excepţia Franţei, care ne-a dat un puternic sprijin, toate Marile Puteri ne erau potrivnice. Imperiul Otoman, sub suzeranitatea căruia se aflau cele două principate, dorea desigur să împiedice Unirea, pentru ca să poată mai uşor exercita dominaţia sa asupra a două ţări mici şi slabe; Rusia urmărea să slăbească Imperiul Otoman pentru a-şi deschide calea spre Dardanele, de aceea vrea să sustragă cele două Principate româneşti de sub suzeranitatea turcă pentru a le pune, slabe şi dezunite, sub propria sa dominaţie; Austro - Ungaria se opunea formării, prin unire, a unui stat român pentrucă se temea de atracţia pe care ţara ar fi exercitat-o asupra Românilor din Transilvania şi pentrucă ea însăşi urmărea să moştenească teritoriile de sub suzeranitatea din ce în ce mai slabă a Imperiului Otoman; Prusia era de partea Austro - Ungariei; iar Marea Britanie, vrând să împiedice expansiunea rusă spre Mediterană, căuta să menţină Imperiul Otoman - asupra căruia exercita o puternică influenţă - în frontierele lui îndepărtate.

Este adevărat că opinia în Anglia era împărţită şi că, în faţa politicii guvernului, se ridicau vocile puternice ale opoziţiei, în frunte cu Gladstone, care erau favorabile Principatelor române şi unirii lor, pe de o parte, pentru motive de moralitate istorică şi, pe de altă parte pentru consideraţiuni practice şi anume - declara Gladstone - Principatele unite şi libere puteau constitui o mai viguroasă barieră în faţa expansiunii ruseşti decât două provincii slabe şi ostile la periferia unui slab imperiu.

Numai Franţa era de partea noastră, inspirată de principiile de justiţie şi de dreptul naţionalităţilor pe care le proclamase şi le slujea cu lealitate. Apoi, ea simţea legăturile psihologice dintre poporul român şi cel francez, pe care le înfăţişau cu stăruinţă şi strălucire o seamă de tineri români formaţi de cultura franceză şi însufleţiţi de proaspetele idei generoase ale intelectualilor şi politicienilor francezi.

După nenumărate peripeţii, Principatele au căpătat dreptul să-şi aleagă câte un Principe. Printr'un act de curaj, ele au ales aceeaşi persoană şi au pronunţat astfel Unirea sub domnia lui Alexandru Cuza. Această voinţă de unire a biruit rivalităţile interne precum şi opoziţiile din afară. Spre unire mergea de secole neamul românesc, împărţit şi oropsit. Impotriva unor mari ostilităţi, fără altă putere decât dreptul şi voinţa sa, poporul românesc şi-a împlinit vocaţia istorică. Conducătorii săi, oficiali sau neoficiali, au dovedit înţelepciune şi îndrăzneală, sprijiniţi pe sentimentele şi stăruinţa unui popor, care şi-a păstrat cu orice preţ limba, credinţa şi tradiţiile.

Dar cea mai mare parte din aceşti conducători au simţit nevoia de a asocia din ce în ce mai mult poporul la actele de guvernământ şi de a-i da o aşezare economică şi politică potrivite cu nevoile unui nou stat modern. Ei au preconizat şi au luptat pentru o seamă de reforme tinzând să libereze pe ţăran de apăsări economice şi sociale şi să facă din el un cetăţean independent. Nu trebue să uităm că aceasta a fost atmosfera în care s'a înfăptuit Unirea. O tendinţă democratică a înfăşurat acest act istoric. O mare parte din autorii lui erau luptătorii dela 1848 şi purtau în sufletul lor idealurile revoluţionare. Desigur, greutăţile interne şi împrejurările înconjurătoare nu au îngăduit realizarea tuturor acelor reforme decât mai târziu. Dar afirmarea lor este legată de actul Unirii dela 1859, după cum unirea Transilvaniei, a Bucovinei şi a Basarabiei s'a împlinit ca o necesitate naţională şi într'o asemănătoare atmosferă de reforme democratice.

In mijlocul suferinţelor de astăzi ale ţării noastre, amintirea şi semnificaţia actelor mari din istoria noastră naţională devin şi mai mişcătoare şi mai adânci. In faţa lor, ne plecăm şi mai smeriţi. Comemorarea lor ne face mai umili, dar trebue să ne dea curaj şi hotărâre. Neamul nostru nu s'a plecat o mie de ani. El nu se pleacă nici acum.

FARA ARMÂNEASCĂ

A MAI CĂZUT O STEA DIN "CONSTELAŢIA LIREI"

SIRIUS - NICOLAE CARATANA - 1914-1992

——— Zahu PANĂ ———

După Radu Pătrăşcanu, un alt poet ale cărui poeme au apărut în grupajul "Constelaţia Lirei", cu numele de Sirius, din volumul de culegeri "Poezii din închisori", a plecat dintre noi. Cel mai original şi unul dintre cei mai talentaţi poeţi actuali, Nicolae (Cola) Caratana reprezintă un fenomen unic în cultura românească şi aromână.

Criticul Simion Bărbulescu scria despre el, într'o cronică publicată în "România Literară" din 9 Septembrie 1982, că: "Poezia lui Nicolae Caratana, originar din spaţiul orfeic al Pindului şi al "tragicei Macedonii" se prezintă ca o elevată sinteză a două experienţe majore (Arghezi şi Blaga). Dela primul a reţinut atitudinile lirice, fiorul existenţial, pe care Heidegger îl socoate drept "patria adevărului" înscriindu-se astfel pe traiectoria continuităţii, menită să-l scape de "uitarea sireapă".

La Blaga se referă Alexandru Piru, când scriind despre Nicolae Caratana că este "un poet puţin comentat de critici" spune despre poezia "Sfinx" a lui Caratana că este o replică la "Eu nu strivesc corola cu minuni a lumii" a poetului din Lancrăm.

Nu ştiu cât a fost de flatat Cola Caratana de aprecierile criticilor, dar ştiu câtă opoziţie a întâlnit la toate editurile din ţară. Manuscrisele lui erau ţinute ani de zile neatinse în rafturile editurilor. "Poezia mea zace în manuscrise" îmi scria el în August 1992. "După zece ani de somn, Editura Dacia m'a anunţat că este dispusă să-mi publice un volum, însă trebue să realizeze un anumit tiraj"... Si totuşi talentul lui a putut răzbi şi prin munţii de piatră ai editurilor.

In 1972, "debutează" la 58 de ani cu volumul "Lampadoforie" Ed. Cartea Românească, urmat de volumele "Lâna de aur" Ed. C.R. 1975, "Inscripţii rupestre" Ed. C.R. 1981, "Arbori" Ed. Litera 1989 şi "Aşteptu soarile" poeme aromâne, Ed. Litera 1985. Urma să-i apară în 1992 un volum la Ed. Dacia şi un alt volum de Poezii din închisoare, al cărui manuscris zăcea la Ed. Eminescu.

Un volum de circa 600 de pagini de amintiri era gata în manuscris sub numele de "Memorii ghetsimanice", adevărată istorie a trecerii autorului prin închisori.

De Cola Caratana am aflat în perioada durerosului nostru refugiu din Cadrilater, când i-au apărut unele poezii în revista "Armatolii" din Bucureşti. Era de departe cel mai talentat poet dintre cei care publicau acolo. Adolescentul de atunci, care eram, îi savuram versul, metrica şi ritmul, mai cu seamă după ce-i citisem poemul "Moartea Armatolului" din care am reţinut versurile: "Lividitatea morţii copleşindu-l/prin pieptul lui de stâncă şi de fier/ n'a fost ucis un Armatol ci Pindul,/ şi ochii care cată sus spre cer/ cu cât nesaţ se ortoiesc privindu-l/ când mâna-i cade frântă pe hanger"...

Altădată privindu-şi propria soartă, se consola: "Sunt papi care au dat anateme isterice/ întrerupta călătorie a lui Magelan./ Columb a murit nedreptăţit şi sărman,/ fără a-i moşteni numele cele două Americe"...

Nu mică mi-a fost mirarea când am aflat mai târziu, că Nicolae Caratana este un autodidact.

Născut la 14 Iulie 1914, în comuna armânească Horopani din Macedonia grecească, Cola făcea parte din ramura fărşeroţilor răspândiţi în Grecia prin centrele aromâneşti: Gramaticova, Cândrova, Patricina şi altele.

Viaţa aspră şi împrejurările grele în care trăiau Aromânii, nu i-au permis să urmeze studii înalte. A terminat doar şcoala primară din satul natal, în limba grecească. Pasiunea lui pentru citit l-a făcut să-i cunoască atât pe scriitorii vechilor elini cât şi pe poeţii greci moderni, dintre care mulţi de origine aromână. Scrisul şi cititul în limba română l-a învăţat el însuşi, fără profesori. Scormonea rădăcina cuvintelor pentru a le afla originea şi această pasiune l-a făcut să înveţe pe rând: italiana, franceza, s'a adâncit în studierea limbii latine şi mai târziu în lagărul de domiciliu obligatoriu dela Lăteşti, a început să înveţe limba germană.

Persecuţiile Grecilor împotriva Aromânilor - în special după schimbul de populaţie cu Turcia - i-a făcut pe mulţi Aromâni să emigreze pentru colonizare în România. Familia lui Caratana se stabileşte în judeţul Caliacra în 1935, dar numai după cinci ani sunt obligaţi să ia din nou calea surghiunului, în urma cedării Cadrilaterului dobrogean, Bulgarilor, în 1940. Evenimentele se precipită şi la izbucnirea războiului în 1941, Nicolae Caratana - deşi era susţinător de familie - este trimis pe front.

Ororile războiului îi prilejuiesc să scrie nişte poeme de mare concentrare lirică, cu imagini unice în tragismul lor. Mi-a citit aceste poeme în manuscris dar nu le-am văzut în lumina tiparului. Le vor fi luat securiştii la percheziţie, se vor fi pierdut în lungii ani de închisoare, au fost ferite să nu cadă sub cenzură şi condamnare?

Dispariţia lor ar fi o pierdere irecuperabilă. Descrierea stepei calmuce, iernile ruseşti, atacurile sovietice în valuri şi propria lui rănire, erau descrieri de un tragic dinamism. "Si din coapsă-mi dete cep" spuse el despre rănirea lui.

Era stimat şi considerat la acelaşi nivel de intelectualii aromâni, iar poeţii Ionel Zeana, Ion Cutova, Teohari Mihadaş Hrista Cândroveanu, Tache Zega şi cei din generaţia mai tânără, i-au apreciat creaţia şi poemele la adevărata lor valoare.

Tineam de mult să-l cunosc, în tinereţe, dar abia în anul 1947, profitând de o vacanţă de Paşti, m'am dus la Cogealac să-l întâlnesc. Surpriza a fost uluitoare. Greoi, ca un urs, şchiopătând cu piciorul încă nevindecat de rănile de pe front, capul lui de bronz şi ochii mari, negri, sfredelitori, care radiau o lumină ţâşnită din adâncul inteligenţei, te cucereau. Un Creangă al Pindului sau un gladiator roman.

Mi-a vorbit despre poezie şi literatură dar a trecut cu uşurinţă şi la alte subiecte. Găsise prin împrejurimi nişte monede vechi, le-a identificat epoca şi ca un numismat de meserie a stabilit perioada în care au sălăşluit Romanii prin acele meleaguri. Il studia pe atunci pe Edgar Allan Poe, paralel cu studii de istorie antică, momentele de redeşteptare a Aromânilor, drepturile noastre asupra Cadrilaterului, paralele între marile religii, scria poezii. Fiind invalid şi neputând munci pământul, obţinuse cu mare greutate un post prost remunerat de agent agricol comunal, de care n'a beneficiat mult timp.

Intâlnirea noastră n'a trecut neobservată. Agentul informator Mişu Trandafirescu, secretarul primăriei, a şi trimis un denunţ la Siguranţă, pentru care va fi anchetat mai târziu Caratana, după arestare.

In conflictele reformei agrare provocate de comunişti s'a adâncit adversitatea dintre băştinaşi, colonişti şi agenţii comunişti din Frontul Plugarilor, la Cogealac.

Era perioada marei încleştări dintre Români şi comunişti, în care era angrenată toată suflarea conştientă de pericolul bolşevic din România. Nicolae Caratana a fost tot timpul prezent în activitatea naţională, anticomunistă. Scăpat de arestările din 15 Mai 1948, nu va trece mult timp şi va fi arestat cu un lot de Macedoneni care activau în Dobrogea şi Banat. Legătura cu o reţea din străinătate le putea aduce o pedeapsă capitală, dar în lot erau numai ţărani şi nu apucaseră să întreprindă nici o acţiune, fapt care i-a salvat de o candamnare la moarte. Au fost însă toţi condamnaţi şi trimişi la închisorile de executare a pedepsei sau la Canal.

Cu valul de trimiteri din închisori la Canal, am ajuns în primăvara anului 1951 la lagărul de muncă Peninsula - Valea Neagră, unde l-am găsit şi pe Cola Caratana. Era pe vremea teroarei celor veniţi dela Piteşti şi Gherla. O mulţime de brigăzi erau conduse de reeducaţi. Cu puţin înainte de ajungerea noastră, la Peninsula fusese împuşcat în incinta lagărului deţinutul politic Dumitrache, în vară a fost împuşcat Prof. Simionescu, iar brigadierii Bogdănescu şi Petrică, continuau acţiunea "anchetelor de demascare" gen Piteşti, în brigăzile de "Zidari" 13 şi 14.

Schingiuit de Securitate, unde i s'a spart timpanul dela o ureche, Caratana era şi el vizat de studenţi. Dacă nu s'ar fi pornit anchetele pentru cele întâmplate la Piteşti şi crimele dela Peninsula cine ştie ce ar fi urmat.

După expirarea pedepsei a fost trimis în domiciliu obligatoriu la Lăteşti. Stângaci la orice meserie practică, nu a găsit de lucru decât îngrijitor la vite, dar într'o zi a dispărut un bou din cireadă şi s'a rătăcit prin baltă. Ameninţat de "sabotaj" Cola pleacă în căutarea boului prin locurile încă sub apă după revărsarea Dunării, pline de lipitori, care se agăţau flămânde, de picioare. "Si ce-ai făcut?" l-am întrebat când ne povestea întâmplarea." Păi ce era să fac? Am căutat să le smulg dar era greu şi dureros şi erau multe. Le-am lăsat până s'au săturat şi au căzut singure".....

La Lăteşti are şi prima bucurie. O veche cunoştinţă din Cogealacul dobrogean, Antoneta Pariza, îl vizitează în domiciliul obligatoriu şi între oropsitul surghiunit şi dârza armână se încheagă - dincolo de limitele prieteniei - dragostea sobră şi durabilă, sfârşită prin unirea destinelor în taina căsătoriei. Au stat puţini ani împreună, atunci.

In anul 1958, când Bulgarul comunist Vasile Vâlcu, guvernatorul Dobrogei cu titlul de prim-secretar de partid, anunţa că Regiunea Constanţa este prima regiune pe ţară, colectivizată integral iar Ruşii urmau să plece din România, Securitatea a provocat o răzmeriţă în Nordul Dobrogei, care a dus la arestarea a sute de ţărani. S'a umblat din nou şi la dosarele din perioada anilor '50 şi Cola Caratana cu un grup de dobrogeni din satele Cogealac, Mihai Viteazul, Sarighiol, Mihail Kogălniceanu, Constanţa şi din Bucureşti, sunt arestaţi din nou. Judecăţile formale i-au condamnat pe toţi la ani grei de închisoare şi ce este mai grav s'a pronunţat şi o pedeapsă capitală care a fost executată.

După condamnarea mea la Constanţa, i-am întâlnit pe toţi în închisoarea veche, preluată dela Ruşi, aşteptând itinerariul dubei care urma să ne ducă la închisorile de execuţie, de precădere la Aiud. Eram înghesuiţi într'o celulă fără ferestre, pe trei rânduri de paturi metalice până la tavan, câte doi într'un pat fără saltele. Eram scoşi odată pe zi afară, pentru nevoi la comandă. De Anul Nou 1959, n'am fost scoşi toată ziua şi ni s'a dat o mâncare infectă. Seara târziu, au venit doi gardieni beţi să ne scoată afară. Era o noapte liniştită, senină şi neverosimil de caldă. Enache Mitrenga, un deţinut originar din Cogealac nu s'a abţinut să nu admire: "Ce ai tu mă, cu Unu Mai?" In zadar a încercat omul să explice. Ne-au închis repede în celulă iar pe Mitrenga l-au adus mai târziu, zdrobit de bătaie.

"Alinierea!" Ne-am rânduit ca la numărătoare şi gardienii duhnind a băutură ne fixau pe rând. S'au oprit la Caratana. Era cel mai robust şi bine legat dintre noi. "Ieşi afară". După un timp cât o veşnicie s'au tras zăvoarele şi Cola este împins în celulă. N'am văzut în toţi anii mei de închisoare o sticlire a ochilor ca ai lui Caratana de atunci. Era zdrobit. Si-a învins toate chinurile durerii şi cu felul lui deosebit a căutat să diminueze toată tragedia: "Mâine nu mai au cu ce aduce hârdaiele de mâncare. 'Toate ciomegile le-au spart pe mine". Ce putere de rezistenţă şi caracter putea să aibă omul acesta? Nu se putea aşeza pe pat de durere. Pipăindu-i trupul tumefiat, un fost student la Medicină a constatat două coaste rupte. Nu s'a sinchisit nimeni din conducerea închisorii să-l ducă la doctor. Cum s'or fi sudat acele coaste, Dumnezeu ştie.

Nicolae Caratana a rezistat şi durerilor de atunci şi altor dureri şi anilor de închisoare, dar inima lui caldă, plină de dragoste, devotament şi camaraderie nu-l mai ajuta ca mai înainte.

Tinut sub permanenta supraveghere a Securităţii şi după liberare, chinuit cu noi interogatorii, percheziţii acasă în căutarea de manuscrise şi şantajat cu propuneri de colaborare, boala de inimă s'a agravat în continuu. I-a slăbit vederea. Un ochi operat de cataractă îl mai ajuta puţin, dar celălalt pierduse vederea complet. Ar fi avut nevoie de un cristalin care acolo şi cu banii de atunci costa în România vreo 25.000 de lei pe care nu-i avea. Scria greu, el care n'a trăit decât pentru scris. Cenaclurile literare din Constanţa şi revista Tomis se fereau de numele lui. Incoruptibilii n'au ce căuta în socialism.

Avea atâta disponibilitate creatoare şi atâta material inedit, că i-ar fi ajuns pe ani de zile de scris. Sorocul se împlinise însă la 19 Octombrie 1992.

S'a ridicat chemat de tainica lumină care ne va chema pe toţi, călăuzindu-ne spre locul destinat fiecăruia. O fi trecut prin Horopanii lui unde a buchisit prima oară cuvântul scris, a ocolit Olimpul "un munte ca toţi munţii" cum spunea el şi s'a dus spre marea fălcare unde îl aşteptau Ciumetti şi Pihu, Iancu, Doru şi Nea Costache, Gula Caranica, Cucoli, Zelca şi Tache Zega cu care mai are de discutat originea latină a unor cuvinte armâneşti.

A rămas printre noi cu sufletul încătuşat în cuvintele scrise de el, cum îmi spunea în ultima scrisoare: "Numai poezia va mai trăi... Poezia rămâne eternă". A ta cu siguranţă, Cola, "peste florile ce-anină tristul tău mormânt".

Nicolae Caratana.

Prezent!

"BUCOVINA CU MÂNĂSTIRI ŞI BRAZI..."

Din istoria Bucovinei

BUCOVINA ÎN VARA FIERBINTE A ANULUI 1940

(IV)

DUPĂ REÎNTREGIREA BUCOVINEI ÎN REGATUL ROMÂNIEI, PÂNĂ LA DECLANŞAREA CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL (1918-1939)

Partea a II-a

—Prof. Nicolae CIACHIR—

La 6 Februarie 1938, procurorul general al zonei Cernăuţi, raporta confidenţial, că la 6 Februarie 1938, s'au strâns circa 700 de legionari din partidul "Totul pentru ţară", care încolonaţi şi în ordine au traversat străzile Miron Costin, Iancu Zota, Romană, Piaţa Unirii, Regina Maria. Apoi profesorul Constantin Topa, i-a instructat cu privire la campania electorală (Dos.23, 1938, f.54). Acelaşi procuror general al Curţii de Apel Cernăuţi, raporta confidenţial că la 24 Octombrie 1938, au fost deschise cursurile Universităţii, ale noului an şcolar, în prezenţa rezidentului regal, prof. Alexianu, a rectorului Ion Nistor, a mitropolitului Visarion Puiu şi a comandantului militar, generalul Dimitriu. Studenţii au transformat festivitatea într'o demonstraţie prolegionară cerând eliberarea tuturor colegilor internaţi în lagăre şi a conducătorului lor, Corneliu Codreanu (Dos. 23, 1938, f. 129-130). Acelaşi procuror semnala la 28 Noembrie 1938, răspândirea de manifeste legionare, unde se spunea: "Studenţimea creştină a Bucovinei înţelege să vorbească Regelui ţării, fără ocol, fără răutate, din durerea ei, înghiţind veninul la amintirea atâtor necurmate prigoniri iniţiate şi patronate de el" (ibidem, pag.167). Iar în noaptea de 29-30 Noembrie 1938, au izbucnit în Cernăuţi, în diferite cartiere 9 incendii (f. 168) In acelaşi timp, un manifest legionar tipărit circula în Bucovina, că se pune la cale uciderea lui Corneliu Codreanu, afirmându-se că Armand Călinescu aşteaptă numai consemnul din partea regelui (ibidem, f.290). Istoria a confirmat că aşa a fost.

Intr'un raport strict secret, Parchetul Cernăuţi, informa la 24 Decembrie 1938, că a identificat pe noul şef al organizaţiei legionare conspirative din judeţul Suceava, pe căpitanul invalid (rez.) Mihăescu, domiciliat în Burdujeni, ajutat de avocatul Octavian Cerchez din Suceava şi de absolventul de liceu Spodar Gheorghe (Dos. 23, 1938, f. 182).

Din punct de vedere economic, unele judeţe erau deficitare în cultura cerealelor. Dacă 67% din suprafaţa judeţului Cernăuţi, era arabilă, propice cerealelor (porumb, secară, grâu, ovăz, orz), judeţul Câmpulung, avea numai 12%. In schimb judeţul Câmpulung avea 192.390 hectare pădure, păşuni şi pomi fructiferi. De altfel în întreaga zonă, pentru mulţi, ocupaţia principală era creşterea vitelor, exploatarea lemnului, prelucrarea produselor lactate. Judeţul Câmpulung avea roci cristaline (granit, gneisuri), ape minerale acidulate (Vatra Dornei, Poiana Negri, Dorna Cândrenilor), sulfuroase (Iacobeni), minereuri metalice (mangan la Iacobeni şi Dorna).

In 1937 în judeţul Cernăuţi, funcţionau 8 mori, 17 fabrici de spirt, 3 de zahăr, una de unt şi brânzeturi, în judeţul Rădăuţi: 3 mori sistematice, 60 de mori ţărăneşti, 4 fabrici de spirt, 26 de cherestea, în judeţul Storojineţ: 2 mori sistematice, o fabrică de mezeluri, una de zahăr, ca de altfel şi în judeţul Suceava. Iar în judeţul Câmpulung 49 de mori, 18 fabrici de brânzeturi şi unt.

In privinţa creşterii animalelor, pe locul întâi se situau oile (jud. Rădăuţi - 60.000; Suceava - 48.000; Câmpulung - 50.000 etc.), apoi boii (43.000 în judeţul Rădăuţi, 30.000 în judeţul Suceava, 46.000 în judeţul Câmpulung), pe locul trei situându-se caii.

Intreaga Bucovină, este un muzeu, o relicvă scumpă poporului român. Lăsând la o parte celebrele mânăstiri medievale, fală a Europei, nu numai a poporului român, dăm de Dumbrava Roşie, strălucita victorie împotriva Polonezilor, de oraşelul Vijniţa, leagănul familiei Tăutul, la Storojineţ, conacul lui Iancu Flondor, pe care-l putem numi omul numărul unu al Unirii din 1918, de mânăstirea Putna, ctitorie şi loc de veci al lui Stefan cel Mare, ridicată după victoria dela Lipnic împotriva Tătarilor, zidurile cetăţii de Scaun ale Sucevei, ridicate de Petru Muşat, de stâlpul lui Vodă din oraşul Vama, biserica din Toporăuţi, înălţată de Miron Ranu Barnovschi, conacul şi biserica dela Cernauca a familiei Hurmuzaki etc. Totodată pe teritoriul Bucovinei, există biserici, monumente, locuri scumpe, legate de istoria poporului ucrainean, german, polonez, evreiesc şi chiar o mânăstire armeană Hadchgadar, construită în 1512. Nu trebue să uităm că în oraşe Românii trăiau alături de celelalte naţionalităţi, existau şi sate mixte, mai ales româno-rutene, dar şi căsătorii mixte. In ziarul "Timpul" din 6 Martie 1938, scos de către Grigore Gafenco, se dă o statistică. In 17 ani, deci după Primul Război Mondial, în cadrul României Mari, au fost contractate 133.115 căsătorii mixte, deci unul din parteneri fiind Român. O cifră, care indeamnă la reflecţie, la spiritul larg umanitar, de respect faţă de minorităţile conlocuitoare.

Din Bucovina, încă până la Primul Război Mondial, au emigrat mai ales în SUA şi Canada. Aceste emigrări au continuat şi după 1918, mai ales din rândurile Rutenilor, dar şi ale Românilor. Pentru Români nu mai era asuprire naţională, ci posibilităţi economice sporite. In arhiva Prefecturii Timiş-Torontal, aflăm amănunte privind noua lege a emigrării, după Primul Război Mondial, a cetăţenilor români, pentru Statele Unite şi Canada. Posibilitatea de a emigra "...se oferă numai cetăţenilor români cu acte în regulă şi care probează o necesitate reală care se apreciază de minister" (Arh. St. Timişoara, fond Prefectura Timiş-Torontal, dos. 7(1922), f. 16). Pentru Românii de origine, erau o serie de restricţii în plus (persoane chemate de rude bogate, rude, femeile dacă au soţii stabiliţi acolo, copiii dacă au vreunul din părinţi) (ibidem, f.99). In acest context, în 1925, cu sprijinul prefectului de Suceava, Cojocaru şi prin biroul de voiaj condus de un oarecare Eidinger, cu 35.000 lei, unii Români, (Puşcaşu, Plăcintă, Cristurea, Drancea, Berariu etc.) sunt declaraţi Ruteni, spre a obţine mai uşor paşaport. (Min.Justiţiei, Secţia judiciară, dos. 78, 1925). In 1929, se descoperă o bandă de falsificatori de paşapoarte, care lucra încă din 1925, la Cernăuţi, pe strada Kochananowski 3. Reţeaua era condusă de maiorul în rezervă Alexandru Sturdza, care era şi directorul Fundaţiei Universitare Vasile Bolnavu, din Bucureşti. Escrocaseră peste 100 de ţărani, care urmau să plece în Brazilia (dos.106, 1929, f.4)

Dintre periodicele mai puţin cunoscute din Bucovina, merită să semnalăm "Tribuna", organ independent care apare la Cernăuţi, din 1929 şi "Timpul", tot la Cernăuţi şi tot din 1929 "Timpul" era condus de către Constantin Cehan-Racoviţă şi are în numărul său din 13 Martie 1932, un articol interesant despre Octavian Goga. Se propusă în politică, poetul, afirmându-se că posedă din cuminţenia lui Saguna, curajul lui Avram Iancu şi avântul politic al lui Kogălniceanu ("Timpul",13 Martie 1929).

Pe plan european, după venirea lui Adolf Hitler la putere (1933), evenimentele se precipită, războiul civil din Spania, intervenţia italiană în Etiopia, anexarea Austriei de către Germania (1938).

Pe plan naţional, Regele Carol al II-lea, dizolvă partidele politice şi parlamentul instaurând dictatura personală (10 Februarie 1938). Concomitent şi drepturile minorităţilor naţionale sunt ştirbite. De altfel, Rutenii nici înainte de 1938, nu erau mulţumiţi - din punctul lor de vedere - de drepturile primite şi vor desfăşura în Bucovina, dar mai ales în judeţele Cernăuţi şi Storojineţ, unde erau în număr mare, diferite organizaţii naţionaliste, îndreptate împotriva Românilor şi Polonezilor (Min. Justiţiei, dos.23-1938, vol.II, f.804-805).

Prin constituţia din 1938 are loc o nouă arondare administrativă, ţinutul Sucevei, care cuprindea Bucovina plus judeţele Dorohoi şi Hotin. In frunte era un rezident regal cu sediul la Cernăuţi. Primul rezident regal a fost profesorul universitar Gheorghe Alexianu, care a fost împuşcat împreună cu mareşalul Ion Antonescu, pentrucă a avut ghinionul să fi fost guvernatorul Transnistriei.

AL BUCOVINEI PANTHEON

Omagiu Bucovinenilor

O dată'n an, poftiţi de Ei,
Urcăm spre Templul lor de zei,
Unde pe frunţi toţi poartă nimb,
Simbol de genii în Olimp.

Eroii noştri - Bravi Eroi -
Istoria aţi scris-o Voi
Cu suflete de patrioţi
La temelia Tării ... toţi!

Urmând lui Stefan al Moldovei
Cu sânge scris-au slovei
Să nu se uite veac de veac
Că-n fiecare zace-un Dac,
Să nu se uite an de an
Tărâna sfântă de Roman!
Vitejii ce frământat-au glia
Să făurească România,
Sfinţind cu apă de Hebrou
Al Bucovinei Pantheon!!

De-atâtea dar... şi-atâta vis
Azi porţile li s'au deschis,
Coloane-n marmură săpate:
Porticuri spre Eternitate,
Arhanghelul înmânând cheia
Pescarul Simon din Niceea.

Inveşmântaţi de sărbătoare
I-au admirat toţi în pridvoare
Aşteptând dragii lor de-acasă
Cu prea blagoslovita masă...

Cuprinşi de taine şi fiori
Le ducem amfore şi flori,
Toamna le-aşterne diademe
Ceva din albe crizanteme,
Le-aprindem stele şi făclii
Să ardă'n bolţi de veşnicii...

Prin ramuri vântu-adie lin;
E freamăt... sau doar un suspin???

Anca VORONEŢ

Arta religioasă contemporană:

EXPOZIȚIA DE VITRALII A SILVIEI NAGACEVSCHI

——Pavel CHIHAIA——

Silvia Nagacevschi, născută în 1958, a studiat la Academia de arte frumoase din München, căpătând diploma în 1987. S'a consacrat artei religioase, împodobind mai multe biserici din Oberstaufen, Augsburg, Ottmaring, Legau, Seemannhausen și Freising, lucrând, de asemeni, ilustrații de carte pentru editura "Grafenstein" din München. Ultima sa expoziție de vitralii, din München, dela centrul Gustav van Treeck, din toamna aceasta, a găsit un răsunet elogios în mediile de informare din Germania, motiv pentru care i-am solicitat următorul interviu:

Pavel Chihaia

Stimată Silvia Nagacevschi, vă mărturisesc bucuria de a vă fi vizitat expoziția, care mi-a impus atât prin tematica lucrărilor, cât și printr'o tratare plastică foarte personală. Expoziția dumneavoastră îmi pare un popas luminos într'o lume străbătută de incertitudini. Pentru a începe acest interviu, m'ar interesa să știu în ce măsură, atunci când vi se încredințează desăvârșirea cu imagini a unei biserici, aveți libertatea să alegeți programul religios? Sau acest program vă este indicat de cel care a avut inițiativa zugrăvelii sau a împodobirii ferestrelor cu vitralii?

Silvia Nagacevschi

Experiența mi-a arătat că, în zilele noastre, cei care s'au consacrat artei religioase au mai multă libertate ca în trecut. Aș afirma chiar că se bucură de o autoritate personală, când este vorba de a alege un program sau altul. Când am primit noi comenzi, am avut posibilitatea să propun un program iconografic, să îl prezint în proiect și să îl realizez după propria-mi concepție. Obișnuiesc, de pildă, să introduc adesea chipuri și scene din Vechiul Testament care prefigurează alte adevăruri din Noul Testament, accentuând astfel legătura dintre cele două părți ale Sfintei Scripturi.

P.C.

Ințeleg, deci, că introduceți note personale în programul iconografic, în compoziția scenelor, în raportul dintre persoanele înfățișate...

S.N.

Iconografia s'a îmbogățit nespus de-a lungul secolelor și îmi este o reală sursă de inspirație. Am studiat neîntrerupt - face parte din preocupările mele - programele iconografice, foarte complexe, ale diferitelor epoci. Totodată, îmi dau seama de eroarea celor care deplasează pe un plan nesemnificativ scenele Sfintei Sripturi, ceea ce duce, deseori, a dus deja, la o îndepărtare de miezul înțelesurilor lor. Dar sunt foarte încântată atunci când învățătura teologică și înfăptuirea plastică favorizează împreună o nouă expresie. Mă gândesc, de pildă, la scene care îmi sunt apropiate, ca Arborele lui Ieseu, Plângerea, sau Cina cea de Taină. Contribuția personală are totuși o limită, cum am spus, imaginile tradiționale, pline de sens, nu trebuiesc deformate prin inovații exagerate. In ceea ce mă privește, trec în revistă imaginile atât de bogate din istoria artei, încercând, apoi, să înfăptuiesc, prin propriu-mi limbaj, noi forme de exprimare. Incerc să găsesc și să reprezint imaginea care se află în propriu-mi suflet și prind contur pe măsură ce privesc în mine însămi.

P.C.

Remarc în aspectul chipurilor de sfinți înfățișați de dumneavoastră în biserici, o emaciere, o spiritualizare a trăsăturilor. Dați atenție deosebită ochilor "porțile sufletului", cum se considera pictura bizantină. Un grafism insistent, o oarecare rigiditate a contururilor care acoperă forme puțin modelate - favorabile deci tehnicii vitraliilor.

S.N.

Acest chip omenesc sobru, de pustnic, cu membre subțiri, alungite "l-am văzut" încă din copilărie și, de atunci, m'a însoțit mereu. De unde a apărut această imagine interioară și cum a căpătat această formă este și pentru mine o taină. Imaginea unui om trăind în lumea spiritului, ceea ce se poate citi din întreaga lui ținută și pe chipul său. Deoarece, când apare zugrăvit de mine nu-și poate mărturisi prin viu grai credința, încerc să o exprim prin expresia ochilor, prin limbajul mâinilor, prin poziția trupului. Evit, desigur, realizări naturaliste. Mie îmi este mai apropiată sculptura arhaică decât aceea clasică, iar limbajul artistic bizantin mai familiar decât cel al Renașterii de mijloc. In modernism caut mijloace noi de expresie dar, în nici un caz, nu mă apropii de interpretări pasionale, de o pictură violentă și excesivă.

CEI TREI CRAI DELA RĂSĂRIT

Desen în peniță

P.C.

Imi permit să vă întreb dacă dramatismul scenelor religioase corespunde și unei înclinări personale pentru aspectele dramatice din realitate. Dacă ați zugrăvi subiecte laice, v'ați apropia de reprezentări asemănătoare?

S.N.

Imi este greu să vă răspund. Infăptuirea picturii, expresia mărturisită a unei lumi interioare, nu se realizează numai printr'un efort perfect conștient, ci dintr'o cunoaștere a compoziției, culorilor și altor posibilități de realizare artistică. Hotărârea mea de a studia la catedra de artă creștină a fost luată dintr'o fervoare - în vremea aceea intuitivă - pentru gravitatea și profunzimea textelor biblice și dintr'un îndemn pentru taina bisericilor luminate de harul dumnezeiesc. De altfel, și în pictarea peisajelor, nu am căutat aspectul idilic și farmecul naturii, ci o expresie mai curând religioasă în asprimea și singurătatea ei. Am zugrăvit vârfuri de munte inaccesibile, cu contraste dramatice de lumină și nori. Cu aceeași stare de suflet, suferințele lui Iisus, în succesiunea popasurilor lui pe drumul crucii. Cu mare dăruire interioară. Pictez de asemenea scene, în care omul, desprins de legăturile statornice cu semenii săi, se găsește singur, expus unor puteri fatidice sau unei revelații divine. Interesul meu artistic se concentrează pe aceste realități care, după părerea mea, definesc viața.

P.C.

In legătură cu arta vitraliului pe care probabil ați învățat-o mai târziu, care considerați că sunt asemănările și care deosebirile dintre pictură și vitralii? In timpul studiilor dumneavoastră a fost o trecere fără dificultăți?

S.N.

Proiectele pentru realizarea unor imagini pentru un spațiu definit s'au conturat - în ceea ce mă privește - fără să țin seama dacă a fost vorba de pictură murală sau vitraliu. Tratez suprafața ferestrelor ca și cum ar fi un perete transparent. In ambele situații consider important să nu modific trăsăturile arhitecturale ale construcției, de pildă să sparg peretele printr'o perspectivă iluzionistă. De fapt, încă din Academie am învățat ambele tehnici, a picturii și a vitraliilor. Poate am făcut un efort mai mare să realizez în pictura murală, o compoziție severă printr'un limbaj formal sobru. Desigur, tentația de a asocia lumina și umbra, de a modela, de a realiza treceri subtile prin suprapuneri de culori, estompând astfel claritatea formelor și făcând difuze conturi definite, este puternică în pictură și inexistentă la vitralii, unde se folosește o tehnică asemănătoare colajelor. Conturările care închid imaginile din vitralii cer un desen sever și fără ambiguități, iar forma și culoarea suprafețelor este definitivă (eu nu adaug culoare de ulei pe sticlă și folosesc culoarea neagră doar pentru contururi). In pictura murală suprapun mai multe straturi de culoare transparentă, cu degradeuri fine, care dau ansamblului caracterul unui relief plat, fără să simuleze plasticitatea.

P.C.

In ceea ce privește cromatismul, există desigur o diferență între pictură și vitralii, inspirată de material. In lucrările dumneavoastră disting culori stinse, dominând castaniul și albastrul ultramarin, acesta din urmă apărând intens în vitraliile dumneavoastră, unde, în general, găsim culori reci, cu dominarea albastrului pur, ca de pildă în batisteriul Bisericii Sfântul Mihail din Ottmaring. Oare albastrul este conceput ca o culoare celestă, din lumea divinității?

S.N.

Pentru mine scara cromatică depinde, în mare măsură, de încăperea pe care urmează să o zugrăvesc și de atmosfera cromatică deja existentă. Desigur, am o paletă proprie de culori. Dacă ar fi să traduc această paletă în lumea reală, aș propune un peisaj îndepărtat, văzut dela distanță, despărțit de atmosferă, încât culorile să pară acoperite de un fel de voal răcoros, estompând acele detalii pe care le traversăm necontenit. Am căutat mereu să găsesc expresia cea mai potrivită pentru aceste culori care distanțează într'un fel pictura mea de spectator. Culoarea albastră joacă rolul principal pentru efectul pe care îl urmăresc. Ea are puterea tainică de a îndepărta de noi scenele, exprimând - pe verticală - cea mai mare distanță de pământ și cea mai mare apropiere de cer. Acest albastru, împreună cu alte culori calde și puternice, are un efect liniștitor, de pace desăvârșită. La vitralii îmi este mai la îndemână să aleg culori limpezi și contraste cromatice mai puternice, deoarece, în primul rând, conturi negre despart suprafețele de diferite culori; în al doilea rând, farmecul luminii care trece prin culorile deschise și proiectează în spațiu reflexe colorate, mă atrage foarte mult.

P.C.

Aș dori să discutăm și despre problema tipologiei fizionomiilor. Remarc o diferență de limbaj plastic între chipurile din scenele pictate și cele din vitralii. Această deosebire este impusă de tehnică?

S.N.

In primii ani ai studiilor mele artistice m'am orientat către pictura figurativă, după natură. Aceste studii au fost punctul de pornire pentru o evoluție în care am părăsit treptat naturalismul îndreptându-mă înspre stilizare, căutând esențialul, abstractizând, astfel încât m'am apropiat treptat de imaginile mele interioare, fie ale unor chipuri omenești, fie ale unor compoziții scenice sau ale unor peisaje. De asemenea și de certitudinea unei încăperi sacre, fără forme definite, și este dorința mea cea mai puternică de a realiza în viitor într'un proiect real, această imagine, greu de descris în cuvinte. Există totuși un cuvânt relevant al lui Paul Claudel. El numește încăperea bisericii "umbrar", cel la adăpostul căruia creștinul se poate retrage din fierbințeala lumii. Acest cuvânt îmi spune mie că locul luminat al creștinilor apare dincolo de voința de a aduna, de o râvnă exagerată pentru cele lumești, de o excesivă împătimire lumească: locul rugăciunii, al iubirii lui Dumnezeu și a prezenței Lui. Si în pictură sau în vitralii este important să fie prezentă această apropiere de Dumnezeu printr'o distanțare de cele lumești, prin virtutea renunțării. Pentru mine este important să înțeleg din ce în ce mai bine: ceea ce este prea gălăgios, prea strident, prea violent, prea intenționat, prea plin de efect, prea exagerat, prea calculat... De multe ori trebue spus "nu" și "nu așa", pentrucă în sfârșit să se cristalizeze adevărata imagine, plină de expresie, care nu dezlănțuie un vârtej al gândurilor, ci îndeamnă pe spectator să contemple în liniște și să mediteze asupra ei.

P.C.

Ați pus ca motto catalogului dumneavoastră cuvintele Sfântului Vasile cel Mare: "Ceea ce vorbele aduc auzului, pictura aduce - fără sunet - ochilor". Este desigur această liniște, acest calm la care vă referiți, un îndemn la contemplația pe care o inspiră realizările dumneavoastră. Imi voi permite să adaug la acest motto, alte cuvinte ale Sfântului Vasile cel Mare din "Hexameron". El îndeamnă la o contemplare a universului care să pornească "nu dela principiul înțelepciunii de pe pământ, ci dela învățătura lui Dumnezeu".

S.N.

Aceste două citate din Sfântul Vasile cel Mare sunt convingătoare pentru mine. Ar fi dorința mea cea mai mare să pot adăuga ceva la interpretările plastice în legătură cu creația și ordinea divină a lumii, dincolo de cunoștințele dăruite de știință despre viața noastră și despre lume.

P.C.

Vă mulțumesc pentru acest interviu și vă rog să primiți urările mele pentru noi și frumoase înfăptuiri.

OASPEȚII LUI ABRAHAM

Desen în peniță

PLÂNGEREA

Frescă, 1989

ROMÂNI CARE FAC CINSTE EXILULUI

INGINERUL NICOLAE HORODNICEANU

In vremurile prezente, când neamul românesc zace încă sub consecințele morale și spirituale ale întunericului în care a fost cufundat, timp de o jumătate de veac, prin dictaturi și urgie comunistă, când potențialul de capacități și însușiri înnăscute ale fiilor săi se ofilește încă și astăzi în mlaștina neputinței de a se manifesta, este deosebit de importantă revelația, ici și colo în lume, a valorii excepționale a câte unui Român indisolubil legat de obârșia sa.

Nicolae Horodniceanu, autentic fiu al Moldovei, a urmat cu seriozitate cursurile Scolii Politehnice din București, adevărată pepinieră de ingineri de frunte. Dedicația lui față de meseria pentru care fusese format îl absorbea într'atât de puternic încât nu se putea decide să-și împartă preocupările cu cele ale generației lui, care se ridica în iureșul anilor '30.

Totuși, după câțiva ani de ezitare, acest tânăr, structural destinat unei dăruiri totale, a optat hotărât pentru idealul și lupta tineretului român de atunci, în sânul căruia a devenit imediat un element de prim plan, colaborator direct al liderului.

Vicisitudinile tragediei acelei generații l-au dus apoi prin două exiluri, prin internarea în lagărele Berkenbrück și în fine, la rămânerea în exil definitiv.

In 1948, Nicolae Horodniceanu ajunge ca imigrant în Argentina, în orașul San Juan, distrus de cutremur. Cu capacitatea formației lui inginerești și cu spiritul de dăruire al elitei generației sale românești, el se înhamă cu toată energia la reconstrucția întregului oraș și devine principalul realizator al acelei reconstrucții pe baza principiilor moderne de rezistență antiseismică. Oferea astfel, pe un plan diferit, un exemplu comparabil cu acela al Arhiepiscopului Valerian în istoria exilului românesc.

Ca profesor la universitatea din San Juan, a format generații de ingineri, dintre care s'au ales membrii corpului profesoral de astăzi. Ca om, a stârnit respectul și admirația concetățenilor dintr'a doua jumătate a vieții lui.

Pe plan românesc, a rămas intransigent opus deviațiilor ivite în sânul curentului căruia și-a dăruit anii tinereții. S'a afirmat astfel, până la capăt, ca o personalitate a cărei puritate morală nu a putut fi contestată nici de adversari.

ȘEDINȚA SOLEMNĂ DELA UNIVERSITATEA NAȚIONALĂ DIN SAN JUAN

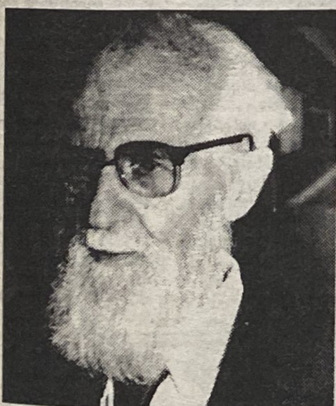
La venerabila vârstă de 85 de ani, "Universidad National de San Juan", într'o ședință solemnă prezidată de rectorul acelei universități, în prezența corpului profesoral și a numeroase personalități academice și profesionale, i-a decernat supremul titlu de PROFESOR EXTRAORDINARIO HONORARIO.

Actul academic s'a desfășurat într'o ambianță emoționantă, în amfiteatrul arhiplin al Facultății de Inginerie. In fotografia alăturată se distinge masa prezidială, în centru, sărbătoritul, înconjurat de rector, decani, profesori și directorul Institutului de Seismologie. In stânga, inginerul român Demetrio Dobjanschi, imigrant împreună cu Horodniceanu și colaborator în toată acțiunea de reconstrucție. In dreapta, corul universității.

Nicolae Horodniceanu a ilustrat în mod strălucit, prin viața lui exemplară, capacitățile intelectuale, morale și de caracter ale Românului. El este și rămâne o mândrie a neamului românesc, simbol și îndemn pentru tineretul român de astăzi.

Duiliu SFINȚESCU

CINSTIREA ÎN ȚARĂ A UNUI ROMÂN DIN EXIL

la 7 Noembrie, 1992 Institutul de Construcții din București a conferit Inginerului Dr. Duiliu Sfințescu, din Franța, "Gradul Academic și Calitatea" de DOCTOR HONORIS CAUSA.

Cine l-a cunoscut mai de-aproape pe inginerul Sfințescu i-a remarcat două trăsături caracteristice: întâi, o constituție fragilă, ca de schimnic, însoțită de o bunătate, de o curtoazie și de o modestie mai mult decât ieșite din comun; în al doilea rând, acest om firav e de o tenacitate și de o promptitudine uluitoare. Neobosit, nedormit, indiferent la vremea de afară, Duiliu Sfințescu e mereu pe drumuri, în serviciul țării, de care nu s'a lepădat niciodată. Sunt Români în exil care și atunci când, aparent, trăiau și lucrau pentru ei personal, în realitate gândul și dorul lor erau numai la țara lor și-a noastră. Inginerul Sfințescu este, fără îndoială, unul dintre acești iluminați ai neamului.

In 1973, Universitatea germană din Aachen i-a acordat titlul de Doctor Honoris Causa, pentru merite excepționale în profesiunea dânsului. Câți dintre noi am știut acest lucru? In discursul său de acceptare găsim următoarea frază, remarcată și de Rectorul Institutului de Construcții dela București: "Rumanien, meinem Heimatland, das ich niemals verleugnet habe" (România, țara mea natală, de care nu m'am lepădat niciodată).

La invitația pe care Rectorul și Senatul Institutului de Construcții din București i-au făcut-o anul acesta, de a accepta un Doctor Honoris Causa, Duiliu Sfințescu a răspuns în felul următor: "...la propunerea pe care mi-ați făcut-o, sincer nu știu cum aș fi răspuns dacă venea din partea unui exponent al unei lumi în care nu mă regăsesc și unde nu regăsesc lumea tinereții mele. Dela Dumneavoastră venind, această propunere îmi aduce parcă o adiere a acelei lumi pe care am purtat-o neclintit în străfundul inimii mele, în toată lunga-mi înstrăinare. Vine ca o mână întinsă peste o jumătate de veac... Inchei... mulțumindu-vă pentru gândul de a-mi deschide un prilej de reafirmare a sentimentului românesc care nu m'a părăsit niciodată".

Meritele științifice și profesionale ale Ing. Dr. Duiliu Sfințescu sunt așa de multe și de variate încât mă obligă să-mi declar totala incompetență în a le analiza sau, chiar a le enumera numai. Voi menționa, totuși, câteva din activitățile sale pentru ca cine va citi aceste rânduri să vadă extensiunea lor pe glob. Cu concursul decanului englez dela Facultatea de Construcții din Hong-Kong a construit un imobil-laborator la Cape d'Agullar, pe traseul cicloanelor sud-estice. Acest imobil este și astăzi singurul din lume care are numai această unică utilizare. In Franța, cu fondurile necesare dela Comunitatea Europeană, a construit o instalație care reproduce fidel efectele oricărui tip de incendiu real, într'o construcție reală, asupra componentelor de construcție. In Statele Unite a prezidat, mulți ani, Consiliul Internațional pentru Clădirile Inalte, încadrat ca atare la UNESCO. A participat, ca singurul European, la elaborarea - în sânul lui National Research Council american - a documentului inițial propus și aprobat de Națiunile Unite în legătură cu Limitarea Catastrofelor Naturale. Mă opresc aici. Si pentrucă ziarul nostru nu e un ziar de specialiate, ci de apărare a drepturilor Patriei, voi încheia această scurtă și neadecvată prezentare a necunoscutului Ing. Dr. Duiliu Sfințescu, cu alte câteva mărturisiri de credință românească ale dânsului.

In discursul de prezentare Rectorul Institutului de Construcții s'a referit și la "implicația politică" a sărbătoritului. Reluând tema, noul Doctor Honoris Causa a declarat fără sfială, știind că e vorba de ceva demn de orice onoare: "Ați menționat în treacăt, Domnule Rector, implicația mea politică, pe care nu am nici un motiv să o reneg, dar ați sesizat și dezacordul meu cu devierile intervenite ulterior. Ați văzut just."

Pentru cei care poate nu cunosc natura implicației politice menționate, precizăm, cu mândrie, că Dl. Sfințescu a fost unul dintre colaboratorii foarte apropiați ai lui Corneliu Zelea Codreanu. Așadar, din punctul de vedere al activității și al rezultatelor științifice obținute, cât și din acela al consecvenței și purității românismului său, Dl. Sfințescu a avut tot dreptul să-și termine cuvântarea de acceptare a noii demnități, decernată în capitala țării noastre dragi, cu următoarele cuvinte: "Inchei...mulțumind lui Dumnezeu că mi-a dat, la această vârstă înaintată și la 19 ani dela pensionare, să nu fac poate, inutil umbră pământului."

Puteți fi sigur de acest lucru, D-le inginer, mult mai mult decât putem să fim noi, cei care am trăit împreună cu D-voastră suferința chinuitoare a aceluiași exil. Prieteni sinceri, suntem orgolioși când Patria vă recunoaște capacitatea și sentimentele. Universitățile din Iași și Timișoara și-au exprimat imediat adeziunea și bucuria la festivitatea din București.

Prof. Nicolae ILIESCU

ȘTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

ZILELE INSTITUTULUI ROMÂN DELA FREIBURG

——Matei CAZACU——

Ca în fiecare an din 1949 fără întrerupere, Institutul și Biblioteca română din Freiburg-im-Breisgau, frumosul oraș universitar dela marginea Pădurii Negre, au organizat cele trei zile de întâlniri, comunicări și festivități care marchează începutul lunii Octombrie.

Programul acestor trei zile - 2,3 și 4 Octombrie - a urmat credincios cursul tradițional stabilit de ctitorul Institutului, Virgil Mihăilescu, continuat de actualul Comitet de conducere: Matei Cazacu, președintele Asociației, și Iancu Ioan Bidian, directorul Bibliotecii și al Institutului din 1986, și anume Adunarea generală anuală, Sesiunea de comunicări și, în încheiere, Duminică dimineața, participarea la un serviciu religios în Biserica Maica Domnului Ocrotitoarea (Maria Schutz, am zice Pocrovul sau Acoperământul Maicii Domnului) din Freiburg, slujbă celebrată de un sobor de preoți prezidat de Preotul Protopop Dumitru Popa.

Adunarea generală ordinară a fost ocazia prezentării și dezbaterii situației Institutului în anul scurs din Octombrie 1991, pe plan material, științific și moral. Pe plan material, mai întâi, Institutul a suferit, după cum se știe, de câțiva ani deja, o reducere serioasă a creditelor oferite de guvernele landului Baden-Würtemberg și de cel federal dela Bonn. Statutul însuși al Institutului, considerat până atunci a fi o organizație a refugiaților români, s'a văzut repus în discuție. Această mutație este în curs și va duce desigur la modificarea statutului Institutului menit să devină o instituție culturală în noua Germanie reunificată. Până la definitivarea noii situații juridice, Institutul român trăiește din cotizațiile membrilor și din donații particulare și publice, din benevolatul asigurat de doamnele Irina Nasta și Rodica Moschinski. Aportul autorităților germane este circumscris la acțiuni precise ca publicarea Buletinului anual, revistă de bună ținută științifică aflată în al XXI-lea an de apariție.

Adunarea generală a cinstit memoria membrilor decedați în ultimul an, în special a lui Vintilă Horia, premiul Goncourt pe 1960 a cărui operă a constituit și subiectul principal al sesiunii de comunicări. Pe de altă parte, au fost primiți 7 noi membri în Asociație, printre care amintim pe scriitorii Leonid Mămăligă Arcade dela Paris și Radu Enescu dela Madrid, precum și pe istoricul literar Roberto Scagno dela Torino.

Dacă Adunarea generală era rezervată doar membrilor Asociației, sesiunea de comunicări, care a ocupat toată ziua de Sâmbătă 3 Octombrie, a fost deschisă unui public numeros și pasionat venit din întreaga Europă, din România până în Spania, și Statele Unite ale Americii.

Două teme principale au constituit subiectul acestei sesiuni: viața și opera lui Vintilă Horia, pe de o parte, și comemorarea lui Pavel Chihaia la împlinirea vârstei de 70 de ani, pe de alta.

Personalitatea și opera lui Vintilă Horia sunt covârșitoare pentru spiritualitatea românească din secolul XX plasat sub semnul unei grave rupturi ontologice: exilul, consecință a o jumătate de secol de război civil între diferitele grupări ale societății românești. Antonia Constantinescu dela Paris a plasat opera lui Vintilă Horia în dimensiunile primului exil românesc și a studiat propensiunea sa pentru remitificarea, deci reîncărcarea lumii cu semne, vizibilă și la Mircea Eliade și Horia Stamatu. Primul exil este cel al glasurilor care strigă în pustiu, al resemnării și singurătății. Aceasta în total contrast cu evoluția intelectuală a Occidentului care, în aceiași ani - '40-'60 - demistifica universul, îl golea de miraculos și îl sărăcea spiritual ducându-l la criza materialismului contestat din 1968 încoace de tineretul de pe toate continentele.

In mod paradoxal deci, Vintilă Horia s'a dovedit vizionar și mai modern decât contemporanii săi raționaliști care au recunoscut totuși imensul său talent acordându-i în 1960 premiul Goncourt pentru romanul său "Dumnezeu s'a născut în exil." Această distincție - cea mai înaltă recunoaștere literară din Franța - a declanșat cum se știe un imens scandal: reprezentanții oficiali ai României comuniste la Paris au încercat să-l "recupereze" pe Vintilă Horia și să-l prezinte ca pe un scriitor din R.P.R. La refuzul hotărât al acestuia, o campanie de presă ignobilă a încercat să-l marginalizeze pe scriitor acuzat de fascism și de alte păcate mortale în ochii Occidentului. Deși false, aceste acuzații au marcat pe Vintilă Horia dar nu l-au împiedicat să-și continue opera de scriitor și filosof în Spania unde este profesor la Universitatea din Madrid și editor al revistei "Futuro presente" (Viitorul prezent), cunoscută revistă de viitorologie. Au urmat "Cavalerul resemnării" (în 1961), roman scris înainte de "Dumnezeu s'a născut în exil", apoi "A VII-a scrisoare" (a lui Platon), "Jurnalul unui țăran dela Dunăre", "O femeie pentru apocalips" și altele despre care au vorbit, pe lângă Antonia Constantinescu, profesorul Cicerone Poghirc dela Universitatea din Bochum (în comunicarea "Conceptele teoretice ale operei lui V.Horia"), Radu Enescu (Madrid) și Roberto Scagno (Torino).

Foarte emoționante au fost evocările omului și prietenului Vintilă Horia făcute de Aurelio Răuță și Radu Enescu, la care s'a adăugat și mărturia unui fost coleg dela Liceul Sf. Sava din anii 1926-1933: o mare bunătate și disponibilitate pentru prieteni, un entuziasm incorijibil, un anticomunism profund și o reală religiozitate, o credință adânc ancorată în suflet.

Trecerea dela comemorarea lui Vintilă Horia la cea a lui Pavel Chihaia a fost făcută de comunicarea lui Matei Cazacu, "Sfinți și sfințenie în trecutul românesc", o temă de actualitate pe care recentele canonizări din Biserica ortodoxă română sunt departe de a o fi epuizat. Se pune astfel cu stringență problema canonizării de sfinți români, de martiri, victime ale regimului comunist (ca Mircea Vulcănescu și Vladimir Ghica), ai represiunii din Decembrie 1989 (martirii revoluției anticomuniste) și alții, cum ar fi de pildă Nicu Steinhardt, părintele Nicolae dela Rohia. Numai așa Biserica ortodoxă română va dovedi că este implicată în actualitatea dramei românești din ultima jumătate de secol.

Dela Ovidiu, exilatul dobrogean din vremea împăraților romani (eroul lui Vintilă Horia din "Dumnezeu s'a născut în exil") la personajele dobrogene ale lui Pavel Chihaia, autorul romanului "Blocada" și al piesei "La farmecul nopții", dela "Radu Negru", "Cavalerul resemnării", la "Negru Vodă", studiat de Pavel Chihaia, tranziția era foarte naturală. Adolf Armbruster și Dr. Vasile Iliescu dela München au vorbit despre cel sărbătorit, care a mulțumit precizându-și situația de scriitor neprofesionist, de intelectual liber. Biografia și parcursul spiritual al lui Pavel Chihaia sunt marcate de dramatism și de multiple rupturi: orfan de timpuriu, scriitor și dramaturg de succes în anii 1945-1947, Pavel Chihaia traversează între 1948 și 1960 un deșert punctat de experiențe de neuitat: muncitor necalificat, figurant de teatru și cinema, caloriferist, zidar. Aceste experiențe îi vor servi în a treia sa "carieră" de istoric al artei medievale, românești și europene, cercetător la Institutul de istoria artei din București. Din acei ani datează interesul său pentru arhitectura și pictura munteană dela Argeș, pentru Negru Vodă și Neagoe Basarab, pentru civilizația orășenească medievală. In cărțile sale, Pavel Chihaia interoghează cronicile și lucrările parenetice (Invățăturile lui Neagoe Basarab), frescele și monumentele, urbanismul și filosofia puterii domnești, pentru a reconstitui icoana unui ev mediu românesc care a sintetizat aporturile orientale și occidentale și le-a topit într'o creație originală.

Membru activ al Institutului dela Frieburg, Pavel Chihaia a continuat în exil atât studiile de istoria artei (dovadă teza de doctorat dela Sorbona despre "Artă și imortalitate în sculptura funerară occidentală), cât și, mai ales, literatura și gazetăria. Este oarecum a patra "carieră", o nouă etapă a vieții sale, începută cu exilul în Occident în 1978 și stabilirea la München. Este și o întoarcere la pasiunea din tinerețe, literatura, cu reeditarea "Blocadei" la București și publicarea unui volum de interviuri cu intelectuali din țară în 1990, "Fața cernită a libertății".

Dezbaterile pe marginea acestor comemorări au continuat și după ridicarea ședinței Institutului dela Freiburg. Un ultim moment de comuniune l-a însemnat participarea la slujba religioasă de Duminică, 4 Octombrie în Biserica Sfânta Maria, după care ne-am întors cu toții acasă cu urarea: "Să ne vedem la anul viitor, la Freiburg!"

FLORICA CUNIA

La Fayettville (Syracuse) S.U.A., a murit în 6 Noembrie 1992, Florica Cunia, soția Profesorului Inginer Tiberiu Cunia și mama lui Tache, Nela, Sana, Gogu și a nepoțelului Garner.

Venită din Munții Pindului (Com. Perivoli), ne aduce nouă celor din Montréal, care am cunoscut-o, frumusețea tradițiilor acestor munți și farmecul Macedoniei din acele locuri. O mică Macedonie se organizează în jurul ei, pe care a știut să o întrețină, prin drăgălășenia și distinsa ei personalitate. "Dimândarea Părintească" i-a fost izvorul. Din spiritul acestui imn macedonean, Florica Cunia își culege valorile ce o călăuzesc în viață: limbă, părinți, neam.

Florica Cunia venea la Montréal destul de des, și obișnuia să-și viziteze prietenii, fără să uite pe vreunul. Florica lăsase pe vârf de munte, "Mont-Royal", în mijlocul Montréalului, trup din trupul ei, pe "Maia" Varduli, mama ei, pentru care avea un adevărat cult. Respectul pentru bătrâni o copleșea. Se simțea bine în mijlocul lor și după tradiția ei macedoneană, femeie fiind, bătrânilor mai de aproape le săruta mâna.

O boală nemiloasă contra căreia Florica a luptat cu demnitate aproape un an de zile, i-a pus sfârșit sufletului la vârsta de 61 de ani. Ani frumoși când vara vieții se aplecă spre toamnă și posibilitățile de a pune vise în practică, încep să încolțească în inimile celor ce se apropie de anii de aur. Voia lui Dumnezeu fu alta, și a chemat-o mai repede în loc de pace, la viața eternă. Pentru noi care nu putem pătrunde misterul Cerescului, plecarea Floricăi Cunia a lăsat un mare gol.

Noi prietenii ei, ne alăturăm cu toată dragostea la suferința îndureratei ei familii, le spunem curaj, iar ție Florica să-ți fie țărâna ușoară și când vine vremea și ne-om duce, așteaptă-ne la o răscruce.

Vetuța POP

CEI CE NU SE UITĂ

Enoriașii parohiei Sf. Treime din Miramar, Florida, au făcut Duminică 29 Decembrie 1992 parastas în memoria "Eroilor României Mari".

S'a cântat Veșnică lor pomenire generației de tineri și celor bătrâni dela 1922; celor uciși cu gloanțe, ștreang, arși sau îngropați de vii pentru credința lor în învierea României; celor fără nume și fără cruce la căpătâi, căzuți pe front, ori deportați în Siberia sau care au murit în munți luptând împotriva invaziei bolșevice.

N'au fost dați uitării nici tinerii și bătrânii care și-au sfârșit zilele în lagărele și închisorile comuniste, nici studenții creștini uciși în Decembrie 1989 și nici cei din exil, care au purtat în mână și în inimă torța de lumină a năzuințelor românești.

Corespondent

Exilurile neamului românesc

—Anton MOISIN—

Intreaga istorie a poporului român - la fel de ciudată și de fascinantă ca a poporului evreu - a stat sub semnul exilului. A fost exilul cel mai complex și mai labirintic din câte se cunosc. Vom enumera doar principalele lui momente.

1. Exilul codrului.

A durat o mie de ani, dela retragerea stăpânirii romane din Dacia (271 d.Hr.) până la formarea statelor feudale românești (secolele XIII-XIV). 12 popoare migratoare au stăpânit pe rând în țara noastră în acest răstimp iar Românii, ca să se salveze, s'au făcut "Frațicu codrul". Erau totuși într'un exil, în propria lor țară. Am studiat și eu mult timp codrul și am ajuns la concluzia că principala lui caracteristică este forța distrugătoare: nu păstrează urmele, absoarbe totul. De aceea noi avem un mileniu de eclipsă istorică, pentrucă am stat mai mult refugiați în locuri care distrug uluitor de repede urmele prezenței omenești. Lupta arborilor pentru a crește, torenții și avalanșele din păduri si munți au îngropat o întreagă istorie. Pe scurt, încă dela nașterea noastră ca popor (terminată în secolul al VII-lea d.Hr.) am stat în exil în propria noastră țară. De altfel, exilul codrului s'a perpetuat pentru cei ce luptau contra nedreptății (haiducii în evul mediu, partizanii sub regimul comunist) până în zilele noastre. Si urmele lor au fost înghițite de codru, totuși ei au existat și au luptat în aceste locuri.

2. Exilul lingvistic și spiritual.

Nici nu se terminase bine exilul codrului și a început un altul, de factură foarte diferită. Bulgarii stăpânitori ne-au rupt cu forța de ascultarea noastră religioasă de Roma, cetate căreia îi datorăm numele, încreștinarea, limba și esența civilizației, de fapt însăși plămădirea noastră ca popor romanic. Limba latină a fost alungată din biserică și înlocuită cu limba slavonă. Poporul o asculta și nu pricepea nimic. Era ca și exilat într'o țară în care se vorbea alt grai. Chirilica s'a impus și în cancelariile domnești. Timp de peste șapte secole cultura noastră a fost aproape sufocată din această pricină și noi am rămas mult în urma celorlalte popoare latine. Spiritualitatea noastră a avut și ea mult de suferit, pentrucă dezvoltarea religioasă-spirituală a Apusului ne-a rămas străină și noi am înțepenit în formalismul și tipicăria sterilă slavo-bizantină, cu urmări până astăzi. Când slavonismul a început să fie înlocuit cu grecismul fanariot în cultură, nu am făcut decât să trecem într'o altă fază a aceluiași exil și puțin a lipsit ca întreaga pătură cultă a populației să fie grecizată și astfel să se așeze bazele unei temeinice deznaționalizări.

3. Exilul național.

Dacă perioada fanariotă de peste un veac a avut și aspectul unui exil politic, pentru Românii din Tara Românească și Moldova, care erau dați la o parte din conducerea statului de către Greci, Românii din Transilvania au trăit multe secole într'un exil național, după cum mult timp au trăit și cei din Basarabia și Bucovina. Cam jumătate din poporul român a cunoscut acest exil, deosebit de cumplit. Intr'adevăr, cel ce este nevoit să-și părăsească țara și să plece printre străini, știe cel puțin că undeva în lume este o țară a lui și nădăjduiește că se va putea reîntoarce cândva acasă; dar cel ce este socotit "tolerat" în propria sa țară, încotro își mai îndreaptă nădejdea?

4. Exilul total.

Acesta a fost sub regimul comunist și a îmbrăcat felurite aspecte. S'a dovedit un exil moral, deoarece întregul popor a fost rupt de adevăr și aruncat pe tărâmul minciunii și păcatului, care i-a și adus ruina morală. A fost un exil spiritual, întrucât trăirea religioasă a fost înlocuită cu ateismul. S'a dovedit un exil politic, deoarece poporul cinstit era un sclav al partidului comunist, tolerat dar fără drepturi politice și cetățenești reale. Același regim a acceptat exilul național pentru Românii din Basarabia și Nordul Bucovinei. A fost un exil cultural, prin proletcultism, sovietizarea culturii și distrugerea culturii românești autentice. A provocat un exil concentrațional total, fără precedent în istorie. Acesta îi cuprindea pe cei din închisori, lagăre de muncă și zonele de exil din Bărăgan - adică "primul cerc", cum le-am putea numi - și pe cei rămași în așa-zisa "libertate", dar de fapt niște prizonieri ai sistemului ("al doilea cerc"); țara întreagă era în fond un singur mare lagăr.

Același sistem comunist a adus și marele exod al Românilor în exilul printre străini.

5. Exilul printre străini.

Milioane de Români au fost exilați ori s'au exilat singuri din groaza de comunism. Din Siberia până în Balcani din Ungaria până în America și din Apusul Europei până în Australia, nu credem să mai fie meridian sau paralelă fără Români. Basarabenii sunt într'un exil pretins independent dar cu trupe rusești în teritoriu, iar bucovinenii zac într'un stat străin.

Românii au cunoscut toate formele posibile de exil, iar de o jumătate de veac încoace au fost mai exilați decât oricând. A sosit vremea să ne regăsim și să ne reclădim casa. Dar suntem total dezbinați, atât în țară cât și printre străini. Trebue oare mai întâi să ne regăsim unitatea ori unitatea va izvorî din efortul de reclădire a casei noastre strămoșești? Personal cred că efortul de reconstrucție va aduce și unitatea. De aceea, să ne rugăm lui Dumnezeu și să ne suflecăm mâinile, apucându-ne de lucru.

BABILONIE, PUTERE ȘI CENZURĂ

—George DRAGU—

Dl. Iliescu a reușit prin dezordine și babilonie să fure Revoluția și să câștige alegerile. Acum caută să-și consolideze veșnicia pe fotoliul prezidențial. Compilăm din articolul "Mafia și Puterea" publicat în "România liberă" din 19.11.92:

"Corupția, traficul de influență, abuzul de putere, concurența neloială, delapidările au ajuns la ordinea zilei, se fac pe față fără nici o rușine...."

"Piața inundată de produse contrafăcute, toxiinfecțiile alimentare în masă apar aproape zilnic, pădurile sunt distruse, bande de Romi atacă școlile și jefuiesc elevii în clasă-- nimeni nu se mai revoltă, astfel de fapte au intrat deja în banalul cotidian".

"Puterea pare interesată de promovarea acestei avalanșe a criminalității. Pe de o parte pentru a compromite reforma, pe de alta pentru a avea permanent un motiv de declarare -- dacă interesele o vor cere -- a stării excepționale."

Starea excepțională și-a găsit imediat susținători: senatorul Corneliu Vadim Tudor a propus o lege ce va pune capăt alarmării publicului despre crimele, mizeria, corupția și toate cele rele ce se întâmplă în țară. Bardul "Epocii de Aur" propune o lege care să amendeze "activitățile antiromânești". A scrie că în țară se comit crime, jafuri, hoții, ori că Dl. Iliescu nu și-a lustruit strungăreața ar putea însemna că ești antiromân.

Ce frumoasă și nevinovată sună această frază "activitățile antiromânești" pentru omul sincer dar naiv care uită că toate dictaturile au început cu suprimarea libertății cuvântului.

Cine va decide ce-i activitate românească și ce-i activitate antiromânească? Dl. Iliescu, Păunescu, Nicu Ceaușescu, ori alt neo-comunist?

Să parafrazăm cuvintele poetului: "Nu de cenzură mă cutremur, ci de tirania ei!"

UN COMUNIST, SAU IUȚEALĂ DE MÂNĂ ȘI NEBĂGARE DE SEAMĂ PE SPINAREA POPORULUI ROMÂN

Era odată un comunist (și încă mai este) pe nume Florea. Si pe zi ce trecea, Florea al nostru devenea tot mai combativ, tot mai revoluționar. Până într'un Decembrie, când, spre regretul celor ca el, cel mai comunist dintre comuniști a trebuit să dispară, în locul său emanându-se, știm prea bine cine.

Mult timp și-a mai plâns Florea idealul ce părea pierdut...

Dar iată că într'o zi, nu se știe cum, de ce și de unde (ba știu, dar nu vor să ne spună!) vântul îmbietor dar otrăvit al diversiunii, sau poate nu numai el, a adus pe scena politică românească un copil ce s'a născut bătrân, pe numele său P.S.M. Cântecul său de sirenă a atras și s'ar putea să mai atragă o vreme câțiva adepți. Printre ei, bineînțeles, și tov. Florea, mândru, cu flamura roșie în mână și cu nețărmurită încredere în viitorul eroicei noastre clase muncitoare.

Deci, la luptă, tovarăși! Si dă-i și luptă și luptă și dă-i; și dă-i și luptă și luptă și dă-i,... până au venit alegerile, zi în care Florea a pornit cu avânt postrevoluționar către secția de votare, unde partidul mult iubit l-a desemnat membru al comisiei.

Ca orice comunist care se respectă, PSM-istul Florea a știut să arboreze o zi întreagă un zâmbet acceptabil, reușind chiar să pară un bine intenționat cunoscător al fair-play-ului și al logicii, până în momentul în care a început numărătoarea voturilor, când la apariția unor buletine cu ștampilă dublă în patrulaterul unui singur candidat, Dl. Florea a considerat că e cazul să fie anulat, "pentrucă are două ștampile".

Degeaba i-a arătat legea, în care erau nominalizate toate cazurile de vot nul (situația de față nefiind menționată). Incurajat de atitudinea similară a D-nei vicepreședinte, "independentă", în ciuda protestelor și argumentelor multiple ale reprezentanților CD și PNL, Dl. Florea a rupt colțurile dela buletinele în discuție, procedând la fel ca și cu cele anulate de drept. Cei doi, vicepreședinta și Dl. Florea au susținut că așa "li s'a spus" la instructajul dela Județ. Foarte bine! "De unde nu este, nici Dumnezeu nu cere!" Dar, oare nu aveau cei doi ceea ce păreau să nu aibă? Mă îndoiesc.

Si iată de ce:

După ce, în urma unui telefon dat la Comisia Județeană, li s'a comunicat valabilitatea voturilor, au avut o atitudine incredibilă, propunând ca voturile anulate pe nedrept să rămână anulate, "de ce să mai răscolim după ele în teancul ăsta de anulate, pentru câteva voturi, nu merită, oricum nu influențează rezultatul"!?!?; "Mai bine să considerăm de acum înainte valabile pe cele ștampilate de două ori într'un patrulater."

Două erori (Intenționate? Intâmplătoare? Planificate? Coordonate? Comandate?) care pot fi considerate, fără teama de a greși, o dovadă elocventă a alterării accentuate a simțului politic al Românului și de asemenea, o dovadă a manipulării celor care gândesc în genul "oricum, tot ăla iese". Cu alte cuvinte, "las'că merge și așa". Da, de acord, merge. Dar cum?

Dimineața, la ora 7 (stătusem în secție 26 de ore, fără pauză de odihnă), asemeni membrilor multor altor comisii de votare, ne-am retras toți acasă, având privirea tulbure și atenția la nivelul minim, din cauza oboselii care nu mai putea fi răzbită. Totul a rămas sub pază militară, urmând ca noi să revenim la ora 12.

Apucasem, cu eforturi supraomenești, să numărăm toate cele trei tipuri de voturi: Președinte, Senat, Deputați.

Mircea DODI

Fost membru al Comisiei de votare dela Secția nr.85, Brazda lui Novac, Craiova

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ȘI PĂȚITE

George DONEV

PETROL, BOMBE ȘI COCA COLA

O țară ca să magnetizeze pe capitaliști are nevoie de petrol, bombe atomice și milioane de setoși ca să bea Coca Cola. Așa se explică atenția de care se bucură fosta Uniune Sovietică: are bombe, petrol, și milioane de setoși care mai sunt și flămânzi. Din aceste motive fostul președinte Nixon, pentru a nu supăra bombele atomice, insista că pe lângă ajutorul dat Moscovei, Statele Unite să aibă grijă și de cele "25 de milioane de cetățeni care vorbesc limba rusă și se găsesc în Țările Baltice" și în alte state ce s'au dezlipit de Mama Rusia (New York Times, 19.11.92)

E creștinește să dai pâine celui flămând și să protejezi de răzbunarea brută a băștinașilor îndreptată contra celor trimiși să-i subjuge și să le rusifice țara; dar să nu uităm pe ceilalți grăitori de alte limbi: româna, germana, polona, ungara etc. care au fost expediați cu forța în vagoanele de vite la minele din Siberia. De ei nu pomenesc iubitorii de Drepturi Umane! De ce nu se fac eforturi să fie ajutați cei care mai sunt în viață și doresc să se întoarcă la vatra de unde au fost smulși cu forța? Atâta timp cât foștii comuniști care au preluat puterea, în numele democrației, mi și-au abandonat năravurile, este de datoria noastră să le reamintim de terorile trecutului pentru a nu se repeta istoria.

De dragul de a primi ajutoare dela vechii dușmani capitaliști, Rusia "nouă" încearcă să falsifice istoria. Ministrul de Externe al Rusiei, Dl. Andrei Kozirev, vorbind dela catedra Națiunilor Unite a afirmat "...Rusia a jucat un rol important permițând acestor țări (Baltice) să-și obțină independența (New York Times, 23.11.92).

Rusia n'a eliberat de dragul libertății nici o țară, ea a fost silită - ca să nu moară de foame - să cedeze parte din prada ce-a înșfăcat-o cu forța și îngăduința lui Hitler. Să nu uităm parte din Polonia și Basarabia.

Când Dl. Elțin cere protecția cetățenilor de peste hotare care "găvăresc" rusește, el trebue să ofere în același timp protecția cetățenilor care vorbesc altă limbă în țara lui Ivan.

Nu e greu de ghicit de ce nu se obosește nimeni să protesteze când ne sunt măcelăriți frații de peste Prut.

Basarabia n'are nici petrol, nici bombe atomice.

STOMACUL E SCUTIT!

Direcția Generală a Vămilor a dat instrucțiuni că oricine părăsește țara trebue să plătească vamă 24.000 lei pentru benzina din rezervor, indiferent că-i plin sau gol, iar pentru benzina din al doilea rezervor, ori cea din canistre, taxa e de 400% din valoarea carburantului cumpărat părat.

In ce privește taxele pentru exportul de alimente nu s'a hotărât dacă individul trebue să plătească vamă și pentru alimentele mistuite în ultimele 24 de ore.

AJUTOR ȘI APĂRĂTOR CU INIMA LATĂ

Cartea "Good bye, domnule Pacepa" (ce se inserează în "C.R.") ne dă amănunte despre pățania cu publicarea cărții "Ceaușescu al României, campionul păcii", și ne informează (pag.44), cum s'au plătit $500 (din fondul C.I.E. ("Centrul de Informații Externe"), unui "editor american".

Dl. Gh. Ionescu Olbojan, nu dă numele celui care a încasat $500, dar am citit cartea, la fel ca puțini alții, așa că nu-i un secret dacă divulg că autorul este avocatul român din Cleveland Dl. Nicolae Bucur.

Nici prin gând nu ne trece să-l acuzăm pe Dl. Bucur că-i comunist pentru simplul motiv c'a luat bani dela comuniști. Dl. N.B. este avocat și este dator să apere pe orice criminal. Asta-i meseria! Dl. Bucur a apărat în fața tribunalului opiniei publice americane pe "Nicolae Ceaușescu al României", acuzat de teroare și genocid, crime pentru care a fost judecat și executat.

Ce ne surprinde că așa un mare și renumit avocat cum e Dl. Bucur și la așa un mare și renumit criminal cum s'a dovedit a fi clientul Ceaușescu, onorariul de $500 e o bagatelă, care-i hodorogește prestigiul. Unii colegi de bară, de talia D-lui Bucur, iau $200-$400 numai pentru o consultație de o oră, fără să se mai obosească să mai scrie și un volum. Secretul microscopicului cec e altul: Domnul Bucur are o inimă dilatată de bunătate.

LA BLAJ "INIMA ROMÂNISMULUI"

Cum îi spunea Eminescu, funcționează acum, Universitatea "Scoala Ardeleană", componentă a Fundației "România de mâine". Se predau cursuri de istorie, geografie (patru ani cursuri de zi și cinci serale), contabilitate, turism și pedagogie.

IMPERTINENȚA COMUNISTĂ A LUI ILIESCU ȘI PROSTIA BALCANICĂ

Camil UDREA

Trebue să scriu câteva rânduri despre o emisiune TV canadiană - The fifth estate care a tratat subiectul banilor furați de Ceaușescu și dispăruți fără urme. Interesant este că emisiunea a fost amânată inițial cu trei săptămâni, pentrucă aumite cercuri interesate au încercat să oprească difuzarea, prin hotărâre judecătorească. Mai mult ca sigur că în țară această emisiune nu va fi văzută. Pentru noi cei care am suferit sub comunism nu a fost nimic nou, dar pentru cei născuți în Vest a fost o lecție.

Oricum s'a dovedit că Ceaușescu nu a fost decât o paiață paranoică și a fost doar produsul celor din jur care l-au sprijinit și împins în speranța unui blid cât mai mare de linte. Dintre ei au apărut unii care s'au autointitulat "disidenți" ca Maurer sau Apostol. Clanul a produs și elemente care au complotat contra stăpânului în speranța de a pune ei mâna pe putere și pe huzurul faraonic.

Cel mai important dintre ei este Iliescu, așa zisul președinte.

Intrebarea era: cine deține banii furați de Ceaușescu?

Emisiunea canadiană nu poate să dea un răspuns clar, dar el este ușor de înțeles. Banii furați și obținuți prin escrocherie, bacșiș, trafic de influență, de droguri, șantaj etc. au fost detectați de investigatori internaționali profesioniști, care au mers "pe fir" până la o companie fantomă grecească. De acolo (am aflat din surse particulare, nu dela TV) au ajuns la numele șefului de azi. De atunci totul s'a stopat, guvernul de distrugere națională și-a pierdut interesul și toată povestea s'a îngropat. Mai mult chiar, unul din investigatori, a primit telefoane de amenințare dacă va mai continua. Singurul care a mai scris despre acest furt național a fost Băcanu dela "România liberă". Dar cine îl ascultă? Deci unde sunt banii?

Așa cum îmi spunea anul trecut un fost membru al "nomenclaturii" că "are grijă Frontul de noi" numitul Front-prin șiretenia balcanică a potentatului din vârf, a pus mâna pe bani și - sunt convins- servesc laîntreținerea "victimelor democrației", foștii securiști și activiști.

Un ziarist canadian i-a luat un interviu președintelui care-spre surprinderea mea-vorbea englezește. Intrebarea a fost destul de deschisă, ca idee: de ce el, ca șef al noii nomenclaturi, nu face ceva pentru a repara greșelile trecutului și a desființa gangul de bandiți ai fostului pecere. Președintele, cu zâmbet calmuc și cu o logică slavă învățată la Academia Frundze, a răspuns cam așa: "Dar ce, la voi în America ați putut desființa Mafia?"

Implicit deci a recunoscut că de fapt tot feseneul nu e altceva decât continuarea vechii mafii securisto-comuniste.

Insă lucrul cel mai revoltător a fost afirmația cum că, de fapt, toată populația țării a fost implicată în colaboraționism cu comunismul.

Il întreb acum pe președinte, dacă tot poporul român s'a subordonat ocupantului, atunci de ce au murit sute de mii în lagăre și închisori politice? De ce au luptat în munți partizanii, acei eroi fără speranță,până târziu în anii cincizeci? De ce sunt atâtea zeci de mii de Români refugiați prin toate colțurile lumii? Dacă nu au fost ei și nu sunt opozanți, de ce el, președintele a folosit secu - minerimea ca să mutileze în continuare și alte generații?

Aceste întrebări trebue să aibă un răspuns.

Este adevărat că nu trebue subestimată colaborarea unora cu regimul de ocupație. La început au fost cei dintr'o anumită minoritate națională, apoi țiganii, lumpenproletariatul, scursorile oricărei națiuni și terminând cu unii intelectuali care și azi mai împroașcă cu venin, după ce au descoperit subit că sunt disidenți. Aceeași drojdie, am văzut la televiziunea canadiană, mai plânge și acum la mormântul genialului retardat carezicea o fostă agentă provocatoare- a luptat ca poporul român să aibă pâine și căldură.

Cu asemenea faună morală nu e de mirare că Iliescu și compania se simt siguri pe ei și consideră poporul român o turmă de oligofreni care veșnic va vota cu comunismul, orice fată ar îmbrăca el.

Ceaușescu a fost mai mult decât sigur pe el și a sfârșit într'o ploaie de gloanțe.

DIN CULISELE PUBELEI "ROMÂNIA MARE"

Tensiunile din cadrul adunăturii șovine-securiste (Partidul România Mare) l-au determinat pe C.V. Tudor, președintele în exercițiu, să amâne congresul ce urma să aibă loc în luna Decembrie 1992, deoarece a început să fie contestat de mai multe filiale din țară, în urma demisiei "D-lui" Radu Theodoru, fost vicepreședinte, fost autor penibil de romane pseudoistorice, fost ofițer comunist, devenit președinte al unui partid-satelit al F.D.S.N., Partidul Unității Social-Democrate.

Nu-i bai! Pare-se că rândurile acestui partid se vor îmbogăți în curând prin achiziționarea lui Adrian Păunescu, care nu se știe încă de ce dar nu-i mai place partidul Verdețului.

Cristina STĂNESCU

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA LOR 1X0

Puteți procura dela adresa de mai sus, următoarele cărți:

PITESTI de D.BACU	$20.00
POEZII DIN INCHISORI, culegere de Zahu PANA	20.00
CU ACUL PE SAPUN, poezii de Zahu PANA	18.00
JURNALUL FERICIRII, de monahul N. STEINHARDT	22.00
GOOD BYE, DOMNULE PACEPA ! de Gh.I.OLBOJAN	10.00
CORNELIU ZELEA CODREANU (53 de ani dela asasinare)	EPUIZATA
Se comandă împreună cu CITATE CULESE DIN DOCUMENTE PRIVIND MISCAREA LEGIONARA	
PENTRU LEGIONARI, Corneliu Z. CODREANU	28.00
DEZGROPAREA CAPITANULUI, de Vasile POSTEUCA	12.00
DIN IMPARATIA MORTII, de Gabriel BALANESCU	28.00
ARON COTRUS, opere complete	20.00
SI CERUL PLANGEA, amintiri din prigoane de Ion Roth JELESCU	25.00
SARATA de Nicolae ROSCA	8.00
CREZ DE GENERATIE, de Vasile MARIN	20.00
INSEMNARI DE PE FRONT (1936-1937) de Nicolae TOTU	12.00
ROZA VANTURILOR, de Nae IONESCU	EPUIZATA
POEZII PRINTRE GRATII, de Alex. SILISTREANU	8.00
OPERE COMPLETE de Alex. CANTACUZINO	15.00
ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RAZBOIULUI -22 IUNIE-, de G-ral Platon CHIRNOAGA	25.00
FRUMOASA MEA CU OCHII VERZI de Nelu MANZATI	15.00
ANII DE GROAZA DIN ROMANIA COMUNISTA de Virgil MATEIAS	15.00
PE MELEAGURI STRAINE de Filon VERCA	15.00
POEZII, de Nicu IANCU PALTINISTEANU	10.00
AMINTIRI DIN INCHISOARE de Nicolae DIMA	20.00
CETATI SFARAMATE, schițe și nuvele de Nicolae NOVAC	7.00
FORTUL Nr. 13, de Marcel PETRISOR	10.00
FATIMA-profeții de tragedie sau speranță pentru lume-de Eugenia MURESANU	16.00
DIALOG DE ABJECTIE, de Radu. N. CISMASEANU	5.00
AMINTIRI DIN COPILARIE, de P. NAMOLOASA	5.00
O VIATA INCHINATA UNUI SAT, de Nicolae GOLEA	7.00
PUNCTE DE VEDERE, de Eugen POPESCU	15.00
TEMELIE DE VEAC NOU, de Vasile MILITARU	18.00
STROPI DE ROUA, de Vasile MILITARU	20.00
POEMELE NEMURIRII, de V. MILITARU	18.00
VORBE CU TALC, de Vasile MILITARU	6.00
PADUREA DELA TANCABESTI, poezii de Ion TOLESCU	5.00
RASPUNSURILE LUI TRAIAN BOERU IN CAZUL IORGA- MAGEARU, de Ghe. COSTE	5.00
POVESTE DE DINCOLO, de Ana Maria MARIN	7.00
DESTARATII, poezii de Ana Maria MARIN	7.00
DURERI CONDENSATE, poezii de Vasile MUSTATA	5.00
MEDITATII SI MARTURISIRE, de Ilie OLTEANU	5.00
PICURI DINTR'O LUME FARA SOARE, poezii de Alex. BIDEAN	10.00
CARUTA CU SCANDURI, de Marcel PETRISOR	5.00
VRETI SA RADETI, de Florin SCARLATESCU	5.00
BISERICA SI RELIGIA LA ROMANI, de Horia STAMATU și Pr.Dr. Dumitru ICHIM	5.00
PARMITHI, de Victoria BATU	5.00
AGAPE, poezii de N.NOVAC, D.ICHIM și F.BATU	6.00
VALEA NISIPULUI DE AUR, poezii de Dumitru ICHIM	2.00
SEARA LUMINOASA, poezii de Florica BATU	7.00
URMELE, poezii de Dumitru ICHIM	2.00
PENTRU COPII, poezii de Florica BATU	8.00
APARITIILE MAICII DOMNULUI LA MEDJUGORJE, de Pr.Dr. Dumitru ICHIM	5.00
MELCUL, poezii de Dumitru ICHIM	2.00
BOLNAV DE CANCER IN MEDJUGORJE, de Florica BATU-ICHIM	2.00
TRANSYLVANIA (limba engleză) de Traian GOLEA -Restablishing Historical Truth-	EPUIZATA
POEMS FROM COMMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
THE ANTI-HUMANS (Pitești, tradus în limba engleză) de D. BACU	20.00
JOURNEY TO FREEDOM (limba engleză), de Nicolae DIMA	23.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediției

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

AJUNGEM DE UNDE AM PLECAT

Neocomuniştii şi-au aruncat năvodul ca să prindă pe cei care mai luptă pentru libertate.

Este un război de gherilă inversat: ascunşi printre tufişurile legilor şi decretelor stau la pândă oamenii Puterii care urmăresc două scopuri: a) Să şteargă orice urmă a Revoluţiei şi b) Să reabiliteze pe cei acuzaţi de crimele trecutului. Pentru îndeplinirea planului se aplică teoria salamului: dacă tai câte o felie subţire, protestele sunt minime şi salamul dispare.

Sediile unor organizaţii patriotice au fost evacuate pe motiv că nu există spaţiu locativ... aproape toţi liderii părtaşi la crimele lui Ceauşescu sunt liberi pe motiv că au păr alb (bătrâni) şi au guturai (bolnavi)... Deşi sunt dovezi: mărturii, fotografii etc. nici un miner n'a fost încă judecat de crimele comise... pentru a suprima libertatea presei s'a scumpit hârtia. Multe publicaţii şi-au încetat apariţia, cele proguvernamentale au fondurile moştenite dela P.C.R.

Nicu Ceauşescu este liber, va pleca el în străinătate ca să-şi trateze ficatul la doctorii dela băncile din Elveţia?

La TV o scurtă istorie a regalităţii l-a înfuriat pe Dl. Iliescu, el prefera emisiunile cu istoria comunismului.

Pentru validarea guvernului au votat extremiştii de dreapta, (Funar, Vadim etc) şi extremiştii de stânga (Verdeţ etc.) O armonie desăvârşită: ce face stânga ştie şi dreapta. Manevra de a duce lumea în eroare şi de a obţine voturi din ambele tabere.

Aşa a reuşit să-şi poposească mintea pe scaunul de Ministru de Interne, Dl. Ioan Dănescu fostul Sef al Inspectoratului General al Poliţiei Bucureşti care a autorizat în ziua de 13 Ianuarie 1991 (la un an după Revoluţie, N.R.) să fie bătuţi ziariştii presei de Opoziţie sub motiv că nu erau înscrişi pe listele oficiale.

Am comite o greşeală dacă am spune că numirea D-lui Ioan Dănescu, care-i şi pe gustul D-lui Iliescu, ar fi o idee originală.

Sub Carol al II-lea am avut un alt ministru de Interne de acelaşi calibru ca şi Dl. Ioan Dănescu: el se numea Armand Călinescu.

DEZINFORMATORII AU CUVÂNTUL

După rezultatul alegerilor, TV-Bucureşti a început o campanie de reabilitare a comunismului. In 2.10.92 s'a vorbit despre luptele justificate ale comuniştilor, iar a doua zi despre comunismul cu faţă umană: "Primăvara dela Praga".

Dl. Emil Constantinescu, preşedintele Convenţiei Democratice a protestat că TV falsifică istoria şi vrea să reabiliteze comunismul şi indirect pe actualii conducători.

CU REGE SAU FĂRĂ REGE ?

Scandalul pricinuit de purtarea puţin regală a copiilor, nurorilor şi ginerilor Reginei Elisabeta a Angliei a diminuat visul xenofobilor unguri de a reînvia împărăţia Austro-Ungară. Revista "TIME" 30.11.92 pune pe copertă întrebarea: "Is the monarchy really necessary? (Este monarhia într'adevăr necesară?) Menţinerea monarhiei engleze costă anual peste $100 milioane dar atrage turismul!

In schimb susţinătorii monarhiei din Iugoslavia pledează: dacă am fi avut rege nu am fi avut război civil.

OPT ŞI TOATE OPT !

La ultima expoziţie a Salonului Mondial de invenţii din Bruxelles au fost expuse şi opt invenţii trimise de grupul celor dela Institutul de invenţii "Gheorghe Asachi" din Iaşi.

Toate cele opt invenţii cu "mintea moldoveanului cea dintâi" au fost distinse cu medalii de aur.

COSTUL VIEŢII

Merele şi cartofii - 100 de lei/kg, margarina din Turcia - 1.100 de lei/kg, mierea, uleiul, brânza, carnea - între 600-1000 de lei/kg; fructele între 100 - 600 de lei/kg. De asemenea s'au majorat cu 76% convorbirile telefonice. Tarifele pentru comunicaţiile internaţionale se majorează cu cca. 65%. La o scumpire de cca. 50 - 75%, pensiile au fost mărite cu 15 - 17%.

PE CE DRUM, PE CE CĂRĂRE TV ?

"Mass-media, în special televiziunea, cu un rol hipnotic asupra omului simplu se află în mâna Puterii, iar datele furnizate cu ocazia instaurării noului guvern Văcăroiu nu sunt în măsură să ne dea liniştea şi garanţia..." - spune Dl. Constantin Ticu Dumitrescu, preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici.

CRIMELE DELA CĂCIULEŞTI-SNAGOV

A.M. PRESS publică ştirea primită dela Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici din România: numărul scheletelor descoperite în preajma fostului sediu al Securităţii dela Căciuleşti-Snagov se apropie de 300. Săpăturile continuă fiind efectuate de soldaţii Ministerului de Interne asistaţi de reprezentanţi ai Procuraturii. Cadavrele au fost îngropate în micile luminişuri ale pădurii şi sunt ghicite prin faptul că deasupra lor pământul este puţin lăsat.

Notă: au fost descoperite cadavrele, dar nu ştim dacă s'a identificat vreun securist, funcţionar ori măcar un măturător care să fi lucrat la acel sediu al Securităţii.

CINE SUNT RRROMÂNII ?

"Renaşterea bănăţeană", cotidian timişorean finanţat de colaboraţionistul ceauşist Iosif Constantin Drăgan, este unul din vârfurile presei şovino-comuniste din România. In paginile acestei gazete se face mare caz de Neam şi Tară, de pericolele iminente ce ne pasc pe noi Românii dinspre Ungaria, Israel şi Satele Unite (dar nu şi dinspre Rusia, iar China şi Coreea de Nord ne sunt "pretene").

Să analizăm însă componenţa etnică a "mahărilor" din susnumita gazetă: George şi Florin Boieru (Boyer): Evrei; Ildice Achimescu (n. Viermessy): Evreică-Unguroaică; Constantin Cozmiuc: Ucrainean; Marina Cernikova-Bucă: Rusoaică; Eleonora V. Popa (n. Drinovan): Sârboaică; Ion Marin Almăjan (Marin Lală): Tigan.

Curat Români!

Trăiască Internaţionala Comunistă!

Nicoleta BUZNER

PIERDEM TINERETUL

Ultimele cifre ale Ministerului de Interne: dela 1.1.1992 la 1.10.92 au emigrat 13.648 de Români, 7.921 de Germani şi 303 de Evrei... Majoritatea sunt tineri între 18 - 40 de ani. Tările preferate: Germania, Ungaria, Austria, Canada, Statele Unite şi Franţa.

"MAMA CHINA"

In lipsă de instrucţiuni dela Moscova care caută să se scuture de comunism, Dl. Ilie Verdeţ, fostul premier al lui Ceauşescu şi actualmente şeful Partidului Socialist al Muncii, a plecat la Beijing ca să împrumute sfaturi.

"FRUCTIFICAREA" GUNOAIELOR

Primăria Bucureştiului şi firma germană GEKO au semnat un contract pentru prelucrarea şi valorificarea deşeurilor menajere, stradale şi industriale prin incinerare; se va obţine astfel energie termică, ce va încălzi oraşul. Procesul nu este poluant.

ÎŞI CUNOAŞTE TOVUL

Dl. Petre Roman a declarat cotidianului francez "La Croix" că realegerea D-lui Iliescu se datorează unui program populist şi demagogic, în consecinţă viitorul României este plin de incertitudini.

PE LINIE SECRETĂ

Satisfacţia curioşilor a fost răsplătită. Supra elegantul tren al familiei Ceauşescu, care rivaliza în eleganţă cu trenurile regilor şi preşedinţilor din lume a fost descoperit: era "pus la gheaţă" pe o linie moartă a unei unităţi militare secrete de lângă Mogoşoaia.

SIMPLE COMPARAŢII

Una din fostele reşedinţe ale cuplului Nicolae şi Elena, apreciate de fosta pereche imperială ca ceva modest, a fost transformată într'un hotel de lux cu patru stele.

DELA 40 LA 37 ?

Nu-i vorba de grade de căldură, ci de conţinutul alcoolului în sticlele de whisky. Patronul libanez al unei firme de import a fost prins că vindea băutură cu 3 grade în plus de apă.

CU DIPLOMELE ÎN VÂNT

Foştii absolvenţi ai Academiei de Studii Politice "Stefan Gheorghiu" sunt înştiinţaţi: dacă nu şi-au echivalat studiile până la 30 Septembrie 1992, ei nu-şi mai pot menţine posturile de specialitate şi salariul obţinut în baza acestor diplome.

NU SUNT CHIABUR,
SUNT FOST PREŞEDINTE
DE C.A.P. !

Desen de Nicolae LENGHER

O călătorie în Bucureşti cu autobuzul, troleibuzul sau cu tramvaiul costă 20 de lei.

••

La Bruxelles a avut loc parafarea Acordului de asociere între Comunitatea Economică Europeană şi România.

••

Cu ocazia zilei de 8 Noembrie (Sf. Mihail şi Gavril), monarhiştii au ridicat un Tedeum în onoarea Regelui Mihai, la cinci biserici din Capitală şi una din Ploieşti.

••

Guvernul Marii Britanii a hotărât să acorde României asigurări la creditele de export pe termen mediu. Englezii au investit până în prezent $83.400.000.

••

Poliţia franceză o donat vameşilor români 20 de truse pentru analiza rapidă a drogurilor. Vameşii dela Giurgiu, Constanţa şi Aeroportul Internaţional Otopeni sunt primii posesori.

••

S'a interzis circulaţia pe Dunăre a navelor cu destinaţia Iugoslavia.

••

După 15 ani, Bucureştiul are o nouă carte de telefon, ce se distribuie "gratuit" pentru 2.100 de lei. Cartea, tipărită în Franţa, are 100 de pagini şi cuprinde telefoanele instituţiilor şi întreprinderilor din ţară.

••

Inalţii slujitori de cult din ţară au fost numiţi Membri de Onoare ai Academiei Române. Printre noii academicieni se numără şi Dr. Moses Rozen, şeful rabin al cultului mozaic.

••

Cele mai multe cazuri de tuberculoză sunt în judeţul Argeş, 81,7% la 100.000 de locuitori. Cauzele ar fi: poluarea mediului, stressul, frigul din locuinţe, hrana inconsistentă, oboseala, tabacismul şi alcoolismul.

••

Guvernul român n'a primit nici un ban pentru reprimirea refugiaţilor din Germania. Nemţii au plătit doar cheltuielile de transport până la graniţa României.

••

Moş Crăciun ne-a adus în sac 1.000.000 de şomeri.

••

Actuala garnitură guvernamentală a fost acceptată de Parlament cu 260 voturi pentru şi 203 contra.

••

O familie fără copii trăieşte mai bine decât una cu copii, deoarece din alocaţia primită nu se poate hrăni, îmbrăca şi educa un copil, a cărui întreţinere costă circa 9000 lei pe an.

••

Numărul bovinelor şi ovinelor a scăzut atingând în unele judeţe o pierdere de 30%.

••

Ultimele măriri de salarii, care totuşi rămân în urma inflaţiei, încep dela minimum 15.200 lei lunar. Media lefurilor este 34.200 lei.

••

La 1 Martie va fi inaugurat în Capitală serviciul de telefoane fără fir. In primii trei ani vor fi conectate la sistem oraşele Braşov şi Constanţa.

••

S'au împlinit 5 ani dela revolta muncitorilor din Braşov, dar datorită manevrelor neocomuniste, în loc de comemorarea eroismului muncitorilor, s'a vorbit despre "Istoria Modernă a României".

••

Va apare în curând, în tiraj limitat, volumul "Prima istorie a prigonirii creştinilor din România sub comunişti".

••

Din lipsă de fonduri, lucrările pentru prelungirea liniilor de metrou merg foarte încet. S'au alocat 4,2 miliarde lei, suficient doar pentru construirea unui km de metrou.

••

S'a inaugurat în Bucureşti primul sediu din România al adoratorilor megastarului american Michael Jackson. Clubul se numeşte "FAN Club Michael Jackson".

••

Din lipsa profesorilor, orele de învăţământ religios, înscrise în program, sunt ore de bătut mingea.

••

Aeroportul Otopeni se mai numeşte "Bazar Istanbul", datorită puzderiei de vânzători din Orient care trag clienţii de mânecă.

••

Producţia din Valea Jiului nefiind suficientă, s'au importat 80.000 de tone de cărbuni din Australia şi Africa de Sud.

••

A fost numit ca membru de onoare al Academiei Române profesorul Constantin Grigore Bostan, şeful catedrei de limbă română dela Universitatea din Cernăuţi.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

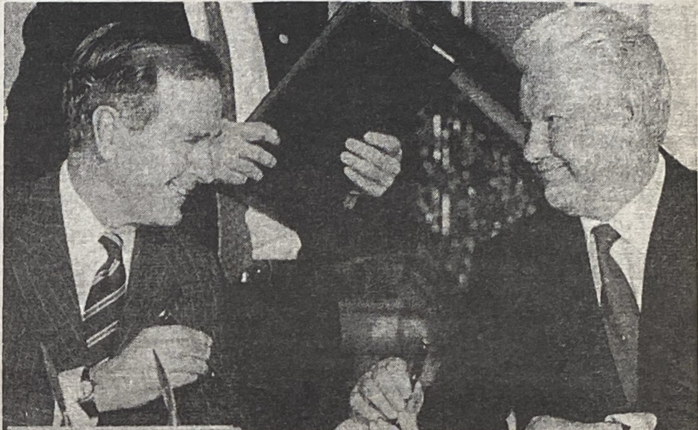
Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

BUSH ȘI ELȚÎN AU SEMNAT TRATATUL START II

Președintele american George Bush și Președintele rus Boris Elțîn au semnat la Moscova tratatul START II, care reduce cu două treimi arsenalul atomic al celor două puteri.

De reamintit că în Iulie 1991 George Bush și Mihail Gorbaciov au semnat primul tratat START (Strategic Arms Reduction Treaty) care reducea arsenalul atomic cu o treime.

Actualul tratat, START II, a fost pus la punct la Geneva cu numai câteva zile înainte de Secretarul de Stat Lawrence Eagleburger și Ministrul de Externe rus Andrei Kozîrev. (De remarcat că din delegația acestuia a făcut parte și Ministrul Apărării, Generalul Pavel Graciov.)

START II prevede înlăturarea tuturor rachetelor intercontinentale cu multiple capete nucleare și reducerea numărului total pentru fiecare parte a 3.000 - 3.500 de bucăți. Acest lucru va scădea prezenta forță nucleară a ambelor puteri la nivelul anilor 1960.

Reducerea arsenalului nuclear se va face în două faze. Prima, în decurs de șapte ani dela ratificare, a doua până în anul 2003 sau chiar 2000, dacă SUA va putea ajuta Rusia să plătească costul pentru neutralizarea armelor sale.

Tratatul este considerat că acordă Statelor Unite un oarecare avantaj prin faptul că mai păstrează superioritatea în numărul rachetelor de pe submarine și prin faptul că au reușit să înlăture temutele rachete sovietice S-18 cu 10 capete nucleare.

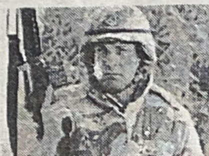
Pentru a intra în vigoare START II trebue însă să fie ratificat de parlamentele țărilor semnatare, iar în acest sens se pare că mai sunt unele obstacole.

Astfel pentru conservatorii și naționaliștii din parlamentul rus, START este socotit o ploconire față de Vest, iar Elțîn și Kozîrev au fost etichetați în demonstrații ostile, procomuniste, drept trădători.

Trebue de asemenea ținut cont de poziția celorlalte republici foste sovietice, care mai dețin armament atomic. Spre deosebire de Kazakstan, Belarus și Ucraina nu au ratificat încă nici tratatul START I. Cea mai îngrijorătoare pare poziția Ucrainei, care în prezent este a treia forță nucleară mondială, cu arsenalul pe care îl posedă. Deși Președintele Kravciuk a promis în repetate rânduri că va transfera armele nucleare pe teritoriul Rusiei, recent a cerut condiționarea semnării tratatului prin acordarea de garanții de securitate și compensații din partea Rusiei.

Se poate remarca totuși că George Bush a ținut ca ultima sa călătorie în străinătate, ca președinte, (a 25-a), să aducă încă o contribuție majoră la politica externă a SUA.

OPERAȚIUNEA "RESTABILIREA SPERANȚEI"

Pe data de 9 Decembrie 1992, trupele americane, care formează majoritatea forței militare multinaționale împuternicită de ONU, au început debarcarea în Somalia în așa zisa "Operațiunea Restabilirea Speranței".

Intervenția a fost necesară pentru asigurarea distribuirii ajutoarelor în alimente, într'o țară în care foametea a făcut în ultimii doi ani o jumătate de milion de victime, iar peste patru milioane sunt amenințate de aceeași soartă.

Ingrozitoarea situație din Somalia nu se datorează atât secetei, cât războiului civil care a continuat din 1991 când a fost răsturnat regimul Președintelui Siad Barre. Clanuri rivale au început să se lupte între ele, iar dictatorii militari locali au început să-și plătească luptătorii, prădând satele și orașele rivalilor, ca și convoaiele cu ajutor international.

Somalia este și ea o victimă a războiului rece, în care marile puteri au luptat pentru cucerirea zonelor de influență. Astfel Siad Barre, după ce a pus mâna pe putere în 1969, a instaurat un regim marxist, iar Moscova și țările est-europene l-au aprovizionat din abundență cu armament, și URSS a putut apoi să-și facă baze navale și aeriene în Golful Aden.

Barre a putut astfel să ajute gherilele somaleze din Etiopia, dar după ce în această țară a venit la putere Haile Mariam, URSS și-a îndreptat simpatiile către acesta (probabil un marxist mai de viitor!), și atunci a fost rândul Washingtonului să ajute pe Barre în războiul împotriva Etiopei, inundând de data aceasta Somalia cu armament american.

Cele șase clanuri împărțite în subclanuri (și chiar sub-subclanuri!) care luptă între ele, au devenit pericolul major, care paralizează activitățile în orașe și în sate.

Trupele americane, care vor ajunge până la 20.000 de oameni, vor fi completate și probabil înlocuite treptat de forțele altor state, care au promis că vor ajuta ONU. Până în prezent peste 2.000 de soldați au trimis Franța și Italia.

Cea mai grea sarcină va fi dezarmarea purtătorilor de arme, într'o țară în care fiecare locuitor posedă cel puțin o armă automată pe care o consideră necesară pentru propria sa apărare. Trupele americane au fost nevoite să distrugă un bivuac, de unde s'a tras asupra lor cu arme automate și unde s'a capturat armament greu și câteva mașini blindate, în Mogadishu.

Cei 14 șefi ai diferitelor facțiuni somaleze, convocați inițial de Secretarul General ONU Boutros Ghali la Addis Abeba, au fost de acord să semneze o înțelegere de încetare a focului, de pregătire a unei conferințe naționale de reconciliere și de colaborare cu echipele internaționale de salvare. Clanurile cele mai puternice care sunt rivale și stăpânesc capitala Mogadishu sunt ale generalului Mohammed Aidid și ale lui Mohammed Mahdi.

ELȚÎN NEVOIT SĂ CEDEZE PASUL

Incolțit timp de două săptămâni de o majoritate de deputați conservatori, Boris Elțîn a fost nevoit să-l sacrifice pe Egor Gaidar, arhitectul reformelor economice.

Congresul Deputaților Poporului a votat împotriva numirii acestuia ca prim-ministru plin, cu 486 voturi contra și numai 467 voturi favorabile lui Gaidar, deși pentru a-l salva, Elțîn a fost gata să facă compromisuri cedând Parlamentului alegerea miniștrilor Apărării, Afacerilor Interne, Afacerilor Externe și Securității.

Președintele a reacționat vehement, denunțând "fortăreața forțelor conservatoare și reacționare" din congres. Spre a împiedica însă o criză politică, cu consecințe neprevăzute, Elțîn a fost de acord să redeschidă votarea pentru numirea unui prim-ministru, după o nouă procedură. Congresul urma să dea președintelui o listă de candidați, din care acesta va alege câteva nume. Apoi deputații

V.CERNOMIRDIN

trebuiau să selecteze prin vot trei candidați, iar în final Elțîn să aleagă pe unul din cei trei. Congresul a preferat în ordine, pe Iuri Skakov (consilierul lui Elțîn pentru securitate) cu 637 de voturi, urmat de Victor Cernomîrdin, 621 de voturi și Egor Gaidar cu numai 400 (492 contra).

Socotind că acum Gaidar are șanse minime să fie susținut, președintele, după ce s'a consultat cu acesta, a ales ca prim-ministru pe Viktor Cernomîrdin. Noul premier a fost prim-ministru adjunct în guvernul condus de Gaidar, iar sub Gorbaciov a fost Ministrul Energiei.

Elțîn a luptat pentru menținerea în guvern a nucleului echipei lui Gaidar, întrerupându-și în acest scop, chiar vizita de trei zile din China. A putut astfel să fie menținut și Ministrul de Externe, Andrei Kozîrev, iar Egor Gaidar a fost numit consilier prezidențial.

In aceste momente grele pentru Elțîn, cancelarul Kohl a promis și de data aceasta ajutorul Germaniei. Astfel Rusia va fi iertată de o datorie de 11 miliarde de dolari, iar cancelarul a promis că va interveni și pe lângă alți creditori să facă la fel.

Noul Prim - ministru Viktor Cernomîrdin a declarat că reformele economice vor continua, dar cu mai multă grijă pentru populație. Astfel guvernul a dat un decret, în care limitează profitul producătorilor între 15-50% față de prețul de cost. Cernomîrdin consideră însă că este nevoie de sprijinire mai intensă a industriei grele, pentru ridicarea nivelului economiei.

IARNA ÎNRĂUTĂȚEȘTE SITUAȚIA DISPERATĂ A BOSNIEI

In Sarajevo, oamenii au început să moară de frig în locuințele neîncălzite. Au fost tăiați pomii din parcuri și de pe străzi, s'au pus pe foc mobile și cărți. Lipsa de electricitate, aprovizionarea dificilă cu apă și alimente, bombardamentele și focurile trăgătorilor cu lunetă continuă să reprezinte infernul cotidian, în care trăiesc locuitorii Capitalei.

La Geneva au fost convocați de reprezentantul ONU, Cyrus Vance și de cel al CE, Lordul Owen, Președintele Bosniei Izetbergovici, liderul Sârbilor bosniaci Kradzici, liderul Croaților bosniaci Mate Boban, ca și Președinții Croației și Iugoslaviei, Tudjman și Cosici.

Reprezentanții ONU și CE au propus împărțirea Bosniei în 10 provincii autonome cu un guvern central cu puteri limitate. Kradzici a cerut însă un statut special pentru Sârbi, iar Izetbergovici consideră că acest plan nu face decât să recunoască cuceririle făcute de către Sârbi, Bosnia dispărând ca stat independent. El a spus că va boicota convorbirile în momentul când s'a anunțat asasinarea Viceprim-ministrului Bosniei, Turalici. Acesta a fost împușcat după ce Sârbii au oprit mașina ONU în care se afla ministrul și au tras în el, în prezența soldaților și ofițerilor francezi care nu au ripostat(!)

Slobodan Miloșevici, care a fost reales președinte al Serbiei și care se consideră că este principalul vinovat de tragedia din Bosnia, a promis din nou (a câta oară?) că va da tot concursul ONU-lui pentru restabilirea păcii.

Dacă nu se va putea pune capăt situației din Bosnia pe cale diplomatică, la cererea Consiliului de Securitate, SUA, Marea Britanie și Franța au fost de acord să utilizeze forța pentru curmarea războiului din Bosnia.

Reținerea de până acum se datorează temerii ca acest conflict să nu se extindă și în regiunea Cosovo (90% Albanezi) și Macedonia (unde s'au trimis 1.000 de soldați ONU) cu posibila antrenare apoi a Albaniei, Greciei, Bulgariei și Turciei.

De reamintit că Germanii, deși au avut la dispoziție 6 divizii, nu au putut neutraliza forțele partizanilor sârbi în timpul celui de-al II-lea Război Mondial.

VICTIMELE FRIGULUI DIN SARAJEVO

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

GÂNDURI DE ÎNDREA

—— Lucian G. COSTI ——

Spiritul revoluționar, în sens antitradițional, al timpurilor pe care le trăim, nu a încetat odată cu fenomenul complex al răsturnării comunismului în Răsăritul Europei. Este acum rândul Vestului să cadă pradă aceleiași tentații, mai subtilă și mai nuanțată, dar având ca scop final tot îndepărtarea civilizației moderne de rădăcinile ei creștine. Spiritul anticreștin îmbracă aici numeroase forme, dela falsa libertate, la revolta intelectualilor "raționaliști" contra învățăturilor creștine. Dar atacul frontal cel mai surprinzător s'a produs în chiar bastionul unei importante comunități creștine, și anume în sânul Bisericii Anglicane. Decizia Sinodului general al acestei Biserici, de a permite hirotonisirea femeilor, a provocat stupefacție în întreaga lume creștină. Este adevărat că ramuri ale acestei Biserici, stabilite în special în SUA, admiseseră hirotonisirea "preoteselor", și că lumea anglo-saxonă e cuprinsă de furia acordării deplinei "egalități" celor două sexe, într'o lipsă bizară de discernământ a diferențelor naturale și deloc înjositoare care presupun funcțiuni sociale care nu se pot suprapune integral.

La un scurt interval, un violent incendiu mistui celebra sală de recepții "Sfântul George" a castelului regal britanic dela Windsor. Consternată, Regina Angliei, alături de ceilalți membri ai familiei regale, n'a putut decât să treacă în revistă rămășițele fumegânde al somptuoasei săli, care timp de cinci secole servise de gazdă celor mai semnificative momente ale diplomației britanice. Să fi înțeles oare suverana acestui popor, lecția? Teamă ne e că răspunsul e negativ.

Secolul douăzeci s'a scurs sub semnul superiorității rasei anglo-saxone, stăpână a mărilor și oceanelor lumii, a comerțului mondial, și beneficiară a unei prosperități fără egal în analele istoriei. Invingătoare contra tuturor celor care încercau să-i dispute suprematia, rasa anglo-saxonă a repurtat un șir de victorii, care păreau că-i vor asigura pe sute de ani rolul dominant pe Terra. Printre învinși se număra Germania, Austro-Ungaria, apoi din nou Germania, Japonia. Cel mai periculos inamic, Rusia sovietică, se prăbușește sub povara propriei sale armuri. Nimic nu mai stă în calea dominației mondiale pentru acest neam, a cărui limbă este deja un fel de limbă universală, pe care trebue s'o știi ca să supraviețuiești, din Manila la Madrid. Si totuși, apare un obstacol, greu de anticipat, și anume atitudinea rebelă pe care conducătorii din lumea anglo-saxonă o au, din ce în ce mai deschis, față de propria lor tradiție, pe care o respectaseră cu strictețe secole de-a rândul, și care le-a permis să ajungă pe culmile de azi. Debusolarea principalului pilon al Occidentului apare concomitent cu frământata perioadă de cădere a celeilalte supraputeri, Rusia. Sesizând parcă alunecarea ireversibilă spre statutul de fostă suprapurere, Elțîn alocă un buget cu 10% mai mare pentru cheltuielile de înarmare pentru anul 1993, într'o disperată încercare de a salva ce se mai poate salva dintr'o armată aflată în plin proces de dezagregare. Ce sens mai au acele procente în plus într'o economie roasă de inflație și ineficientă, incapabilă să susțină o armată modernă? Ofițerii și soldații ruși, când nu se dedau la acte de bestialitate, cum au făcut-o în Transnistria românească, au ajuns să vândă orice, oricui e dispus să plătească, dela mitraliere și tancuri până la focoase atomice.

Vizita lui Elțîn la Budapesta demonstrează tocmai faptul că președintele rus e conștient de slăbiciunea ce macină economia și armata sa, și iată-l dispus să caute cu febrilitate găsirea de aliați care să-i împărtășească nostalgia după imperiul pierdut, sau măcar să-l ajute să păstreze ce încă n'a pierdut. Si cine poate fi un interlocutor ideal decât Ungaria, având și ea nostalgii după un mini-imperiu pierdut cândva, la începutul secolului? Merită să analizăm cauzele care l-au determinat pe Elțîn să aleagă Budapesta ca partener favorit, apropierea dintre cele două țări fiind cât se poate de neașteptată. Ungaria are ceva datorii către Moscova, pe care Elțîn s'a angajat să le facă uitate, și mai are și ceva trupe ruse pe teritoriul său, dar nu asta poate să-l împingă pe Elțîn să cânte serenade în limba lui Arpad. Nici problemele pe care le are cu Balticii nu pot să constituie cauza amorului subit cu Ungurii, aceștia nefiind capabili să ofere nici o asistență în conflictul din Nord. Nici trecerea de care se bucură Ungaria în Vest nu-l interesează pe Elțîn, pentrucă nici măcar Budapesta n'a beneficiat cu nimic substanțial de pe urma politicii sale pro-vestice, cu atât mai puțin poate aceasta să folosească Moscovei. Rămâne o singură intenție, pe care o aflăm voalat exprimată în comunicatul dat publicității la încheierea vizitei, și anume aceea de a păstra statu quo-ul din zonă, și implicit a nu permite României să se reîntregească.

Obiectivul lui Elțîn este cât se poate de precis: ca să salveze starea actuală, care corespunde planului pe lungă durată al expansiunii rusești, România nu trebue să redevină Mare. O Românie reunită va redeveni în scurt timp o putere regională, cu pretenții reale și istoric fundamentate în toată zona balcanică, și, prin inteligența și calitățile native ale locuitorilor ei, România va spulbera definitiv planurile Rusiei de a domina exact partea din lume pe care Rusia o jinduiește de secole. Prinsă între ceardaș și cazacioc, România nu se va putea mișca în voie, iată calculul lui Elțîn, cel puțin pentru o perioadă, care se anunță grea pentru Rusia. Mai târziu, după ce Moscova va restabili clasica sa autoritate și haosul numit democrație va fi îndepărtat, se vor schimba și direcțiile diplomatice. Atunci nu se va mai exprima regretul pentru intervenția sovietică din 1956, care e, în viziunea oricărui Rus patriot, o glorioasă pagină a expansiunii mujice. Jocul lui Elțîn demonstrează cât de importantă este evoluția situației dela București pentru Ruși. Rocada muscală are toate șansele să fie o reușită, dacă n'ar fi cealaltă necunoscută și anume conflagrația din Balcani, care mocnește și amenință să explodeze. A afirmat-o fără înconjur Președintele Albaniei, Sali Berisha, referindu-se la aventura Sârbilor din Kosova, provincie locuită de Albanezi.

Intre debusolarea morală a Vestului și zvâcnirile balaurului muribund din Est, România are în față de ales calea revenirii ei la normalitate, care înseamnă restaurarea formei sale istorice de guvernare, monarhia, și apărarea valorilor Ortodoxiei, sau complacerea în starea incertă de sclavă a apuselor timpuri de detenție comunistă de obediență moscovită.

Revenirea la propria sa tradiție este nu numai garanția recuperării demnității terfelite, dar și un act de o rară valoare simbolică într'o lume care și-a întors fața dela Dumnezeu, și care contestă tot mai mult comandamentele divine și singura formă de guvernare umană care respectă relația directă cu Creatorul. Intr'o lume tulburată de geniul Răului, un asemenea gest de reparație exemplară va asigura țării noastre un viitor ferit de cataclisme.

Mai mult, grația divină se va revărsa asupra neamului românesc, atât de greu încercat, și-l va ajuta să-și vindece rănile. Vom avea din nou pâine în țară și vom fi cu fruntea sus, noi cei care am fost aruncați cu fruntea la pământ.

Traversăm o perioadă istorică plină de violență, cu focare aproape de frontierele noastre, aducătoare de nenorociri, dar și de promisiuni. Depinde de noi cum vom ști să navigăm prin învolburarea timpurilor. Este oare destinul nostru, de popor creștinat de Cel Dintâi Chemat Apostol al Mântuitorului, Sfântul Andrei (și în onoarea căruia strămoșii noștri au numit luna Decembrie Indrea), să suferim și să renaștem tocmai când ne așteptăm mai puțin?

EFEMERIDE

Au trecut trei ani de când tinerii din România au făcut cea mai spectaculoasă revoluție împotriva comunismului. Despre rezultatul evenimentelor de atunci se vorbește în fel și chip, se comentează politic și antipolitic, dar pentru viitor rămâne faptul că tineretul român este singurul din Europa care și-a vărsat sângele pentru înfrângerea comunismului.

După trei ani doar părinții s'or mai fi gândind ce vârstă ar fi avut copiii lor acum, câte o iubire îndoliată mai duce o floare la mormântul care începe să fie uitat, câte un coleg mai simte locul gol de lângă el, iar puterea uzurpatoare caută cu orice mijloace să șteargă amintirile, aducând de peste ocean, în cenușiul peisaj românesc, zeul hermafrodit al fabricanților de mituri, pentru a inocula un nou virus tinerei generații.

Perioada post-revoluționară ne-a mai adus și alte aspecte. Repetatele imagini de manifestări religioase, cu crucile până la pământ, ale lui Don Pedro și plecăciunile de credință ale lui Iliescu, pioșenie cu tâlc, cum le-ar fi numit Polonius, pentrucă atunci când s'au numărat bobocii și s'au pus sacii plini în căruța Cotrocenilor, Iliescu jura credință pe Constituție și a dat Biblia la spate.

Acum durerea președintelui României și a colhozului fedesenist numit guvern, este alta. Strugurii Clauzei Națiunii celei mai Favorizate după care aleargă vulpea Bucureștiului. Până la obținerea Clauzei, a izbucnit amorul ardent pentru emigrația românească.

In Europa, în America, în Australia și în toate țările de pe mapamond unde se află vreun Român, diplomații români au pornit acțiunea de captare a Exilului, cu aceeași rețetă de pe vremuri, când veneau cu ansamblul Ciocârlia, ori trimiteau revista Glasul Patriei, devenită mai târziu Tribuna României; cu mesele bogate unde se servea țuică de Văleni, vin de Murfatlar, brânză telemea, cașcaval de Dobrogea, salam de Sibiu, mititei și alte bunătăți de care în țară abia își mai aminteau de existența lor, doar bunicii.

Noul val este tot "cultural", cu dragoste de țară și unire, cu maniere privatizate, pentru a fi integrați în Europa, cu manifestări categorice anti...ceaușiste, și cu invitații discrete la amnezie. Să uităm trecutul!

Realist privind problema, este normal ca Exilul să se unească în spirit și simțire cu țara. Dar cine sunt noii trimiși ai țării? S'ar putea să nu fi fost comuniști. S'ar putea ca în sinea lor să fie oameni corecți. Au state de bună pregătire profesională și nu le putem contesta valoarea. Dar ei nu vin nici în calitate de profesioniști, nici în roluri de oameni de cultură, ci sunt trimișii guvernului fedesenist pentru a duce în afara țării politica fedesenistă, împotriva căreia Exilul, în quasi-unanimitate a votat în mod liber și secret și la alegerile din 20 Mai 1990 și la cele din toamna aceasta.

Să fim bine înțeleși. Iliescu și guvernul dela București nu sunt și nu pot reprezenta poporul român, chiar dacă după niște alegeri sui-generis, s'au cocoțat în fruntea țării. In trei ani de zile de conducere neo-comunistă, Iliescu și guvernele care s'au succedat au arătat nu numai incapacitatea lor de a conduce, ci totala lor rea credință, și violentă adversitate împotriva oricărei tendințe de schimbare radicală a politicii românești pentru libertate și democrație.

Inhibată de semi-eșecul din ultimele alegeri, Opoziția și-a pierdut busola și s'a înhămat orbește la carul fedesenist pentru obținerea Clauzei. Din păcate, în plasa tovărășiei de drum întinsă emigrației românești, sunt pe cale să cadă unii sentimentali naivi, pentrucă vechile cadre colaboraționiste și-au îmbrăcat din nou armura și au ieșit iar la lumină.

Oare chiar n'au înțeles nimic agenții Bucureștiului? Când C.C.R. dela New York deschide manifestările de poezie română cu lucrările comunistei Nina Katz-Cassian, iar Eminescu este lăsat undeva la coada vacii, nu este vorba doar de ignoranță, ci de insolentă sfidare a întregului Exil românesc și aceasta nu o face un activist de partid analfabet, ci o persoană cu respectabilă pregătire culturală.

Față de această insultă adusă Românilor din afara țării, oricărei tendințe de susținere a obținerii Clauzei Națiunii celei mai Favorizate de către regimul quasi-ceaușist dela București, trebue opus un puternic NU, din partea emigrației românești.

Un regim care se opune deschiderii Procesului comunismului, care trece sub tăcere violențele mineriadelor, eliberează pe criminalii comuniști, favorizează dispariția criminalului împotriva umanității, Alexandru Drăghici și admite ca bună, misterioasa și neverosimila moarte a lui Nicolski, sabotează toate inițiativele de liberalizare și anulare a actelor abuzive comuniste, nu poate veni să ceară Clauza. De avantajele Clauzei vor beneficia doar securiștii și oamenii lor, transformați peste noapte în agenți comerciali, cu banii furați dela popor și nu va avea nimic de câștigat populația sărăcită.

DA, pentru acordarea Clauzei poporului român liber, atunci când va fi într'adevăr liber și democrat. NU, regimului Iliescu și guvernului fedesenist!

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

ÎNCÂLCEALA UNOR GAZETARI

—— Ion BOIERU ——

După răsturnarea dictaturii lui Ceaușescu și a prăbușirii forței monolitice a partidului comunist, după 40 de ani de teroare și îndoctrinare marxistă, era firesc să ne așteptăm la o încâlceală a minților și la o confuzie generală de valori, pe toate planurile vieții naționale. Mai ales că totul s'a produs pe neașteptate, pe nepusă masă, încât puțini au mai avut, în România, luciditatea de a privi cu claritate desfășurarea evenimentelor și de a fi în stare să facă comentarii adecvate și rezonabile.

Intelectualii formați de regimul comunist erau cu deficiențe structurale de perspectivă și de principialitate. Cei din generații mai vechi fuseseră striviți de povara acuzațiilor și temnițelor pe care le-au îndurat cu anii și, psihologic, s'au adaptat mai greu condițiilor de relativă libertate, după Decembrie 1989. Un lot de intelectuali mai răsăriți au mizat chiar dela începutul "stăpânirii" lui Iliescu și Brucan pe noua lor orientare, fără să facă nici cea mai elementară discriminare ideologică între nomenclatura comunistă și noii lideri ai României. Peste tot a fost o încâlceală de toate felurile la așa-zişii intelectuali, și la ce te mai puteai aștepta dela alte categorii sociale.

S'au făcut câteva rupturi spectaculoase și substanțiale, din intelectualii și ziariștii, care au fost atașați partidului, dar nu integrați organic ideologiei marxiste, și aceștia prin însăși euforia rupturii lor au fost mai curajoși și au apărut ca promotori ai unor noi valori, uneori de frumoasă ținută morală. Și a fost bine așa, pentrucă presa avea nevoie de minți mai luminate, de oameni de curaj și luciditate, pe lângă virtuțile tradiționale ale onestității, obiectivității și conștiinței morale ale unor misionari ai adevărului.

Dar imediat după Revoluția din 1989, în România s'a creat o stare de criză generală, care nu a ajutat la limpezirea stărilor de lucruri, ci dimpotrivă, toate s'au încurcat și mai rău, căci în toate domeniile au început să apară pescuitori în ape tulburi, dela conducerea guvernamentală și până la ultimele forme de organizare economică, financiară sau politică. Așa a fost invadată și presa scrisă, ca și alte mijloace de comunicare publică, de către tot felul de "nechemați" și "nepricepuți", cu o vădită rea voință de a amplifica dezordinea și de a se amesteca în treburi pentru care nu aveau nici o pregătire. Si s'a umplut țara de "gazetari", fără vocație, fără cultură, fără percepție ideologică și fără decență sau curățenie de cuget. Si, astfel, s'a ajuns la un spectacol de ridicol și vulgaritate, care se întinde de-a lungul anilor și parcă nu se mai termină.

Mai recent am avut ocazia să citesc un fel de articol, care de fapt este ceva greu de definit, ieșit din pana unuia din acești pretinși gazetari, care s'au aciuiat în coloanele unui ziar care își respectă într'o măsură considerabilă, rolul pe care îl are în publicistica românească de azi.

Pretinsul gazetar s'a dus la un parastas, adică după spusele lui, "la un fel de parastas recuperator consacrat memoriei lui Corneliu Zelea Codreanu - un creștin în slujba neamului". Acest parastas a fost pregătit de un partid nou - "Noua Românie Creștină" și adevărul acestui partid "s'a născut pe un temei naționalist și creștin, împins până la exacerbare mistică", și acest adevăr "este unul pe care omenirea l-a rânduit de mult între dezastrele ei". Astea, toate, se referă la Mișcarea Legionară.

Am făcut citatele respective, ca să se vadă limitele intelectuale ale gazetarului nostru, lipsa de bun simț. După toate legile nescrise ale bunului simț din lume, nu se ia în batjocură, niciodată, chiar într'o formă ocolită, un parastas pentru cei morți. Din ce maidane vine acest ziarist împietrit la inimă, față de respectul religios al credințelor altora? Firește, vine din maidanele ideologiei marxiste, în climatul căreia a fost educat, format și învățat cu adevăruri denaturate, despre toți și toate, și nu poate avea o perspectivă largă asupra trecutului istoric.

Această moștenire care a rămas dela comuniști reprezintă și ea, pe lângă altele, o plagă serioasă și gravă. Îndoctrinații marxiști, formați în mentalitatea comunistă au devenit mentori politici și directorii mintali ai societății românești. Nu este, în realitate, numai o plagă, ci o rușine națională de mari proporții.

Fenomenul legionar este prea semnificativ în viața românească, ca să poată fi înțeles de intelectul acestui gazetar ignorant și vulgar. Vulgaritatea lui apare în evidență din maniera în care își scrie articolul: cu note de "sentință" judecătorească, cu tonalitate polemică, cu emfază ridicolă, și cu fișă de agent de poliție, care denunță pe infractori, căci sfidează anumite interdicții ale legii.

Mișcarea Legionară a fost una din creațiile majore ale istoriei românești și ea nu poate fi tratată cum se cuvine, fără o perspectivă largă și fără a ține socoteală de momentul istoric în care a apărut. Ideologia legionară nu poate fi discutată fără a aduce în sprijin valori și principii morale, fără modalități de comparație, pentru a putea formula o ierarhie a valorilor. Gazetarul nostru este arogant și pozează în atotștiutor, făcând în felul acesta, afirmații nu gratuite, ci de-a dreptul silnice.

In plus, astăzi, când țara are nevoie de dezbateri ale conceptelor fundamentale de politică, de "disciplină politică" așa cum a fost înțeleasă de cultura europeană dela Aristotel și până la Werner Sombart, și când termenul de democrație este fluturat pretutindeni, gazetărașul nostru are un înțeles foarte limitat despre democrație.

Se pare că un nou partid, care să reprezinte vederile unei categorii sociale, acest nou partid, în primul rând, are nevoie de aprobarea "domnului gazetăraș". Astfel, este condamnat de istorie și omenire, și monitorul istoriei și omenirii este însuși agentul unor forțe oculte, care semnează acest articol.

Este surprinzător că ignorantul ziarist socotește Mișcarea Legionară un fenomen numai al epocii interbelice. Ori, acei ce cunosc istoria țării românești, știu că problema cea mai dificilă a regimului comunist din 1945 până în 1989, a fost aceea a Mișcării Legionare, a stării de spirit legionar. Toate temnițele au fost pline de zeci de mii de legionari și țara întreagă a fost, prin rezistența ei anticomunistă, într'o "stare" de legionarism. Insuși subiectul gazetărașului nostru este legat, în special, de tineretul care apare în postura legionară, în contextul de azi al politicii românești. Căci dacă veteranii "nostalgiei filolegionare", cum zice autorul articolului s'au împuținat, a rămas ceva trainic, care nu poate pieri, învățătura legionară și tineretul care și-o va însuși ca să-și poată îndeplini misiunea. Cărtitorii și pigmeii strecurați în ziaristică, se vor pierde în ceață și întuneric.

Intre timp, istoria își urmează cursul ei, cu toate miracolele, banalitățile și zburdălniciile ei și nu se oprește din faptul "devenirii", pentrucă unii sau alții cârtesc și se gângăvesc vorbind despre tainele istoriei, din semnificațiile cărora ei nu pricep nici o iotă și sunt încâlciți în scrisul lor.

NOTE ȘI COMENTARII

GENERALUL PACEPA MĂRTURISEȘTE

Generalul Ion Mihai Pacepa deschide din nou cutia Pandorei, dând la iveală lucruri și fapte necunoscute din cadrul serviciului de spionaj român de pe timpul lui Nicolae Ceaușescu. După apariția cărții de mare succes "Orizonturi Roșii", generalul Pacepa scrie o nouă carte, intitulată "Moștenirea Kremlinului - Rolul Spionajului în Comunism", un fel de autobiografie.

"Acest nou volum, care prezintă dezvăluiri inedite din culisele serviciilor de spionaj ale regimului din România, va întregi cele descrise în precedenta lucrare. (Orizonturi Roșii, n.n.) Cartea este o trecere în revistă a principalelor momente biografice ale generalului Pacepa, asociate cu principalele etape de dezvoltare ale spionajului românesc".

Noi știam, sau mai bine zis simțeam, că exilul românesc se găsea infiltrat cu fel și fel de agenți informatori ai serviciului român de spionaj care călătoreau mai mult sau mai puțin regulat, în țară, pentru a-și da raportul. Personal am cunoscut un asemenea individ, care, dintr'un bun început mi-a declarat fără teamă că este agent informator, dar, spunea dânsul că, în timp ce-i informează pe cei dela București, ține la curent și organele de resort canadiene. Era, cum s'ar zice, agent dublu bine plătit și de unii și de alții, trăind pe picior mare. Dar câți asemenea "iscoditori" din coloniile românești pe care le infiltrase, nu făceau decât jocul comuniștilor?! Unii, pentru un blid de linte, alții având familii rămase ostatice în țară, iar alții din pur idealism sectant, crezând în nemurirea comunismului. Că toți, absolut toți, s'au înșelat, furându-și singuri căciula, e o altă mâncare de pește.

In primul capitol al cărții, generalul Pacepa face cunoscut, fără a da nume, organele prin care lucrau acești lupi îmbrăcați în piele de oaie.

"Orizont" a fost numele de cod pe care însuși Ceaușescu l-a dat acelei monumentale "operații de influență", cum a fost numită în jargonul de spionaj, care antrenase peste 1.000 de ofițeri și agenți de informații externe ce au fost trimiși în Occident sub paravan de diplomați, reprezentanți comerciali, ziariști, profesori și PREOTI MISIONARI (sublinierea noastră).

Cu alte cuvinte, "preoții misionari", preoții în care-ți pusesei toată încrederea și la care mergeai la spovedanie, crezând că astfel îți vor fi iertate păcatele cele de voie sau fără de voie, nu erau nimic altceva decât informatori nedemni ai celui ce-i trimisese peste hotare, indiferent de numele ce-l purta: Ceaușescu sau Teoctist. (Vorba aia: Erji, Berji, tot un drac). Si acești politruci, erau așteptați la aeroportul Otopeni de limuzina Patriarhiei, tratați ca niște persoane foarte importante ale regimului de teroare al împușcatului.

In ceea ce privește această mârșăvie a Patriarhului, să lăsăm pe alții să vorbească. Astfel, în numărul 190 din revista "Vatra", citim cele de mai jos:

"Teoctist n'a fost niciodată reprezentantul lui Iisus, ci al Sfintei Burți, gata la orice slugărnicie în slujba potentaților. A semnat cele mai mârșave adulări la adresa îndrăciților analfabeți, a răspopit preoți devotați Bisericii și Neamului, a blagoslovit dărâmări de biserici, contribuind vârtos la transformarea turmei credincioșilor în turmă pur și simplu. Era însuși așa de conștient de aceste crime și apostazii, încât, la uciderea stăpânilor, apărându-și prețioasa-i piele, a fugit din București. Rechemat de garnitura comunistă, care avea aceeași nevoie de o slugă sigură în fruntea importantei instituții bisericești, a avut nerușinarea să se întoarcă, continuând să infecteze, cu puhava-i făptură, sfânta iesle dela Betleem, și să descurajeze orice avânt spre zarea libertății".

Si faptul nu ne miră, căci generalul Pacepa spune, în cunoștință de cauză și fără ocolișuri, că: "Urmând modelul Moscovei, după 1972 D.I.E. a preluat sub controlul său Ministerul Afacerilor Externe și al Comerțului Exterior, Agenția Română de Presă (Agerpres), Camera de Comerț Exterior, Consiliul Național pentru Stiință și Tehnologie, DEPARTAMENTUL CULTELOR (care răspundea și de subordonarea politică a bisericilor din emigrație) și toate agențiile de transport internațional rutier, aerian și maritim, împreună cu reprezentanții lor care lucrau în Occident".

Prin urmare, după cum mărturisește generalul Pacepa, bisericile aparținătoare de Patriarhia dela București, se aflau în subordonarea politică a dictatorului, dărâmător de biserici.

E limpede ca lacrima!

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacția și Administrația:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (416) 387-1832
FAX: (416) 388-4651